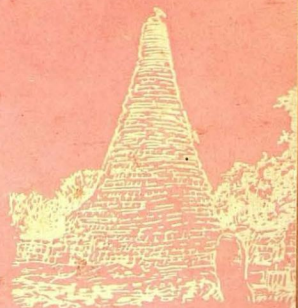

ஆதி வாசிகள்

பிலோ இருதயநாத்

ஆதிவாசிகள்

பிலோ இருதயநாத்

கலைமகள் காரியாலயம்
மயிலாப்பூர் :: சென்னை-4

முதற் பதிப்பு—நவம்பர், 1961.

உரிமை பதிவு

விலை ரூ. 1-50

காடர்களைக் கண்ட விதம்!

இங்கே உள்ள ஒவ்வொரு கட்டுரையிலும், அந்த அந்த இடத்து மக்களின் முன்னாள் பழக்க வழக்கங்களும் இன்றைப் பழக்க வழக்கங்களும் சூழ்நிலைகளும் அப்படியே எடுத்துக் காட்டப்பெற்றிருக்கின்றன. இவை வெறும் கதைகள் அல்ல; சமுதாய வளர்ச்சியையும் சரித்திரத்தையும் காலங்களையும் நிர்ணயித்துக் கதைபோல் எழுதிய வரலாறுகளே.

சில பகுதிகளை வாசிக்கும்பொழுது வெறும் சரித்திர ஏடுகளைப் படிப்பது போன்ற உணர்ச்சிகூட ஏற்படலாம். ஆனால், மனித சமுதாய வளர்ச்சியை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு இந்தச் சரித்திரக் குறிப்புக்களும் இன்றியமையாதவையே.

சரித்திரத்தைப் படிப்பதால் ஏற்படும் சலிப்பும், தத்துவத்தைக் கற்பதால் ஏற்படும் சிரமமும் இந்த நூலில் தோன்ற மாட்டா. ஆயினும், இது சர்பத் அல்ல; சிலருக்கு மருந்துதான். ஆனால், அவர்களுக்கும் மருந்தின் கைப்போ காரமோ தெரியாது.

தும்பிகள் பூக்கள் தோறும் பறந்து சென்று தேனைச் சேகரித்து வைத்தால் அதைக் காடர்கள் கொண்டுவந்து எடுத்துக் குடித்து மகிழ்வதுபோல, நானும் பல காடுகளுக்குச் சென்று, பசி, தாகம் பாராமலும், காட்டு வாசிகளோடு கூழ் குடித்தும், அதனால் சில சமயம் எனக்கு நேர்ந்த வயிற்றுனைச்சலையும் பொருட்படுத்தாமல், ஊர் ஊராகச் சுற்றிக் பலவகை மக்களிடமிருந்து பல அதிசயப் பழக்க வழக்கங்களும் சிறந்த குணங்களும் பற்றிய விவரங்களாகிய தேனைச் சேகரித்துக் கொண்டுவந்து நிரைத்த பல கட்டுரைகள்தான் இங்கே இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

இந்தியாவில் (தமிழ்நாடு உள்படத்தான்) ஆதிகாலம் முதல் முறையான, தொடர்ச்சியான வரலாறு எழுதும் பழக்கம் இருந்ததில்லை. ஆங்கிலேயர்களின் தொடர்பு ஏற்பட்ட பின்னரே, இந்த வகையில் வரலாறு எழுதும் பழக்கம் தோன்றியது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். நமது நாட்டை அரசாண்ட ஆங்கிலேயர்,

நம் நாட்டு மக்களின் வரலாற்றை அறிய விரும்பினார்கள். அதற்குத் தக்க சரித்திர நூல்கள் இல்லாததை அறிந்தார்கள். சரித்திரச் செய்திகளைச் சிறிதளவு கொண்டுள்ள கல் வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் பல இடங்களில் சிதறிக் கிடந்தன. அவைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு அந்தக் காலத்தில் ஆங்கில அரசாங்கத்தாரும் அநேக பாதிரிமார்களும், நவீன நாகரிகம் அறியாமல் மலையில் மறைந்து வாழும் சில மக்களின் சமூகத்தை ஆராய்ந்ததுடன், அவர்களிடம் சீர்த்திருத்தங்களும் செய்யப் புகுந்தார்கள். அங்ஙனம் புகுந்தவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த, புரிந்த, தாங்கள் அறிந்துகொண்ட சில செய்திகளை விவரித்து ஓர் அளவுக்கு ஆங்கிலத்தில் எழுதினார்கள். ஆனால் அவர்கள் எழுதியவை சங்க கால நூல்களையும் காடர்களின் மொழிகளையும் தெரிந்துகொண்டு எழுதியவை அல்ல. ஆயினும், அவ்வளவாவது செய்தார்களே என்று நாம் நன்றி பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

தமிழிலும் பிற இந்திய மொழிகளிலும் வெளியாகும் பத்திரிகைகளில் இந்திய மக்களைப் பற்றியும் ஆதிவாசிகளைப் பற்றியும் ஒரு கட்டுரைகூட வெளிவராததைக் கண்டு ஒரு சமயம் வருந்தினேன். ஆங்கிலத்தில் இரண்டொரு புத்தகங்கள் வெளிவந்தனவே தவிர, காட்டில் வாழும் மக்களைப் பற்றி அன்று அரசாண்ட மேலைநாட்டினர்கூட இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்வரையில் வேறு எந்தவிதமான அக்கறையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

மேலும், இந்த ஆதிவாசிகளுக்கென்று, சமூகசேவை செய்ய முன்வந்த மக்களும் சங்கங்களும் அன்று இல்லை. போதாக்குறைக்குக் காட்டில் வாழும் ஆதிவாசிகளில் சில பிரிவினர்களைக், 'குற்றப் பரம்பரையினர். (Criminal Tribes)' என்று வேறே பெயரிட்டுப் பிரித்து வைத்திருந்தார்கள். 1947-ஆம் ஆண்டில் இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தபின் இந்தச் சட்டம் ரத்தாகிவிட்டது. இந்த நிலையில் நான் இந்தியக் காடு சுற்றி, அவற்றில் வாழும் ஆதிவாசிகளிடமும் பிறமக்களிடமும் பழகி, காட்டை விட்டு வீட்டை அடைந்ததும் அவர்களுடைய வரலாறுகளை ஆராய்ந்து, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை (குரவைக் கூத்து) முல்லைப்பாட்டு, கலிங்கத்து பரணி, தொல்காப்பியம், எட்டுத் தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலிய பழங்காலத்து நூல்களையும், பாரதியாரின் கவிதைகளை

யும், பிற நூல்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு, பல குறிப்புக்களையும் துருவித் துருவிச் சான்றுகள் கண்டு, அந்த அந்த ஆதிவாசிகளின் கருத்துக்களுக்கு மாறுபடாமல், என் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தினிடையே கிடைத்த சிறிதளவு நேரத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு எழுதிய கட்டுரைகளே இங்கே இடம் பெற்றிருக்கின்றன. அன்று இந்தியாவில் ஆதிவாசிகளிடம் பழகி, அப்படி அறிந்த செய்திகளைக் கட்டுரையாக எழுத யாரும் முன் வராததைக் கண்டு கலங்கினேன். ஆனால், அன்று ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளே அதிகம்: இந்தியமொழிப் பத்திரிகைகள் மிகமிகக் குறைவு. இந்தியாவில் பேசப்படும் எந்த மொழிப் பத்திரிகையிலும் இதைப் போன்ற கட்டுரைகள் முதல் முதலில் வெளிவந்ததில்லை. ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே இரண்டொன்று வந்தன.

பழைய வரலாறுகள் எதிர்கால வாழ்வுக்கு வழிகாட்டும் விளக்குப் போன்றவை. எனவே, நம் நாட்டைப் பற்றிய பலதுறை வரலாறுகளும் மிகமிக முக்கியமானவை என்பதை உணர்ந்தேன். ஆதிவாசிகளைப் பற்றிய வரலாறும் அவைகளில் ஒன்றாகும்.

நான் மானிட இயல் துறை பயின்றவன் அல்ல? பட்டம் பெற்றவனும் அல்ல. ஆயினும் பழைய காட்டு மக்களைப் பற்றியும் ஆதிவாசிகளைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தால் சுமார் இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னமே, சில காடுகளுக்குச் செல்லத் தொடங்கினேன். பஸ் வசதியும் வண்டி வசதியும் இன்று இருப்பதுபோல், அன்று இல்லை. நடந்தும், வைக்கோல் ஏற்றிச் செல்லும் லாரியிலும் மாட்டு வண்டியிலும் ஏறிச் சென்றேன். அந்தப் பழக்கம் இன்னும் என்னை விட்டு முற்றும் அகலவில்லை. இன்றும் சமயம் கிடைத்தால் லாரியில் நான் பிரயாணம் செய்வது உண்டு. ஆனால் மாலை மூன்று மணிக்கு மேல் லாரியில் பிரயாணம் செய்ய மாட்டேன்.

காடுகளுக்குச் சென்று நான் கண்டுவந்த செய்திகளை விவரித்து கட்டுரைகளாக எழுதிப் பல புகைப்படங்களுடன் பல பத்திரிகைகளுக்கு உதவிப் பிரசுரிக்க வேண்டிக் கொண்டேன். ஆதிவாசிகளிடம் பழகி நான் அடைந்த பலன்கள் ஏட்டில் அடங்கமாட்டா. 'மானிட இயலைப் பற்றித் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து ஆயிரம் பக்கங்கள்கூட எழுதலாமே' என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால் பட்டம்

பெறவேண்டியவர்கள் மட்டுமே அப்படி விரிவாக எழுதிய விவரங்களைப் படிக்கவேண்டும்.

ஓரளவுக்கு எல்லாப் பொதுமக்களும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்துடன் ஒவ்வொரு இனத்தாரைப் பற்றியும் சரித்திரச் சான்றுகள் கொடுத்து, எம்மதத்தினருக்கும் எவ்வினத்தினருக்கும் மனம் புண்படாத வண்ணம் நடுநிலையோடு எழுத விரும்பினே. எனவே, இயன்றவரையில் ஒவ்வொரு இடத்துக்கும் பிரயாணம் செய்து ஒரு முறைக்கு ஒன்பது முறை அந்த மக்களைக் கேட்டுச் சந்தேகங்களை நீக்கிக்கொண்டு பின்னரே, சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் எழுதிய கட்டுரைகள் இவை.

சில இடங்களில் ஒரே செய்தியை மீண்டும் மீண்டும் கூறியிருக்கிறேன். அதைக் கூறியது கூறல் என்னும் குற்றமாகக் கொள்ளாது, தனித்தனியாகக் காடர்களைப் பற்றித் தெளிவு படுத்தும் பொருட்டுக் கூறியதாகக் கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

வரலாறுகளை ஆராய்ந்து எழுதுவது, கதைகளை எழுதுவதுபோல் எளிதான காரியமல்ல. ஒவ்வொன்றையும் நுணுகி ஆராய்ந்து சான்றுகள் காட்டி எழுத வேண்டும். அன்றியும், 'எம்மதமும் சம்மதமே' என்ற பொது நோக்குடன், எம்மதத்தினருக்கும் மனம் புண்படாமல், காய்தல் உவத்தல் இல்லாமல், நடுநின்று செம்பொருள் காணவேண்டும்.

'காலத்தையும் பணத்தையும் உழைப்பையும் செலவிட்டு ஏன் நாம் இந்தக் கலையைப் பழகிக்கொண்டோம். நாம் ஏன் காடுகளைச் சுற்றி இந்த விவரங்களைச் சேகரித்துப் பத்திரிகைகளில் வெளியிடவேண்டும்' என்று சில சமயங்களில் நான் வருந்தியதும் உண்டு. ஆனால், ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வெளியாகும் பல பத்திரிகைகளின் பேரன்பு மிக்க ஆசிரியர்கள் காட்டிய அன்பும் செய்த உதவியும் என் உயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் காற்றும் நுழையாத காடுகளுக்குள் நுழையத் தைரியத்தையும் விடாமுயற்சியையும் எனக்கு அளித்தனரே.

சில நேரங்களில், 'உண்மையாக உழைத்து ஆராய்ச்சி நூல் எழுதும் உழைப்பாளிகளுக்குத் தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்ல; இந்தியாவிலேயே இடமில்லை' என்று நினைத்துப் பல நாட்கள் நகரத்துக்கே வராமல் காட்டில் காடர்களுடன் உழைத்துச் சாப்பிட்டதும் உண்டு.

என்னுடைய பல கட்டுரைகளை வாசிக்கத் தொடங்கிய நண்பர்களும், வாசகர்களும் என்னை, 'வடநாட்டினன்' என்றும், 'பாதிரி' என்றும் "சிங்கள தேசத்து வேதம் போதிக்கும் குரு" என்றும் நினைத்ததாகக் கூறினார்கள். பலர் என்னைப் பற்றி, 'ஆணா? பெண்ணா' என்றுகூடப் பத்திரிகைகளின் மூலம் எழுதிக் கேட்டார்கள். சிலர் நேரில், 'உங்களை நான் பெண் என்றே நினைத்திருந்தேன்!' என்றும் கூறினார்கள்.

பல வாசகர்கள் என்னைக் காணவேண்டிப் பொருள் உதவி செய்து தங்கள் ஊருக்கு வரும்படி அழைத்தார்கள். பல பள்ளிக்கூடங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் பத்திரிகாலயங்களிலும் சங்கங்களிலும் பேசவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

நானும் காட்டில் காடர்கள் உபயோகப்படுத்தும் எல்லாப் பொருள்களையும் குதிரை வண்டியில் கொண்டு போய்க் காட்டி, பொதுமக்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் பயன்படும்படி பல சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினேன்.

'இந்தியாவில் ஓர் இந்தியன் இப்படியெல்லாம் காட்டிலே திரிந்து செய்திகளைச் சேகரித்திருக்க முடியுமா!' என்பது பலருடைய சந்தேகம். காடர்கள் கொடுத்த பல காட்டுப் பொருள்களை நேரிலே காட்டி, இந்தச் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்தேன்.

உலகத்தில் மொழி இல்லையானால் நாகரிகம் என்பதே தோன்றியிருக்காது. ஆகையால் காடர்களின் நாகரிகத்தைப்பற்றிய முழு விவரங்களையும் அறியவேண்டி அவர்களுடைய மொழிகளைப் பற்றியும் ஏதோ சிறிது தெரிந்து கொண்டேன். அவர்களுடைய உணவுகளை உண்டு பழகிக் கொண்டேன். காட்டில் வாழும் மக்களிடையே வழங்கும் மொழிகள் எப்படித் தேன்றின என்று அறிய நானும் அவற்றுள் சில மொழிகளைக் கற்றும் எழுதியும் வந்துள்ளேன். அவைகளில் சில மொழிகளை மட்டும் பல பத்திரிகைகளில் பல கட்டுரைகளில் சேர்த்திருக்கிறேன்.

இவற்றிலுள்ள கட்டுரைகள் ஒரே கமயத்தில், ஒரே காலத்தில். ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்து எழுதியவை அல்ல, பல காடுகளிலும் பல மலைகளிலும் பல ஊர்களிலும் இருந்துகொண்டு பல பத்திரிகைகளுக்கும் பல இதழ்களுக்கும் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்த நூல்.

'ஆதிவாசிகளின் வரலாறு' என்ற பெயருடன் வெளிவரும் இந்த நூல், கல்லூரி இளங்கலை வகுப்பு (பி. ஏ.)

மாணவர்க்கும், முதுகலை வகுப்பு (எம். ஏ.) மாணவர்க்கும் துணைப்பாட நூல் ஆவதற்கு உரியது. அதே சமயத்தில் இந்தியாவின் ஆதிக்குடிகளின் வரலாற்றை அறிய விரும்பும் பொதுமக்கள் விரும்பிப் படிப்பதற்கும் தகுதி உடையது. இந்த நூல் நம் இந்திய தேசத்தில் வாழும் இருநூற்றொழுவது லட்சம் ஆதிவாசிகளின் வரலாற்றிலே ஒரு சிறு பகுதியையாவது அறிவதற்கு உதவியாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். என்னால் முடிந்தவரையில் சாதாரண மக்களும் புரிந்துகொள்ளும்படி எழுதியிருக்கிறேன்.

மேலும், மேலும் எனக்கு ஆராய்ச்சித் துறையில் ஊக்கமளித்த உயர் திரு. மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களுக்கும், 'கதையையும், சாதாரணக் கட்டுரைகளையும் எழுத வேண்டாம். ஆதிவாசிகளைப் பற்றியும் காடர்களைப் பற்றியும், காட்டில் சேகரித்த செய்திகளைப் பற்றியும் எழுதுங்கள். அத்துறையில் இன்று வரையில் வேறு யாரும் ஈடுபடவில்லை; உம்மைப்போல் ஈடுபடவும் இயலாது. சங்ககால நூல்களை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளைப் பற்றி ஆராய்ந்து எழுதுவது நலம். 'ஆதிவாசி', 'காடர்கள்', 'காடு' என்றால், அடுத்துப் 'பிலோ இருதயநாத்' என்ற நினைப்பே பலருக்கு இன்று உண்டாகிறது, இந்தப் பேற்றை நீர் இழந்துவிட வேண்டாம்' என்று நான் தடம் மாறாமல் இருக்க எனக்கு எச்சரிக்கையும் யோசனையும் கூறிய உயர் திரு. சாண்டில்யன் அவர்களுக்கும், நான் சோர்வடையும்போதெல்லாம் எனக்கு ஊக்கமூட்டி உற்சாகமளித்த நண்பர் உயர் திரு. ஆர். விவேகாநந்தம் அவர்களுக்கும், மற்றுமுள்ள எல்லா நண்பர்களுக்கும், இந்நூல் வெளியிட எனக்கு ஊக்கமளித்த கலைமகள் காரியாலயத்தாருக்கும் என் நன்றி கலந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்வதுடன். இனிமேலும் எனக்கு ஊக்கம் அளிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்நூலில் குற்றங் குறைகள் இருப்பின், என்னை மன்னிக்குமாறு தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

26, பெரிய பள்ளித்தெரு, }
மயிலாப்பூர், சென்னை-28, }
1962. }

இங்ஙனம்,
பிலோ இருதயநாத்.

பொருள் அடக்கம்

	பக்கம்
1. கொண்ட தொரா	1
2. ஏனாதியர்	7
3. குருவிக்காரர்	18
4. மராட்டியர்	27
5. பில்லர்கள்	34
6. வில்லியர்	40
7. குறும்பர்	45
8. நீலகிரியில் வாழும் தோதுவர்	55
9. நான் பழகிய கோத்தர்	78
10. ஊராளியர்	99

கொண்ட தொரா

கஞ்சம், கோதாவரி, கிருஷ்ண ஜில்லாக்களிலும் ஐதராபாத்திலும் கொண்ட தொராக்களைக் நாம் காணலாம். பொதுவாகக் கிராமப்புறங்களிலும், மலையடிவாரங்களிலுமே இவர்கள் வசிக்கிறார்கள். நகரங்களுக்கு அருகிலும் சிலர் வாழ்வர். விசாகப்பட்டணத்தில் ஓர் இடத்தில் மட்டிலும் சுமார் முன்னூறு குடும்பங்கள் வசிக்கின்றன. ரங்கூனிலும் சிலர் உள்ளனராம்.

சந்திர வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் - என்றும், பொதுவாக, 'பஞ்சபாண்டவ பரம்பரை' என்றும் இவர்கள் தங்களைக் கூறிக்கொள்கிறார்கள். சின்ன கொண்டலு, பெத்த கொண்டலு என இவர்களில் இரு பிரிவுகள் இருக்கின்றனர்.

காட்டுக் கொம்புகளைக் குறுக்கும் நெடுக்குமாக வைத்து அவற்றின்மேல் கோரைப்புல்லைக் கட்டுக் கட்டாக வைத்து, பார்வைக்கு அழகான குடிசைகளை இவர்கள் கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனர். குடிசைகளுக்கு இடையில் நிறைய இடமும் விடப்பட்டிருக்கிறது. சிலரது குடிசைகளில் மூலிகைகள் விற்பனைக்காகப் புட்டிகளும், மூங்கிற் குழாய்களும், சுத்தி, கோடரி, ஈட்டி முதலிய இரும்புச் சாமான்களும் இருக்கின்றன. அம்பு, வில், மண்பாண்டங்கள் முதலியவைகளும் உள்ளன. பல மிருகங்களின் வயிற்றுப் பாகத்தைப் பைபோல் வைத்து, அதில் காய்ந்த இறைச்சியை வைத்திருக்கின்றனர். மூங்கில் அம்பால் வேட்டையாடுவார்கள்.

ஆண்கள் கறுத்த மேனியும், தடித்த உதடுகளும், முறுக்கிவிட்ட மீசையுமாகக் காணப்படுகிறார்கள். பொதுவாக இவர்களுக்கு நல்ல தேகக்கட்டு. தலையிலோ கறுத்த பரட்டை மயிர். இவர்களில் சிலர்மட்டும்

தலையின் உச்சியில் சீக்கியர்களைப்போல் கொண்டை போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பெண்களுக்கும் கறுத்த மேனிதான். நல்ல உயரம். சிலர் தங்கள் கூந்தலைக் கட்டை விரல் அளவுக்குச் சுருட்டித் தொங்கவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆண்களைப்போலவே இவர்களும் நல்ல திடகாத்திரம் உள்ளவர்களாகவும் தைரியசாலிகளாகவும் இருக்கிறார்கள்.

சாதாரணமாக வெண்மையான துண்டுப்புடைவை மட்டும் அணிந்து, மாறாப்பு வலது கைப்பக்கமாக வரும் படி கட்டுகிறார்கள். ரவிக் கை வகையராவை அணிவது இல்லை. நடனமாடும்போது மட்டும், பெண்கள் வரி வரியான புடைவையை அணிந்துகொள்ளுகின்றனர். பெண்களும் ஆண்களும் காதில் பெரிய வட்ட வளையம் அணிகிறார்கள். கையிலும் கைமுண்டாவிலும் பெரிய காப்புக்களையும், காலில், 'கண்ணகிச்சிலம்பு' என்ற சற்றுப் பெரிய வளையத்தையும் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர்.

சில ஆண்கள் கோவணம் கட்டிக்கொண்டு, நீண்ட கமிசோ போர்வையோ போர்த்துக்கொண்டு, தலையில் பெரிய தலைப்பாகையும் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.. மற்றும் சிலர் சிவப்பு வர்ணத் துணியை இடுப்பில் சுற்றிக்கொண்டு, அதில் நீண்ட கத்தியைச் செருகி வைத்திருக்கின்றனர். ஆண்களின் கொண்டையின் மத்தியில் ஒரு வளையம் வைத்திருக்கின்றனர். ஆண்களும் பெண்களும் கிராமங்களுக்குச் செல்லும்போது மட்டும் கிராமவாசிகளைப்போல் உடை அணிந்துகொள்கின்றனர்.

ஊர் மக்கள் இவர்களை, 'தொரா, தொரா' என்றே கூப்பிடுகின்றனர். சிலர், 'அண்ணா, ஐயா' என்றும், அழைக்கின்றனர். சிலர் கூலி வேலைகளும் சிலர் விவசாயமும் செய்கின்றனர். ஆண்கள் வேட்டையாடுதல், தேனெடுத்தல், பயிர்த்தொழில் செய்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்துவருகிறார்கள். வேட்டையாடிய மிருகத்தின் இறைச்சியை, மங்கையர்கள் பாறையின்மேல் காயவைத்து, 'உப்புக்கண்டம்' போட்டுத் தோல் பைகளில் நிரப்பி வைத்துக்கொள்வார்கள். சிலர் காட்டு மூலிகைகளைச் சேகரித்து விற்பனை செய்வதும் உண்டு.

இவர்களில் ஒரு தொழிலும் செய்யத் தெரியாதவர்கள் முன்பெல்லாம் அக்கம்பக்கத்தில் இருக்கும் கிரா

மங்களிலோ பட்டணங்களிலோ கூட்டம் கூட்டமாகத் திருடி வந்தார்கள். புத்தகம் எழுத விரும்பிய மேல்நாட்டார்கள் இவர்களைக் காணச் சென்றால், அவர்களைத் தப்பிதமாக நினைத்துக் கொளையும் செய்துவந்தார்கள். இக்காரணங்களால் 1896-இல் இவர்கள், 'திருட்டுத் தொழில் புரியும் ஆதி வாசிகள்' என்ற கூட்டத்தில் சேர்க்கப்

மூங்கில் அம்புகொண்டு வேட்டைக்குப் போதல்.

பட்டார்கள். ஆண்கள் திருடும் பொருள்களைப் பெண்கள் விற்பனை செய்வது உண்டு. ஆனால் இத் தீய பழக்கங்களைல்லாம் மறைந்து, பல்லாண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இன்று இவர்கள் உண்மையுள்ளவர்களாகவும் பக்தியுள்ளவர்களாகவும் மாறி வருவதாலும், இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டதாலும் இச்சட்டமே மாறிவிட்டது. ஆயினும் அன்றுபோலவே இன்றும் மதுபானம் செய்வதில் பிரியமுள்ளவர்கள் இவர்கள்.

இவர்களுக்கு வியாதி வந்தால் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவதில்லை. காட்டு மூலிகையையே சாப்பிடுவார்கள்.

பிரசவமும் தாங்களே பார்த்துக்கொள்கின்றனர். ஆகையால் தங்கள் பெண்கள் ருதுவானதும் உடனே பிரசவ முறையைக் கற்றுக்கொடுத்து விடுகிறார்கள்.

பெண்கள் ருதுவாவதற்கு முன்னும் பின்னும் திருமணம் செய்வது உண்டு. இன்று இவர்களிடம் காதல் திருமணமும் நடைபெறுகிறதாம். அப்படிக்காதல் திருமணமாக நடந்தாலும், முறைப்படி காதல் செய்து முறைப்படி திருமணமும் நடத்துவார்களாம். சின்ன கொண்டலு ஒருவன், தாய் மாமனின் மகளைத் திருமணம் செய்துகொள்ள நேர்ந்தால் அவளோடு அவனுடைய அக்காள் மகனையும் மணக்கவேண்டும்.

திருமணம் நிச்சயமானவுடனே, பெண் வீட்டார் நான்கு ரூபாய்களோடு பிள்ளை வீட்டுக்கு வந்து, அதையும், திருமணப் புடைவையையும் நடுவீட்டில் வைக்கவேண்டும். இதை, 'வ்வாளிச்' சடங்கு என்பர். பின் நட்சத்திரங்களைப் பார்த்து, 'சுக்கு முஸ்டி' என்று சொல்லி முகூர்த்த நாளைக் குறித்து, அன்று தாயகம் அழைத்துச் சென்ற பெண்ணை, மறுபடியும் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு அழைத்து வருவார்கள். அங்கே தம்பதிகளை மஞ்சள் நீராடச்செய்து, மாமனார்கள் அளித்த கோடி வஸ்திரங்களை அணிவித்தபின் மஞ்சள் நூல் காப்புக் கட்டுவார்கள். இதன்பின் இருவரும் தீட்டுப்படவோ, கிராம எல்லையைத் தாண்டவோ கூடாது. அன்றே அல்லது மறுநாளோ மாப்பிள்ளை, பெரியவர்களின் சொற்படி தாலி கட்டுவான். இதன் பெயர், 'சாதா மணம்' என்பது. மறுநாள் தம்பதியின் காப்புக்கட்டை நீக்கி விடுவர். பிறகு இருவரும் மஞ்சள் நீரில் குளிப்பார்கள்.

பெண் கேட்க முதல் முதலில் பையனின் பெற்றோர்கள் போகும்போது மூன்று பாளை மதுபானத்தை எடுத்துச் செல்லும் பழக்கம் இவர்களில் சிலரிடை உள்ளது. பெண் வீட்டார் இக்குறிப்பை அறிந்து, மதுபானத்தை ஏற்றுக்கொள்வதும், மறுப்பதும் உண்டு. மதுபானத்தை ஏற்றுக்கொண்டதும், எல்லோருக்கும் இது சம்மதம் என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. இந்தச் சடங்குக்கு, 'ஜொல்லா டாங்கா' என்று பெயர். பெண் வீட்டார், பிள்ளை வீட்டாருக்கு ஐந்து ரூபாய் 'மொய்ப்பணம்' கொடுக்கவேண்டும். பிள்ளை வீட்டாரோ, பெண் வீட்டாருக்குப் பன்றி இறைச்சியுடன் மூன்று விருந்துகள்

நடத்தவேண்டும். (இவர்களிடையே பன்றி இறைச்சி விருந்து தான் விசேஷ விருந்து என்று கருதப்படுகிறது). திருமணத்திற்கென்று வந்த மணப்பெண், வீட்டில் நடத்தும் இந்த விருந்தில், பழகினவளைப்போலவும், பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டவளைப் போலவும், கலந்து கொண்டு வேலை செய்வாள். இவ்விருந்துக்குப் பின், ருதுவான பெண்ணை இருந்தால் பிள்ளை வீட்டிலேயே அவள் தங்குவாள். இன்றேல் தாயகம் சென்றுவிடுவாள். ருதுவான பின் மறுபடியும் பன்றி இறைச்சி விருந்துடன், மாப்பிள்ளை வீட்டில் பெண்ணை விட்டுச் செல்லுவார்.

அண்ணன் இறந்து இளம் விதவையாகிய அண்ணியை மைத்துனன் திருமணம் செய்துகொள்வான். கணவனை விவாக ரத்துச் செய்துகொண்ட பின், பெண்கள் மறுவிவாகம் செய்துகொள்ளலாம். பல்லாண்டுகளுக்குப் பின் மறுவிவாகம் நடந்தாலுங்கூடப் புதுக்கணவன், முதல் கணவனுக்கு ரூ. 24 கிராம அபராதம் கொடுக்க வேண்டும்.

சின்ன கொண்டலு, பெத்த கொண்டலு, ஆகிய இரு பிரிவுகளுக்கும் இடையே பெண் கொடுக்கல், வாங்கல் நடக்கத் தடையேதும் இல்லை. கூடுமான வரையில் ஒரே காட்டில் இருக்கும் குடும்பத்தாருக்குள்ளேயே இருந்து தான் தம்பதிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பார்களாம். காட்டின் செல்வம், வெளிப்போகாமல் தடுக்கும் வழியாம் இது.

திருமணத்தன்று ஆடு, மாடு, மான். புலி. பன்றி ஆகியவற்றில் எதையாவது தங்கள் குல தெய்வத்துக்குப் பலியிடுகிறார்கள். திருமணச் சடங்குகளும் பூஜையும் கிராமத் தலைவனால் நடத்தப்பட்டு, விருந்தும் முடிந்ததும், ஆண்களும், பெண்களும் கூடிக் கைப்பிடித்து வட்டமாக நின்று, நடனமாடுவார்கள். மற்ற விசேஷ நாட்களிலும் ஆண்களும் பெண்களும் கூடி நடனமாடுவது உண்டு.

பாண்டவர்களை மலையின் சக்தி என்று வணங்குகிறார்கள்; கால் நடைகளைக் காக்கும் தெய்வம், கிராம தேவதை, மக்கள் தெய்வம் என்ற தெய்வங்களையும் வழிபடுகிறார்கள். வைகுரி, காலரா போன்ற கொடிய வியாதிகளையும் தெய்வமென்று வணங்குகிறார்கள். கிராமத்தில் நடைபெறும் மற்றத் திருவிழாக்களிலும் கலந்து கொண்டு உதவி செய்கின்றனர். இவர்களுக்குத் 'தாலு பூலம்மா' தான் குலதெய்வம். விசேஷ நாளான

பெள்ளர்ணமி தினத்தில், காட்டேரிக்கும், கொண்ட தேவதைக்கும் பூஜை நடக்கும். அன்று ஆண்களும் பெண்களும் தலையில் மாட்டுக்கொம்பைத் தரித்து நடனமாடுவார்கள். ஸ்ரீராம நவமியன்று எல்லோரும் சேர்ந்து கூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு, பத்திராசலம் கோவிலுக்குச் செல்கிறார்கள். சிலர் ஒவ்வோராண்டும் பண்டாரிபுரத்திற்குச் சென்று, ஸ்ரீ பாண்டூரங்களையும் தரிசிக்கிறார்கள்.

‘தொரா, முட்டதர், வர்ணபெட்டா, குலபெட்டராடு’ என்று பல பெயர்களால் இவர்கள் தங்கள் தலைவனை அழைக்கின்றனர். இவர்கள் பட்சபாதமின்றி நியாயம் வழங்கவேண்டும். மற்றவர்களைப்போல் தலைவனும் உழைத்தே உண்ணுதல் வேண்டும். தலைவன் ஏதாவது சொல்ல விரும்பினால், திருச்சங்கை ஊதியோமேளத்தை அடித்தோ கூட்டம் கூட்டுகிறான். அத்தீர்மானம் மக்களுக்குப் பிடிக்காவிட்டால் ஏழு அல்லது எட்டுப் பெரியவர்கள் உட்கார்ந்து, பஞ்சாயத்துப் பேசி, முடிவு செய்வார்கள்.

இவர்களில் இறந்தவர்களைத் தீக்கு இரையாக்கிய பின் மூன்றாம் நாள் பன்றி இறைச்சி விருந்துடன் மதுபானத்தை அதிகமாகக் குடிப்பார்கள். இதை, ‘சின்னரோசு’ என்று கூறுகிறார்கள்.

இவர்களின் தாய்ப்பாஷை தெலுங்கு. சிலர் ஓரியாவும் பேசுகிறார்கள். இவர் பேசும் தெலுங்கு பாஷை சற்று முரடானதாக இருக்கிறது,

கையில் தம்புராவுடன்

‘கொண்டம்மா தேவதா! கொண்டம்ம தேவதா;

முத்து ஜரகடம், வேணுக ஜரகடம்,

மீகாமு தெலுககோ

டிங்கு-டிங்கு-டிங் டிங்கு-டிங்கு-டிங்’

என்று கூவிக்கொண்டு வரும் இவர்களைச் சென்னைத் தெருக்களிலும் பார்க்கலாம். கொண்டைத் தலையுடன் இந்தக் கோலத்துடன் இவர்களைப் பார்க்கும்போது இவர்களைப் பிச்சைக்காரர்கள் என்றே எண்ணிவிடுகிறோம். உண்மையில் இவர்கள் சில மருந்தோ பொருளோ வாங்கச் சென்னைக்கு வந்தவர்கள் தான். ஜோஸ்யம், குறி இவை சொல்லிப் பிழைப்பதற்காகவும் இவர்கள் வருகிறார்கள்.

ஏனெனினும்

உலகில் இருக்கும் எல்லா மக்களுக்கும் பண்டைக் காலத்தில் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்திருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் தென்னிந்தியாவில் இருக்கும் சில புராதனப் பொருள்கள், வடஇந்தியாவில் இருக்கும் மலைஜாதிகளிடம் இருக்கின்றன. மேலும், ஓரியா, தெலுங்கு பேசும் படியான மக்களிடம் இருக்கும் பழக்க வழக்கங்களும், பொருள்களும்; செங்கல்பட்டு வில்லியரிடமும், நீலகிரிக் குறும்பர், ஊராளியர், இருளர் இவர்களிடமும் இருப்பதைக் காணும்போது, 'இவைகள் எப்படி இங்கே வந்தன? இவர்களுக்கும், அவர்களுக்கும் எவ்வகையில் தொடர்பு உண்டு?' என்னும் கேள்வி எழுகிறது.

இவ்விதத் தொடர்பைக் கண்டால் சில மேலை நாட்டினர் இயற்றிய நூல்களில் கண்ட செய்திகள் உண்மை என்று தோன்றும்: புல் பூண்டுகளுக்காகவோ மிருகங்களுக்காகவோ தண்ணீரைத் தேடிக்கொண்டோ மக்கள் பல ஆயிரம் மைல்கள் நடந்தோ, குதிரை, யானைகளின் மேல் சவாரி செய்தோ பல இடங்களுக்குப் பிரயாணம் செய்தனர். இப்படிப் பல இடங்களில் பரவினர். நாளடைவில் அவர்கள் பழக்கம் பலவிதமாக மாறியது, சுமார் கி. மு; 7000, 8000 ஆண்டுகளுக்குமுன் மக்களிடம் பழகியது நாய். மனிதன் முதலில் பிடித்துத் தின்னப் பழகியது மீனே. இவ்விதம் படிப்படியாக மனிதன் முன்னேற்றமடைந்தான்.

இங்ஙனம் முன்னேற்ற மடைந்த மக்களில் சிலர் இன்றும் சிதறி மறைந்து, காடுகளில் வாழ்கின்றனர். இப்படி வாழ்கின்றவர்களின் எண்ணிக்கைகள், இன்று உலகில் பல கோடியாக இருக்கிறது. அதில் இந்தியாவில் சுமார் சில லட்சங்களாவது இருப்பதாக ஆராய்ச்சியாளர்

கள் கூறுகின்றனர். அந்த லட்சத்தில் ஒருவரே இந்த ஏனாதியர்.

இவர்கள் இன்று வாயில்பட்டி, சித்தூர் மாவட்டம், கர்னூல். கடப்பை, கூடுர், நெல்லூர், செங்கல்பட்டு, சூளுர்ப்பேட்டை, கஸ்ரா (காசப்ப ரெட்டிப்பாளையம்) வட தென் ஆர்க்காடு. காளாஸ்தி முதலிய இடங்களில் வாழ்ந்தாலும்; அவர்கள் பண்டைக்காலத்தில் பயங்கரமான காடுகளில் மாக்களுடன் கலந்து, மக்களாக வாழ்ந்தார்கள். சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் இவர்களுையே தமிழகத்தில் வில்லியர், இருளர், என்று அழைப்பதாகக் கூறுகின்றனர், ஏனாதியர்கள் எங்கு வாழ்ந்தாலும் கூட்டமாகவே வாழ்கின்றனர்.

இவர்களுடைய குடிசைகள் மண் சுவர்கள் எழுப்பி, காட்டுக் கொம்புகளாலும், (சில மூங்கில்) ஓலைகளாலும் ஆனவை; (பனை அல்லது தென்னை சேர்த்து அமைக்கப்பட்டவை). சிலர் சிறு சிறு தகரத் துண்டுகளை ஆணிகளினால், வாரைக் கொம்புகளுடன் சேர்த்து அடித்திருக்கிறார்கள். அதிலேயே சமைக்கும் அறையை, தனியாகத் தடுத்திருக்கின்றனர். இன்னும் சில இடங்களில் இருக்கும் ஏனாதியர் குளிருக்கும் வெயிலுக்கும் தக்கபடி தங்கள் குடிசைகளை அமைத்துக்கொள்ளுகின்றனர். சாதாரணமாக இவர்கள் குடிசை, ஒரு பெரிய அறையளவுதான் இருக்கிறது.

இவர்கள் தம் வீட்டில் புழங்கும் சாமான்கள் பெரும்பாலும் அலுமினியப் பாண்டங்களும் மட்பாண்டங்களும் தான்.

ஒவ்வொரு குடிசையிலும் மூன்று நான்கு அகலமான உறிகள் தொங்கும். தரையில் இருக்கவேண்டிய கோழிக் குஞ்சுகளின் அவயத்தை உறியில் வைத்திருக்கின்றனர். சாதாரணமாக எல்லாச் சாமான்களும் உறியில் இருக்கின்றன. ஓசையின்றியும் சிந்தனை செய்யாமலும், நினைத்த மாத்திரத்தில், ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குத் தங்கள் குடிசைகளை மாற்றும் பழக்கம், முன்பு இவர்களிடம் இருந்ததாம். இப்பழக்கம் இன்றும் முற்றும் மறையவில்லை.

ஆண்கள் நல்ல உயரமாகவும், உடல் கட்டுடையவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தலைமயிர் பரட்டை

யாக இருக்கிறது. கறுத்த மேனியுடையவர்கள். பண்டையில் இவர்கள் கோவணத்துடன் தான் இருந்தார்கள். திருமணத்திற்கும் கோவணமேதான். இன்று இவர்கள் சாதாரணமாக நம்மைப்போல் வேஷ்டி அணிந்திருக்கின்றனர். நீலகிரி இருளரும், நெல்லூர், சூரூர்ப் பேட்டை ஏனாதியரும் உருவத்திலும் நிறத்திலும் தோற்றத்திலும் ஒத்திருக்கின்றனர். இவர்களுடைய முகத்திலும் தேகத்திலும் மயிர்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன.

ஏனாதி மங்கையர்கள் மாணமும் அன்பும் பரந்த முகமலர்ச்சியும் உடையவர்கள், பண்டைக்காலத்தில் தலை மயிரைச் சும்மா ஒதுக்கிவிடுவார்களாம். அதற்குப்பின் கொண்டை போட்டுக்கொண்டனர். பண்டைக் காலத்தில் புடைவையைச் சற்றுத் தூக்கியே கட்டி, அதன் முந்தானையை வளைத்துப் போர்த்துக்கொண்டார்கள். ஆனால் தற்காலத்தில் வெகு சிலரே, ஜாக்கட்டு அணிந்து கொள்ளுகின்றனர். இம்மங்கையர்களில் சிலர் புடைவையை மராட்டியரைப்போல் கீழ்ப்பாச்சியாகக் கட்டிக் கொள்ளுகின்றனர். தற்காலத்தில் இவர்கள் திருமணத்திற்குக் கோடித்துணி அணிந்து, சக்திக்குத் தகுந்தாற்

பெண்களின் நடனம்.

போல் வாழ்கின்றனர். ஆண்களும், பெண்களும் நெற்றியில் 'வைஷ்ணவ நாமம்' என்ற நாமம் இடுகிறார்கள்.

இவர்களுக்குள் பொதுவான குடும்பப் பழக்க வழக்கங்கள் சில இருக்கின்றன? 'செல்லா ஏனாதி', 'மிஞ்சி ஏனாதி' என்று இவர்களுள் இரு பிரிவினர்கள் உண்டு. இவர்கள் இயற்கையிலேயே பயந்த சுபாவம் உடையவர்கள். பண்டைக்காலத்தில் நாகரிகமான மக்களைக் கண்டால் ஓடி ஒளிந்துகொள்ளும் சுபாவம் உள்ளவர்கள். ஏனாதியில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சிறு வயது முதற்கொண்டே நீந்தப் பழக்கி விடுகின்றனர். ஒவ்வொரு பழக்கத்தையும் இவர்கள், "எங்கள் குலப்பழக்கம் என்று கூறுகின்றனர்! இவர்கள் குடும்பத்தில் 'மொட்டை அடித்தல்' என்று ஒரு சடங்கு உண்டு. இச்சடங்கில் சுமார்பத்து அல்லது பதினைந்து பையன்களையும் பெண்களையும், (பத்து வயதுக்குக் கீழுள்ளவர்களை) ஒன்றாகச் சேர்த்து மொட்டை அடிக்கும் சடங்கை, மாமன்மார்கள் சேர்ந்து, செய்வார்கள். இதனால் மொத்தத்தில் செலவும் குறையும். இச்சடங்கில் எல்லாத் தாய்மாமன்மார்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, ஒவ்வொருவரும், அவரவர்களுடைய பையன்களுடையவோ பெண்களுடையவோ தலை மயிரில் ஒரு கொத்தை, கத்தியால் அறுத்து, பச்சை மரத்தில் கட்டுவான். இந்த மாமன் சடங்குக்குப் பின் தான், அவர்களைக் கூவரம் செய்து, பிரியம் இருக்கும் பெற்றோர்கள் காதையும் குத்தி முடிப்பார்கள். இச்சடங்கை அவரவர் தம் சக்திக்குத் தகுந்தாற்போல் செய்கின்றனர்.

குடும்பப் பழக்கத்தின்படி பெண்கள் ருதுவானதும் எட்டு நாட்கள் வரையில், அதற்கென்று கட்டிய தனிக் குடிசையில் இருக்கச் செய்து, அக்குடிசையில் சில பச்சிலைகளையும், காட்டு மூலிகைகளையும் கட்டிவைப்பார்கள். காரணம்: காற்றுக் கறுப்பு அணுகாமல் இருக்கும் என்பது. தீட்டானவளைத் தீட்டுக்கழியும் வரையில் எதிலும் சேர்ப்பதில்லை. வயதுக்கு வந்தவளை ஒன்பதாம் நாள், மஞ்சள் நீரால் குளிக்கச் செய்து, சக்திக்குத் தகுந்தபடியும் அந்த அந்த ஊர்களின் வழக்கப்படியும் சடங்குகள் செய்து பிட்டுச் சுற்றி வீட்டுக்கு அழைக்கின்றனர். ருதுவான பெண் நீராடும்போதே, அவள் உட்கார்ந்திருந்த குடிசையைத் தீழுட்டி, சாம்பலாக்கி, அதைத் தூரத்திலே கொண்டுபோய்க் கொட்டி விடுகின்றனர்.

இவ்விதமான சடங்குகள் செய்யும்போது, அவரவர்களுக்குப் பிரியமான எல்லா இறைச்சிகளையும் சமைப்பார்கள். அன்று விசேஷமாக அரிசி உணவைத்தான் சமைப்பார்கள்.

இவ்வித விசேஷமான நாட்களில் பெண்களும் ஆண்களும் சேர்ந்து தப்பட்டை, பறை முதலியவைகளை அடித்து, வட்டமாகக் கூடி நடனமாடுவார்கள். இந்த நாட்களில் வாத்தியம் வாசிக்கும் கோஷ்டியை 'மொலாளு' என்று அழைக்கின்றனர்.

ஆண்கள் வாத்தியம் வாசிக்க மங்கையர்கள் மட்டும் கைகொட்டி நடனமாடுவார்கள்.

விவசாயி, அம்பட்டன், செருப்புத் தைக்கிறவன், மேளம் அடிப்பவன், குருபூசை செய்கிறவன் - யார் யார் எப்பணி செய்தாலும் ஒருவருக்கொருவர் பெண் கொடுக்கல் வாங்கல் உண்டு. பித்தளை நகைகளைத்தான் இவர்கள் அதிகமாக உபயோகப்படுத்துகிறார்கள்.

ஏனாதிப் பெண்களுக்கு, ருதுவான பின்தான் திருமணம் செய்வார்கள்; எந்த வயதிலும் திருமணம் செய்வார்கள். திருமணத்தின்போது ஆணும் பெண்ணும் மஞ்சள் தோய்த்த கோடித் துணியை அணிவது உண்டு. பால்ய விவாகம் இவர்களிடம் அதிகமாக இன்று இல்லா விட்டாலும் பண்டையில் இருந்தாகக் கூறுகின்றனர்.

பண்டைக் காலத்தில் ஏனாதிப் பெண்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய கணவன்மார்களைத் தாங்களே தேர்ந்தெடுப்பார்களாம். அப்படித் தேர்ந்தெடுத்த ஆண்களுடன் பெண்கள் கூடித் தனித்து வாழ்வார்களாம். மலையடிவாரத்தில் இருக்கும் ஏனாதியரில் ஆண்கள், வேட்டையாடிய கொடிய மிருகங்களின் நகங்களையும், பற்களையும் கொணர்ந்து, தங்களிடம் பிரியப்படும்படியான வாலிப மங்கையர்களிடம் கொடுப்பது வழக்கம். அப்படிக் கொடுக்கும்போது ஆணின் வீரத்தைக் கண்டு அவள் உள்ளம் பூரித்து அவற்றைத் தன் கழுத்தில் அணிந்துகொள்ளுவாள். இப்படிப் பல பற்களை அணிந்த பின் இருவரும் காதலால் கட்டுண்டு. ஒன்று சேர்ந்து வாழப் பிரியப்படுவார்களாம்.

இன்னும் சிலர் நன்றாகப் பாடக்கூடியவகைவும், பலசாலியாகவும், நடனமாடும்போது இடுப்பை நன்றாக

வளைத்து ஆடக்கூடியவனாகவும் இருப்பவனைக் கவனித்துத் தேடி வரித்து, அவனுடன் வாழ்கின்றனர். இவர்களின் திருமணத்தில் வயதையும் அழகையும் கவனிப்பதில்லை யாம்.

இவர்களுக்குள் இன்றும் திருமணச் சடங்குகளை இப்படித்தான் செய்யவேண்டும் என்ற திட்டங்கள் இல்லை. ஒருவருக்கே இரண்டு மூன்று மனைவியரும் உண்டு. ஆனால் மங்கையர்களோ ஒரே ஆடவனைத் தான் மணக்கவேண்டும். பெண் வீட்டாரும் பிள்ளை வீட்டாரும் தாம்பூலம் மாற்றித் திருமணத்திற்கென்று ஆணையும் பெண்ணையும் நிச்சயம் செய்தபின் அவர்கள் இருவருக்கும் இரண்டு உலக்கைகள் கொடுத்து நவதானியங்களுள் ஒன்றை உரலில் இட்டுக் குத்தச் சொல்லுவார்கள். சிலர் இச்சடங்கைத் திருமணத்திற்குப் பின்னும் செய்யச் சொல்லுகின்றனர். இதற்கு, 'மாற்று உலக்கை' என்பது பெயர். இதன் கருத்து, வாழ்க்கையில் இன்பமும் துன்பமும் இருவருடையதும்' என்பதாம்.

இப்படி உலக்கை போடும்போது, இருவர் சார்பிலும் யார் வெல்வார்கள் என்று பந்தயம் கட்டிக் கொள்வதும் உண்டு. இதில் சாதாரணமாகப் பையன் தான் தோற்றுப் போவானாம்.

கணவன் இறந்தபின் விதவை மறுபடியும் திருமணம் செய்துகொள்ளலாம். விதவைகள் தங்கள் கணவனுக்குச் செய்யவேண்டிய மரணச் சடங்குகள் யாவற்றையும் செய்தபின் மூன்று அமாவாசையோ பெளர்ணமியோ கடந்த பின்னர் அவள் மறுமணம் செய்துகொள்ளலாம். விதவைகளுக்குத் திருமணச் சடங்கு ஒரே விதமாகத்தான் நடைபெறும். திருமணத்திற்காகச் சக்திக்குத் தகுந்தாற்போல் 'செங்காலம்மா'வுக்கு உயிர்ப் பலி கொடுப்பது உண்டு. சாதாரணமாக விதவைகளை, இளம் வாலிபர்கள் தான் மறுவிவாகம் செய்கின்றனர். எத்திருமணமாக இருந்தாலும், ஒரு நல்ல நாளில், தங்கள் இல்லத்தில், அவர்களுக்குள்ளாகவே குடும்பத்தில் பெரியவர்களைக்கொண்டு திருமணச் சடங்கை முடிக்கின்றனர். திருமணத்தன்று பிரியம்போல், எந்த உணவு சமைக்கவேண்டியதாக இருந்தாலும் சமைப்பார்கள்.

ஏனாதி மங்கையர்களுக்குத் திருமணமானதும் குடும்பக் கலையாகிய மருத்துவக் கலையைப் பாட்டி

மார்கள் தங்கள் பேத்திகளுக்கு கற்பிக்கின்றனர். ஆபத்தான பிரசவமாக இருந்தாலும் சரி, வைத்தியசாலைக்குப் போகாமல் தங்களே பார்த்துவிடுகின்றனர். குழந்தை பிறந்து மூன்று நாட்கள் வரையில் தாய், ஈச்சங் குருத்தை ஆகாரமாகச் சாப்பிடுகிறாள். நான்காம் நாள் முதல் அரிசி உணவு சாப்பிடுகிறாள்.

மாற்று உலக்கை.

பிரசவமானதும் குழந்தையின் கர்ப்ப நாடியை மருத்துவச் சிகிச்சையால் அறுத்து, வேப்ப இலையை அறைத்து, அறுத்த தொப்புளில் வைத்துக் கட்டி விடுவாள். அறுத்த அக்குழந்தையின் கர்ப்ப நாடியை வேப்ப இலையில் சுற்றிக் குழந்தையின் தலைக்குக் கீழ் ஆறு நாட்கள் வரையில் சிலர் வைக்கிறார்கள். பிரசவமானவளுடைய குடிசையின் வாசற்படியில் ஒரு பையில் சில பச்சிலைகளைப் போட்டு, மந்திரம் சொல்லி, பேய் பிசாசு உள்ளே வராமல் கட்டி வைக்கின்றனர். இதற்குக் காரணம் கேட்டதற்குத் தாயும் குழந்தையும் தீட்டாக இருப்பதால் இப்படிப் பத்து நாட்கள் கட்டி வைக்கிறார்களாம். பிரசவித்த மங்கை, பத்தாம் நாள், தன் தேகமெல்லாம் கப்ப மஞ்சள் பூசி, சில பச்சிலைகளைத் தேய்த்துக் குளிக்

கிறாள். பிறகுதான் அவள் எல்லோரிடமும் சகஜமாகப் பழகுகிறாள்.

குழந்தை பிறந்த மூன்றாம் மாதம் குழந்தைக்கு ஏனை போடுகின்றனர். வியாதி வந்தால் நாட்டு மருந்தை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். ஏனாதியருக்கு 'யானைக்கால்' என்ற வியாதியே வருவதில்லையாம். அவ்வியாதி கண்டால் உடனே அவர்கள் சில வேர்களைச் சாப்பிடுகிறார்கள்.

ஏனாதியரில், கிராமங்களின் அருகில் இருப்பவர்கள் நம்மைப்போலவே அரிசி உணவை உட்கொள்ளுகின்றனர். மலை அடிவாரத்திலும் காடுகளிலும் இருப்பவர்கள் காட்டில் கிடைக்கும் எல்லா இறைச்சிகளையும் தின்பார்கள். வெள்ளிக்கிழமை மட்டும், பூஜை நாள் என்று எவ்விதமான இறைச்சியையும் சாப்பிடுவதில்லை. வயல் எலியை இவர்களில் சிலர் மிகவும் பிரியமாகச் சாப்பிடுவார்களாம். ஆறு, குளம், இவைகளின் அருகில் இருக்கும் ஏனாதியர் மீன், நண்டு, இரால் முதலியவைகளைப் பிடித்துச் சாப்பிடுகிறார்கள்.

இவர்கள் கூலிக்கு நன்றாக உழைத்தாலும், பிழைப்பதற்கு வேண்டிய கூலி கிடைப்பதில்லை. மீன் பிடித்தல், கூலிவேலை செய்தல், முதலிய வேலைகளை இவர்கள் செய்கிறார்கள்.

பெண்களில் சிலர் இந்துக்களின் இல்லங்களில் பணிப் பெண்களாக இருப்பதும் உண்டு. உழவுத் தொழிலும் செய்வதுண்டு. மலை அடிவாரத்தில் இருக்கும் ஏனாதியரோ, அருகே இருக்கும் காடுகளிலும் மலைகளின் மேலும் சென்று தேன் சேகரிப்பதுண்டு.

எவ்வளவு பெரிய மரமாக இருந்தாலும் சரி; பாறையாக இருந்தாலும் சரி, இவர்கள் ஒரு மூங்கிற் கொம்பின் உதவியால் ஏறித் தேனை எடுத்து விடுவர். பாறையின் அடிவாரத்தில் இருக்கும் தேனை எடுக்கவேண்டியதாக இருந்தால், பாறையின் மேலிருந்து கயிற்றேணியின் (நூலேணியின்) மூலம் இறங்குவார்கள். அப்படி இறங்கும்போது, இறங்கும் கயிற்றேணியின் கயிற்றைப் பிடிக்கப் பாறையின்மேல் அவனுடைய மச்சானையோ மனைவியையோ நிற்க வைப்பார். மற்றவர்களை அப்பணிக்கு விடுவதில்லை. பாறையின்மேல் இருப்பவர்கள்,

கயிற்றை விட்டால் கயிறேணியில் இறங்கும் ஆளின் உயிர் மாயமாக மறைந்துவிடும்.

இப்படிக் காட்டில் கிடைக்கும் தேன், மூலிகைகள், காட்டுப் பொருள்கள் முதலியவைகளைக் கிராமங்களுக்குக் கொண்டுவந்து விற்பார்கள். கிராமங்களில், வயல்களின் அருகில் இருக்கும் ஏனாதியரோ வயல் நண்டுகளைத் தங்கள் கைகளாலேயே பிடிப்பது உண்டு. இப்பழக்கத்தைத் தங்கள் குழந்தைகளுக்குச் சிறு வயது முதல், தகப்பனார் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்று கற்றுக்கொடுப்பார்.

வயல் ஈரமானதாக இருக்கவேண்டும். நண்டு வளைகளைத் தங்கள் கை முட்டியால் பெரியதாகச் செய்து, அவ்வளைக்குள்ளேயே பக்க வாட்டத்தில் நண்டு வளைகள் இருக்கின்றனவா என்று கவனித்து, பிறகு நண்டுகளில் எத்தனை இருக்கின்றன என்று தெரிந்து கொண்டு, அதில் பெரியதை முதலில் பிடிப்பார்கள். இப்படி உழைத்துப் பாடுபட்டுப் பிடித்துக்கொண்டுவந்து விற்றாலும் அதன் பலன் அவர்கள் பிழைப்பதற்கே போதாமல் இருக்கிறது.

சில இடங்களில் அடவி ஏனாதி என்பவர் சிதறிய குடும்பங்களாகத் தோப்புகளையும் வயல்களையும், பாது காத்துக்கொண்டு அங்கேயே குடிசை கட்டி, வாழ்கின்றனர். சிலர் நீலகிரிக் குறும்பரைப்போல் திறமையாகக் குறிசொல்லிப் பிழைக்கின்றனர். தங்கள் குலத்தில் இருக்கும் குறி சொல்லும் கெட்டிக்காரனிடம் சீடனாக இருந்து கற்றுக்கொள்ளுகின்றனர். குறி சொல்லும்போது சொல்லும் குறியை நம்புவதற்காகச் சாய்ந்த சிவந்த இரும்பைக் கையில் எடுத்துத் தேவதையை வணங்குவார்கள். இப்பழக்கங்கள் இன்று கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மறைந்து வருகின்றன என்று ஏனாதியரில் பலர் கூறுகின்றனர்.

சிலர் செங்கல்பட்டு வில்லியர்களைப்போல், நாகப்பாம்புகளைப் பிடித்து, தோலுரித்து அவற்றைப் பதம் செய்து விற்பனை செய்கின்றனர். காடுகளிலும் மலைச் சாரலிலும் இருப்பவர்கள், தாங்கள் சாப்பிடக்கூடிய மிருகங்களாக வேட்டையாடி, அவற்றின் இறைச்சியைக் கம்பியிலோ நாரிலோ கோத்துக் காயவைத்து, மாரிகாலத்திற்கென்று பாணையில் பத்திரப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ளுகின்றனர்; பண்டைக் காலத்தில்,

இவர்கள் கையில் ஆயுதம் இல்லாததால், மலைகளின்மேல் காத்திருந்து, தங்களுக்கு வேண்டிய மிருகங்கள் மலையடிவாரத்துக்கு வந்ததும், குறி பார்த்துப் பெரிய பாறைகளை வரும் மிருகங்களின்மேல் உருட்டுவார்கள். பாறையால் அடிபட்ட மிருகங்கள், விழுந்ததும், கூட்டமாக ஓடிச் சென்று அவற்றைப் பிடித்து, அதன் இறைச்சியைப் பங்கிட்டுக்கொள்ளுவார்கள்.

இங்ஙனம் சுதந்திரமாகவும் கபடற்றவர்களாகவும் வாழ்ந்துவந்த இவர்களின் காடுகள், இன்று காட்டு இலாக்காவின் மேற்பார்வையில் வந்துவிட்டன. வாழ்வழியறியா இம்மக்கள், இந்த இலாகா அதிகாரிகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து மரங்களையும், காட்டுப் பொருள்களையும் அவர்களிடம் வாங்கியும் கூலிக்கு வேலையில் அமர்ந்தும் பிழைக்கிறார்கள். காட்டில் வாழ்ந்த இம்மக்களுக்குப் பிழைக்கவும் உழைக்கவும் வழியில்லாததாலும், உழைத்தாலும் கூலி வயிற்றுக்குப் போதாகக் குறையாலும், இவர்கள் கிராமங்களில் கூலி வேலைக்கும், ஆடுமாடு மேய்க்கவும் அமர்த்தப்படுகிறார்கள். புதிய கிராம வாழ்க்கை, சிலருக்குப் புதிய திருட்டுப் பழக்கத்தைத் தூண்டியது. ஆனால் இன்று இவர்களிடத்தில் இருக்கும் உண்மையைக் கண்ட சில முதலாளிகள், தங்கள் தோப்புக்களையும் ஆடுமாடுகளையும் இவர்களின் மேற்பார்வையில் விட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள், 'உண்மையான தொழிலாளிகள்' என்று இன்று பலரால் பாராட்டப்படுகிறார்கள்.

ஒரு கிராமத்திலோ அவர்கள் இருக்கும் கூட்டத்திலோ சுமார் பத்து அல்லது பதினைந்து பெரியவர்கள் கூடிப் பஞ்சாயத்தாராக இருக்கிறார்கள். தங்கள் குற்றங்குறைகளைப் பஞ்சாயத்துக் கூடித் தீர்த்துவிடுகிறார்கள். ஆனால் கிராமங்களின் அருகில் இருப்பவர்கள், இவர்களின் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் பஞ்சாயத்துக்கும் கீழ்ப்படிவதில்லை. இன்று ஏதாவது குற்றங்கள் செய்தால் கிராமத் தலைவனிடம் போகிறார்கள்.

ஏனாதிப் பிரிவினர் எல்லோரும், 'செஞ்சு தேவதை', 'கொண்டம்மா தேவதா', 'நரசிம்ம சாமி' முதலிய தெய்வங்களை வணங்குகிறார்கள். இத்துடன், 'கன்னியம்மா', 'செஞ்சு தேவிகா', 'சப்த கன்னியா தேவிகள்' முதலிய குல தேவதைகளையும் வணங்குகிறார்கள். 'செஞ்சு நாடகமு' என்பது இவர்களுடைய குடும்ப

நாடகம். இந்நாடகத்தைத் தெருக்கூத்தாக ஆடுவதில் இவர்களுக்குப் பெருமை அதிகம்.

ஆண்களும் பெண்களும் கோவிலுக்குள் போகலாம்; தேவதைகளை வணங்கலாம். திருவிழாக்கள் செய்வதற்கோ பூஜைகள் செய்வதற்கோ வெள்ளிக்கிழமை களைத்தான் விசேஷமான நாட்களாகக் கருதுகிறார்கள்.

சங்கராந்தி, போகி, காணும் பொங்கல், யுகாதி, மாட்டுப் பொங்கல் முதலியவைகள் இவர்களுக்குப் பெரிய விழாக்கள். அன்று பலகாரங்கள் செய்து புத்தாடை அணிந்து, ஐந்து நாள் பொங்கல் என்று கொண்டாடுவார்கள். இவ்வளவும் இருந்தும் பேய், பிசாசு, மந்திரம் சூனியம் முதலியவைகளில் இவர்களுக்கு நம்பிக்கை அதிகம் உண்டு.

ஏனாதியருக்குத் தனிப்பட்டதோர் தாய்ப் பாஷை என்பது இல்லை. தமிழகத்தில் வாழும் ஏனாதியர் கொச்சைத் தமிழையும் தெலுங்கு ஜில்லாவில் வாழ்பவர்கள் 'கொச்சைத் தெலுங்கையும்' முகம்மதியர்கள் நிறைந்த சூழ்நிலையில் வாழும் மக்கள் 'கொச்சை உருதுவையும்' தங்கள் தாய்ப் பாஷைகளாகப் பேசியும், எழுதியும் சூழ்நிலைக்குத் தக்கபடி, தங்கள் பழக்க வழக்கங்களை மாற்றியும் வாழ்கின்றனர்.

குருவிக்காரர்

குருவிக்காரர் இல்லாத ஊரில்லை. எங்கே சென்றாலும் இவர்களைப் பார்க்கிறோம். 'குருவிக்காரர்,' 'நரிக்குறவர்' என்ற பெயர்கள் குருவி பிடிப்பதாலும், நரிபிடிப்பதாலும் இவர்களுக்கு ஏற்பட்ட காரணப் பெயர்கள் என்று மட்டும் தெரிந்துகொள்கிறோமேயன்றி அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறையை நாம் ஊன்றிக் கவனிப்பதில்லை. கவனித்தால் பல விசித்திரங்கள், விநோதமான பழக்க வழக்கங்கள் புலப்படும். அவற்றில் ஒன்று: ஆணையினும் பெண்ணையினும் கட்டாயம் மணிமாலை அணிய வேண்டும் என்பது; ஒரு சரம் முதல் ஆயிரம் சரம் வரை தரிக்க வேண்டும் என்பது விதியாம்.

இப்படிப் மிகப்பல சம்பிரதாயங்கள். அவற்றில் சிலவற்றை, இங்கே விவரிக்கிறேன்.

இவர்கள் என்றைக்கும் குளிக்கவே மாட்டார்கள்; துணிகளையும் துவைக்கமாட்டார்கள். கிழிந்தால் புதிய துணியை அணிந்துகொண்டு பழைய துணியை அப்படியே போட்டுவிடுவார்கள்.

பிறந்தது முதல் சாகும்வரையில் இவர்கள் பல் துலக்கமாட்டார்கள். அதற்குப் பதிலாகத் தங்கள் பல்வில் ஒருவிதக் கறுப்புப் பொடியை வைத்து நினைத்த நேரத்திலே தேய்த்து கறுப்பாக்கிக் கொள்ளுவார்கள். அப்படிப் பொடி வைத்துச் கறுப்பாக்கும் பழக்கம்கூடத்திருமணத்துகுப் பின்தானும்.

இவர்களில் யாருக்காவது வியாதி கண்டால். உடனே தங்கள் குருவைக்கொண்டு குல தேவதைக்கு ஒரு கருஞ் சேவல் பலி கொடுத்தால், வியாதி காற்றாய்ப் பறந்துவிடுமென நம்புகிறார்கள். எனினும் தற்காலத்தில் சிலர் பச்சிலை மருந்துகளை உபயோகிக்கிறார்

கள். அப்படி வியாதி வந்து இறந்துவிட்டால் பிணத்தைச் சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்குள் புதைத்துவிட்டு, மற்ற இடங்களுக்குப் போகிறார்கள். புதிய இடத்திற்குப் போனபின் பன்னிரண்டாம் நாள் தேவதைக்குப் பூஜை வைத்து, பால் படைத்துக் கருமாதியும் முடித்துவிடுவார்கள். இறந்தவர்களைப்பற்றி அப்புறம் நினைப்பதே இல்லை.

பெளர்ணமி காலத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து இரவு இரண்டு மணிவரையிலும் கூட விளையாடுவார்கள். பெண்கள் ஐந்து கெஜத்திற்குக் குறையாத பலவர்ணப் பாவாடை அணிந்து, ஜாக்கெட்டு போட்டுக்

கொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் 'கோடாலி முடிச் சூ'க் கொண்டை தான் போடுகிறார்கள். எந்தப் பூகிடைக்கிறதோ அதைத்தலைக்கு வைத்துக் கொள்ளுவார்கள். எவ்வளவு உயர்ந்த நகைகளை அணிந்தாலும் சரி; ஒவ்வொருவர்கழுத்திலும் கறுப்பு நிறக் கீரைமணியைக் கட்டாயம் அணிய வேண்டும்.

ஆண்கள் கோவணமும், கழுத்தில் மணிகளும், தலையில் சிவப்பு மல்

தலைப்பாகையும், காலில் ஒரு வெள்ளி வளையமோ அல்லது வெள்ளிச் சங்கிலியோ அணிந்திருப்பார்கள்; சிவப்பு வர்ணத் துணிகளிடம்தான் இவர்களுக்குப் பிரியம்.

நல்ல நாளிலும் திருமணத்தன்றும் கூட இதே மாதிரி யான உடை அலங்காரத்துடன்தான் இருப்பார்கள். ஆனால் திருமணத்திற்கென்று தம்பதிகள் புதிய ஆடையைத் தைக்கிறார்கள்.

ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் தேகத்தில் எங்குமே கத்தி படக்கூடாது. ஆனால், இது தற்காலத்திலே சிலரிடம் இல்லை. குருவிக்காரப் பெண்களுக்கு ருது ஆவதற்கு முன்னும், பின்னும் திருமணம் நடந்தேறுவது வழக்கம். குறத்திப் பெண் ருதுவானால் அவளைச் சற்றுத் தூரத்திலே ஐந்து முதல் ஏழு நாட்கள் தனிக்குடிசையில் இருக்கும்படி வைத்துப் பிறகு குளித்தபின் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

குருவிக்காரர் தங்கள் திருமணத்திற்கு நெருங்கிய இரத்தக் கலப்புள்ள பெண்களைத் தேர்ந்தெடுக்கமாட்டார்கள். தூரத்திலேதான் பெண் எடுத்துத் திருமணம் செய்வார்கள். மாப்பிள்ளை, பெண் தேடும் விதமே அலாதி. பெண் நடனமாடி, டின் அடிப்பாளா? என்று பார்த்துத்தான் தேர்ந்தெடுப்பார்களாம். திருமணச் செலவு முழுவதும் மாப்பிள்ளை வீட்டாருடையது. பெண் வீட்டார் ரூபாய் இருபது கொடுத்துவிட வேண்டும்.

மேலும் ருதுவான பெண்ணை இருந்து, முதல் திருமணம் செய்கிறவளாக இருந்தால், மாப்பிள்ளை முறை உள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். அதிலும் பெண் நன்றாக நடனமாடிச் சம்பாதிப்பவளாக இருந்தால் மாப்பிள்ளைப் போட்டிக்குக் கேட்கவேண்டியதே இல்லை. அப்படி முறை தவறித் திருமணம் நடந்தால், முறையுள்ள எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்து ஆண்களும் பெண்களும் முறையல்லாத எதிர்க்கட்சியைப் பாவாடையால் அடித்துவிடுவார்கள். இதில் ஆண்களைவிடப் பெண்களின் சண்டை மிகவும் பயங்கரமாக இருக்கிறது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஆண்கள் கூடுமான வரையில் அடக்கிப் பார்ப்பார்கள். முடியாமல் போனாலும் அல்லது பல ஆண்களை மணந்தவளாக இருந்து, அவளால் ஆண்களுக்குள் சண்டை வந்தாலும் சரி எல்லாரும் சேர்ந்து கூடிப் பேசி, அவருடைய தலை

மயிரைக் கத்தியால் அறுத்து, தங்கள் கூட்டத்திலிருந்து துரத்திவிடுவார்கள். அறுபட்ட கூந்தலைக் கொண்டவளை மற்ற எந்தக் கூட்டத்தாரும் சேர்த்துக்கொள்ளமாட்டார்கள். பாவாடையால் அடிபட்டவர்களையும் மற்றக் குருவிக்கார ஜாதிகள் சேர்க்கமாட்டார்கள். 'பாவாடை அடி' அவர்கள் ஜாதியில் பெரிய அவமானம். இந்த வழக்கு, சுமார் மூன்று நான்கு மாதங்கள் இரவு சுமார் முதல் ஜாமம் வரை, பிரதி தினமும் வேறு கூட்டத்தின் தலைவர்களைக் கொண்டு நடக்குமாம்.

ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்கும் ஒரு தலைவன் உண்டு. அவன்தான் குரு, வைத்தியன், தலைவன், நீதிபதி, அபராதம் விதிப்பவன், திருமணச் சடங்குகளை நடத்துகிறவன், ஆசிரியன்; பண்டைக் காலத்தில் சேனைத் தலைவனும் கூட. குருவிக்காரத் தலைவனை அவர்கள் 'குருண்மோட்டோ' என்று அழைக்கின்றனர். ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்துதான் தங்கள் தலைவனைத் தேர்ந்தெடுப்பர். கட்சிச் சண்டையில், இரு கட்சிக் கூட்டத்தின் தலைவர்களையும் சேர்க்காமல், வேறு குருவிக்காரக் கூட்டத்தின் ஐந்து தலைவர்களுக்கு ஆகாரம், இடம் முதலிய வசதிகளைக் கொடுத்து, பஞ்சாயத்து நடத்துவார்கள். நியாயப்படி யார், யார் குற்றவாளிகளோ அவர்களை ஒன்றாகக் கூட்டிச் சமாதானப்படுத்திக் குற்றவாளிகளுக்கு மொத்தமாக அபராதம் விதிப்பார்கள். அபராதம் என்பது ஐந்து சேவல், (கூட்டத்திற்குத் தகுந்தபடி) படிக்கணக்கில் அரிசி, காய்கறிகள், ஐந்து சேர் இறைச்சி போன்றன. இவற்றை வாங்கிச் சண்டை நடந்த இடத்திலே இருக்கும் கூட்டத்திற்கு விருந்து நடக்கும். 'நாங்கள் எல்லோரும் சமாதானமாகிவிட்டோம்' என்று அவர்கள் சேர்ந்து கூறியபின், பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் முதலில் சாப்பிடுவார்கள்.

திருமணத்திற்கு, மாப்பிள்ளை வெள்ளியாலோ பொன்னாலோ 'தாலி' செய்வதில்லை. கறுப்புக் கீரை மணியால் செய்த மூன்று சரத்தை முறுக்கி, பெண்ணின் கழுத்தில் கட்டுவார்கள். ஆனாலும் குருவிக்காரர்கள், வெள்ளி நகைகளைத்தான் அதிகமாக அணிந்து கொள்ளுகிறார்கள். தாலி கட்டும்போது பூ, சாம்பிராணி, கர்ப்பூரம், பால் முதலியவற்றை, மதுரை மீனாட்சிக்கும் பாவட்டைக்காளிக்கும் வைத்துப் பூஜைச் சடங்குகள் முடித்துப் பிறகுதான் தாலி கட்டுவார்கள். குருவிக்காரன்

திருமணத்திற்குச் சமார் முன்னூறு ரூபாய் வரையில் செலவாகும்.

திருமணச் சடங்கைச் சிலர் இன்னும் சற்று நாகரிகமாகச் செய்கிறார்கள்: ருதுவாகாத மங்கையர்களை முதலிலிருந்தே முறையான சில வாலிபர்கள், தங்கள் கூடவே பிச்சை எடுக்கவோ காடை கௌதாரி பிடிக்கவோ அழைத்துச் செல்லுகிறார்கள். அப்படி அழைத்துச் செல்பவள் ருதுவான மங்கையாகவும் இருப்பாள்; இரண்டாந்தாரம் மூன்றாந்தாரமாகவும் இருப்பாள். இப்படி ரஸ்தாக்களிலும் தோப்புகளிலும் பழகியபின் பெண்ணுக்கு மாதப் போக்கு ஏற்பட்டால் அதற்குப்பின் தாய் பிரியப்பட்டவனுடன் வெளியில் அவளை அனுப்புவதில்லையாம். முதன் முதலில் ருதுவான பெண்களுக்குத் திருமணமாகும்போதுதான் இவ்விதக் கட்டுத்திட்டங்கள் செய்கிறார்கள். பிறகு ஒரு நல்ல நாளைக் குறித்து, ஒரு தனி மைதானத்தில் அவள் விரும்பும் மணமகனுக்கே திருமணம் செய்துகொடுக்கிறார்கள். திருமணம் செவ்வாய் அல்லது சனிக்கிழமைகளில் தான் விசேஷமாக நடைபெறும். வெள்ளியன்று திருமணம் செய்வதில்லை. அந்நாளைக் கடவுளுக்கென்று வைத்திருக்கிறார்கள்.

திருமணம் நடந்தபிறகு மாப்பிள்ளை வீட்டார் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் அரிசி, பருப்பு, விறகு, காய்கறிகள், இறைச்சி, இன்னும் வேண்டிய உணவுப் பொருள்கள் இவைகளை ஒரு புதிய முறத்திலே வைத்து முறைப்படி முதலில் யாரோ, அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். கொடுத்ததை அவர்கள் தனித் தனியாகச் சமைத்துக் கடைசியில் எல்லோரும் ஒன்றாக அமர்ந்து, புதிய தம்பதிகளைக் கேலி செய்துகொண்டே சாப்பிடுவார்கள்.

மணத்திற்குப் பின் மாப்பிள்ளை இடது காலில் மட்டும் வெள்ளியாலோ இரும்பாலோ கொலுசைப் போல் செய்து அணிந்துகொள்ளுகிறான்.

குருவிக்காரியின் பிரசவத்திற்குக் குருவிக்காரிகளே மருத்துவப் பணியைப் பார்த்துவிடுகிறார்கள். தங்கள் பெண்களுக்குத் திருமணமானதும், மருத்துவத்தை வயதான குருவிக்காரி கற்றுக்கொடுத்துவிடுகிறாள். தற்காலத்தில் சிலர், தங்களால் முடியாத பிரசவமாக இருந்தால் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகிறார்கள்!

அப்படி ஆஸ்பத்திரியில் பிரசவமானவள், தன் குழந்தையுடன் மறுபடியும், இவர்கள் கூடாரங்களுக்கு நேராக வரமுடியாது. தங்கள் கூட்டத்தாருக்குச் சிறிது தூரத்திலே குடிசையில் தங்கி, பன்னிரண்டு ரூபாய் அபராதம் செலுத்தவேண்டும். அபராதத்தை யார் கையிலும் கொடுப்பதில்லை. அந்தத் தொகைக்கு அரிசி, பருப்பு, இறைச்சி முதலியவைகளை வாங்கித் தங்கள் கூட்டத்திலுள்ள ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் பங்கிட்டுக் கொடுக்கவேண்டும். எல்லோரும் தெய்வத்தின் பெயரைச் சொல்லித் தனித் தனியாகச் சமைத்த சமையலை, கூட்டமாக உட்கார்ந்து சாப்பிடுவார்கள். இவ்விதம் அபராதத்திற்குப் பயந்தும் தங்கள் குல தேவதைக்கு இது பிடிக்காது என்ற காரணத்தினாலும் இவர்களில் பலர் ஆபத்தான பிரசவத்தின்போதுகூட ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவதில்லை.

குழந்தை பிறந்து, முதல் மூன்று மாதம் அல்லது வளர்பிறை வரையில் பிரசவமானவளை ஒருவரும் தொட மாட்டார்கள். அவளை அருகில் சேர்த்துக்கொள்ளவும் மாட்டார்கள். அவள் தொட்ட பாத்திரம், பொருள் எதுவாக இருந்தாலும் சரி; உடனே தூரத்திலே எறிந்து விடுகிறார்கள். கணவன் சமைத்தோ பிச்சை எடுத்தோ கிடைத்த உணவைத் தூரத்திலே நின்று, பிரசவமான தன் மனைவியின் பாத்திரத்தில் தூக்கிப் போடவேண்டும். மூன்றாம் மாதம் பிறையைக் கண்டபின் தங்கள் குலதேவதைக்குச் சடங்கு செய்து, பிறகுதான் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். குழந்தை பிறந்ததும், முதலில் மண்ணில் போடுவார்களாம். பிறகுதான் பாயிலோ துணியிலோ படுக்கவைப்பார்களாம். இவர்கள் நாடோடிகளாகவே குழந்தைகளை முதுகிலே போட்டவாறு அலைவதால், இவர்களுக்குத் தொட்டிலின் அவசியம் ஏற்படுவதில்லை.

குருவிக்காரி, தன் கணவனை விரும்பாவிட்டால், தன் கணவன் 'தாவி' என்று கட்டிய மூன்று சரக் கறுப்புக் கீரை மணியையும் அறுத்து எறிந்துவிடுவாள். அப்படி அறுத்து எறிவதுதான் இவர்களுக்கு விவாக ரத்து. கணவன் வேண்டாமென்று மனைவி சென்றால், பெற்ற குழந்தைகள் மட்டும் தகப்பனிடமேதான் இருக்கவேண்டும் என்ற ஒரு கட்டுப்பாடு இவர்களிடம் உண்டு. இது எல்லா ஆதிவாசிகளிடமும் இருக்கும் ஒரு பழக்கம்;

குழந்தைகள் தகப்பனிடமே இருப்பதால் குழந்தைகளுச் சூத் தாய் அன்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது.

இவர்கள் ஜாதியில் விதவையே இல்லை. மனைவி பிரியப்பட்டால் கணவன் இருக்கும்போதே, வேறு ஒரு வனைத் திருமணம் செய்யலாம். ஆனால் புதிய மாப்பிள்ளை, பழைய மாப்பிள்ளைக்கு அவன் முதல் திருமணத்துக்குக் செய்த செலவு முழுவதையும் கொடுக்க வேண்டும். குருவிக்காரன் இறந்தால் மட்டும் மனைவி குறைந்தது ஆறுமாத காலத்திற்குப்பின், மறுவிவாகம் செய்து கொள்ளலாம். விதவைக்கும் முதல் மணப்பெண்ணுக்கும் திருமணச் சடங்கு ஒன்றேதான்.

வேலைக்குப் போகும்போது ஆண்கள், ஒரு திசையிலும் பெண்கள் ஒரு திசையிலும் சென்றாலும் மாலை சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்குள் பெண்கள் தங்கள் கூட்டத்துடன் வந்து சேர்ந்துவிடவேண்டும். அப்படி வராவிட்டால் அவளை அவள் புருஷன் சேர்த்துக்கொள்ளமாட்டான்! பஞ்சாயத்து மூலம்தான் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இவர்கள் வழிபடும் தெய்வங்களுள் பாவட்டைக்காளி, ஆட்டுக்கடாச்சாமி, எருமைக்கடாக்காளி, காட்டேறி, முனிமுத்தாயி, கறுப்பாயி முதலியவை முக்கியமானவை. இவர்கள் பெண்தெய்வத்திற்குத்தான் மதிப்பு அதிகம் கொடுக்கிறார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் ஆண்கள் தவிரப் பெண்கள் தெய்வத்தைத் தொடவோ பூஜை செய்யவோ கூடாது. தூரத்திலேயே இருக்கவேண்டும். குருவிக்காரர்களுக்குத் தெய்வத்திருவிழா சித்திரை மாதத்தில் நடக்கும். பிறைக்குப்பின் ஒரு நாளைக் குறிப்பார்கள். அதிக ஜன நடமாட்டம் இல்லாத தோப்புசுளில் ஏழு பாளைகளை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கிப் பொங்கவிடுவார்கள். ஒவ்வொரு பாளையிலும் அரிசியும் தண்ணீரும் இருக்கும். மேலே இருக்கும் பாளைதான் முதலில் பொங்கி வழிய ஆரம்பிக்கும். பிறகு பொங்கலை அகப்பையாலோ கரண்டியாலோ கிளறிக் கொடுத்தால், அது தேவதைக்குக் கோபத்தை உண்டாக்குமாம். ஆகையால் பொங்கும் பாளையில் ஆவேசம் கொண்டவன் தன் கையையே அகப்பையைப் போல் விட்டுக் கிளறிக் கொடுக்கிறான். அவன் கைக்கு ஒன்றும் நேருவதில்லை! பொங்கலுக்குப் பின் இவன்

ஓர் எருமைக் கடாவையோ ஆட்டையோ தேவதைக்
காகக் கத்தியால் குத்திப் பீரிட்டு அடிக்கும் குருதியை
வாயால் பிடித்துக் குடித்து ஆடுவான். இக் காட்சிகளைப்
புகைப்படம் பிடிக்க விடமாட்டார்கள். இங்ஙனம் பலி,
பொங்கல் சடங்குகள் முதலியவை செய்கிறவனை மூன்று
மாதங்களுக்கு முன்னமே தேர்ந்தெடுத்து விடுகிறார்கள்.
தேர்ந்தெடுத்தபின், செய்யும் சடங்குகளுக்கு முன்
மூன்று மாதங்களும், செய்தபின் மூன்று மாதங்களும்,
அவன் தன் மனைவியுடன் இருக்கக் கூடாது. அதை அவர்
கள் கூறும்போது அச்சத்துடன் கூறுகிறார்கள்.

மற்ற மலை ஜாதிகளைப்போல் இவர்களும் எல்லாச்
சடங்குகளையும் பிறைக்குப் பின்தான் செய்யத்தொடங்கு
கிறார்கள். அதிலும் வளர்பிறையையே இவர்கள் விசேஷ
மாகப் போற்றுகிறார்கள். இக்கூட்டத்தார் ஓர் இடத்தில்
இருக்கும்போது, அவ்விடத்திலே குழந்தையோ பெரிய
வர்களோ இறந்துவிட்டால் உடனே, 'இது பேய்
பிடித்த நிலம்' என்று அவ்விடத்தை விட்டுச் சுமார்
ஒரு பர்லாங்கு தூரம் போய்விடுவார்கள். இந்தியா
முழுவதும் குறுக்கு வழியில் நடந்துபோக, இக்கூட்டத்
தாரில் பலருக்கு வழி தெரியும்.

இவர்களை வட இந்தியாவிலும், இலங்கை, பர்மா,
சீனா, முதலிய நாடுகளிலும் கூடக் காணலாம். ஆனால்
அவ்விடங்களுக்கெல்லாம் இவர்கள் எப்படிச் செல்கிறார்
கள்? இவர்கள் யார்? முதல் முதலில் எங்கே இருந்தனர்?
இவர்கள் இந்நாட்டினர்தாமா? அன்றி வேறு நாடுகளி
லிருந்து வந்தவர்களா? இக்கேள்விகளுக்கு இன்னமும்
தக்க விடைகள் கிடைக்கவில்லை. சரித்திர நிபுணர்களின்
கூற்றுக்கள் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடுகின்றன. இன்று
குருவிக்காரர்கள் பேசும் பாஷைக்கு, இலக்கணமும்
இலக்கியமும் இல்லை. பல பாஷைகளைக் கலந்தும்
சில வார்த்தைகளின் நடு எழுத்தை நீக்கியும் விரோதி
களுக்குத் தெரியாமல் பேசிப் பழகியதே இதற்குக்
காரணம். எனினும் சற்றுச் சிந்தித்தால் விளங்காத
இந்தப் பாஷையும் விளங்கிவிடும். உதாரணத்திற்குச்
சில சொற்களைக் கீழே காணலாம்;

அவர்களை நேரில் கேட்டால் இவற்றைச் சொல்ல
மறுத்துவிடுவார்கள். காசு கொடுத்தாலும் பூனைக்கு
யானை, யானைக்குப் பூனை என்று தவறாகக் கூறுவர்.

தமிழ்	குறவர் பாஷை	மற்றப் பாஷையில் வருவது
மனைவி	ராண்டு அல்லது அப்பணி	அப்ணி-உர்துவில் என்னுடையது
வண்டி	பண்டி	தெலுங்கு
எஜமாள்	அப்பணு கல் டோ	
மதம்	மைனோ	'மஹினா' உர்துவில்
பூனை	பிலாடி	'பில்லி' உர்து
பெளர்ணமி	சந்திர மோ	தமிழ்
சண்டை	லடாய்	உர்து

குருவிக்காரர்களைக் காணாத இடம் இல்லா விட்டாலும் அதிகமாக நெல்லூரிலும், குண்டூரிலும், வேலூரிலும் இன்று நிறையக் காணலாம். நம்மவர்கள் இவர்களை அலட்சியம் செய்வதாலும், குழந்தை அழுதால், 'நரிக் குறவா 'வா,' என்று கூறிக் குழந்தைப் பருவம் முதற்கொண்டே இவர்களை வெறுக்க ஆரம்பிப்பதாலுமே இன்றும் இவர்கள் நாடோடிகளாக இருக்கிறார்கள். மற்ற மலை ஜாதியார்களும் ஆதிவாசிகளும் எவ்வளவோ முன்னுக்கு வந்துள்ளார்கள். ஆனால் குருவிக்காரர்கள் மட்டும் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் நாடோடிகளாகவே உள்ளனர்,

மராட்டியர்

ஒவ்வொரு வம்சத்திலும் பல பிரிவுகள் இருக்கின்றன. அதில் ஒரு பிரிவுக்கும் மற்றொரு பிரிவுக்கும் பழக்க வழக்கங்களில் பல வித்தியாசங்கள் உண்டு. ஒருவருக்கொருவர் இவற்றைச் சரியான முறையில் புரிந்து கொள்ளாது போவதால், தவறான அபிப்பிராயங்கள் உண்டாகின்றன.

மராட்டிய வம்சத்தில் சுமார் நான்கு பிரிவுகள் இருக்கின்றன. இந்தியாவில் முதலில் கோவாவில் தோன்றிய இவர்கள் இன்று பல இடங்களில், பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்து பல தொழில்களிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்: (1) ரஜபுத்ரஜாதி; (2) பாவுஷார ஸுத்திரிய மகாராஷ்டிர வம்சம்; (3) ரஜபுத்ர ராஜ் கவுண்டு; (4) மராட்டியப் பிராமணர். இப்படி மராட்டியரில் நான்கு தலைப்பிரிவுகள் இருக்கின்றன. அந்தப் பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றிலும் பல கிளைப்பிரிவுகள் உண்டு. அந்த அந்தக் கிளைப் பிரிவுக்கு உள்ளேயே ஒருவருக்கொருவர் பெண் கொடுத்து வாங்கிக் கொள்வார்கள். இவர்கள் எல்லோருமே மராட்டிய மொழி பேசினாலும், தாங்கள் வசிக்கும் இடத்துக்குத் தகுந்தாற்போல் வேறு மொழிகளைப் படிக்கவும் எழுதவும் பழகியிருக்கிறார்கள்.

இப்போது இவர்கள் தஞ்சாவூர், புன, பம்பாய், புத்தூர் தாலூகா, குண்டபுர், மங்கூர்த் தாலூகா, நாகபுரி முதலிய பல ஊர்களில் இருக்கிறார்கள். மராட்டியரில் சிலர் சமீபத்தில் நாகபுரிவிருந்து சென்னைக்கு வந்தார்கள். இங்கிருந்து பண்டரிபுரம் போகவும், வழியிலுள்ள ஒவ்வொரு புண்ணிய ஸ்தலத்தையும் கண்டு களிக்கவும் புறப்பட்டார்கள். சென்னையில் இருந்தபோது பெரம்பூருக்கு அடுத்த மைதானத்தில் சுமார் 200 கூடாரங்களில் தங்கி இருந்தார்கள்.

இவர்கள் தங்கள் சொந்த ஊரில் நல்ல ஓட்டு வீடுகளிலும், மாடி வீடுகளிலும் குடியிருக்கிறார்கள். ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டு, வழியில் வியாபாரம் செய்துகொண்டும், அதிசயப் பிறவிகளான ஆடு மாடுகளைக் காட்டிக் கொண்டும், ஊர் ஊராய்த் திரிந்து, தாங்கள் இன்ன நாளில் சேரவேண்டுமென்று பேசி நிர்ணயித்துக்கொண்ட இடத்தில் எல்லாரும் சேர்ந்துவிடுவார்கள். அங்கே ஒரு மைதானத்தில் கூடாரம் அடித்துக்கொண்டு வசிப்பார்கள்.

ஆண்களும் பெண்களும் நன்றாக வளர்ந்து, தேகக் கட்டுடனும், சிவந்த மேனியுடனும் இருக்கிறார்கள். இவர்களுள் சிலர் ராஜலட்சணமும் வீரத்தோற்றமும் வாய்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

மராட்டிய மங்கையர் புடைவையைக் கீழ்ப்பாய்ச்சிக் கட்டுவதுதான் வம்சப் பழக்கம். புடைவையைக் கீழ்ப்பாய்ச்சிக் கட்டி, இடது பக்கமாக மாறாப்பு அணிந்து, முக்சாடும் போட்டுக்கொள்கிறார்கள். முக்காடு போட்டுக்கொள்வது மற்றவர்களுக்கு வணக்கம் செய்வதைப் போலாம். குங்குமத்தை, நெற்றியில் குறுக்கு வாட்டில் இடுகிறார்கள். ஆனால் தற்காலத்தில், திருமணம் ஆன பின் மூன்றாம் நாள் கீழ்ப்பாய்ச்சியைப் பெண்கள் நீக்கி விட்டு, சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு புடைவையை மாற்றிக் கொள்ளுகிறார்கள். சிலர் நாகரிகமான பலவித உடைகளையும் அணிந்துகொள்கிறார்கள். கீழ்ப்பாய்ச்சிக் கட்டும் புடைவையை மராட்டி பாஷையில், 'லங்கோட்டா' என்று கூறுகிறார்கள். பழங்காலத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் அழகாகத் தலைமயிரை வளர்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் ஆண்கள் மட்டும் இன்று கிராப்புச் செய்துகொண்டு அதற்கு நடுவே சிறுகுடுமி வைத்துக் கொள்கிறார்கள். மராட்டி மங்கையர் மட்டும் ஜடையே போட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள்.

இவர்கள் பிரசவத்தைத் தங்கள் வீட்டிலேயே பார்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். வெகு சிலரே ஆஸ்பத் திரிக்குச் செல்கிறார்கள். குழந்தை பிறந்து ஐந்தாம் அல்லது பன்னிரண்டாம் நாளில் பெயர் வைக்கிறார்கள்.

குழந்தைகளுக்குத் தொட்டில் போடுவதற்குப் பதிலாகத் தூண்வசதி இருக்கும் வீடுகளில், ஒரு தூணுக்கும்

மற்றொரு தூணுக்கும் இடையில் புடைவையையோ துப்பட்டியையோ கொண்டு ஏணை (தூளி) கட்டுகிறார்கள். முன்காலத்திலே இரண்டு கவைகளாக நான்கு கொம்புகளைக் கட்டி நிறுத்தி, அந்தக் கவைகளுக்குக் குறுக்கே நீட்டுவாக்கில் மற்றொரு கொம்பைக் கட்டி, அதில் ஏணையைத் தொங்கவிடுவார்களாம். இன்றும் பண்டரிபுரம், புளூ, நாகபுரி முதலிய இடங்களில் இப்படிப்பட்ட ஏணையைத்தான் உபயோகிக்கிறார்கள். ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஏணை போடும்போது ஒரே விதச் சடங்குகள் தான் செய்வார்கள்.

இவர்களில் சிலர் மாமிச உணவும், சிலர் மரக்கறி உணவும் சாப்பிடுகிறார்கள். அரிசிச் சோற்றைவிடக் கோதுமை அல்லது சோள ரொட்டிகளையே அதிகமாகப் புசிக்கிறார்கள். அமாவாசை, கிருத்திகை, சனிக்கிழமை முதலிய சில விசேஷ நாட்களில் இவர்கள் புலால் உணவு அருந்துவதில்லை. முன்காலத்தில் மராட்டியருக்கென்று தனிப்பட்ட ரகமான பொன் நகைகள் இருந்தனவாம். அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் அளவிலும் கனத்திலும் பெரியது. ஆனால் இப்போது அவற்றை மாற்றித் தற்காலத்துக்குத் தகுந்தாற்போல் செய்துகொள்ளுகிறார்கள்.

ஆதியில் இவர்களில் சிலர் போர்வீரர்களாக இருந்தார்கள். பரம்பரையாகத் தையல் வேலை, சாய வேலை, புடைவைகளுக்கு அச்ச அடிக்கும் வேலை, விவசாயம், வேட்டுவத் தொழில், கூலி வேலை முதலிய தொழில்களைச் செய்கிறார்கள். தற்காலத்தில் நல்ல கல்வி கற்று இந்தப் பிரிவுகளில் பலர் உத்தியோகங்களும் பார்க்கிறார்கள். இன்றும் இவர்களில் சில மங்கையர், வீட்டில் தங்கள் பரம்பரைப் பழக்க வழக்கப்படி தையல் வேலை செய்கிறார்கள். நாகபுரி, புளூ இங்குள்ள மராட்டியரில் சிலர் 'சாலாமிசிரி', தாதுபுஷ்டி லேகியம் இவற்றைச் செய்து வியாபாரம் செய்தும் அதிசயப் பிறவிகளான ஆடுமாடுகளுக்கு ஆறு கால்கள் என்றும் மூன்று கண்கள் என்றும் கூறி வேடிக்கைகள் காட்டியும், சிலர் 'ரெடி மேடு' துணிகளைச் சந்தைகளுக்கு அனுப்பி விற்பும் தங்கள் ஜீவனத்தை நடத்துகிறார்கள்.

வியாதி வந்தால் பட்டணங்களில் இருப்பவர்கள் ஆஸ்பத்திரிகளுக்குச் செல்லுகிறார்கள். ஆனால் கிராம

வாசிகளும், இன்னும் சில நாடோடி மராட்டி வகுப்பினர்களும், இன்றும் பல பச்சிலைகளைத் தங்கள் குடும்ப மருந்தாக உபயோகப்படுத்துகிறார்கள்.

பெண், பெரியவள் ஆனால் சுமார் பத்து நாட்கள் தனியே இருக்கச் செய்வார்கள். அந்த நாட்களில் தினந்தோறும் குளிக்கச் செய்து ஏழாம் நாள் மட்டும் அவள் தேகமெல்லாம் மஞ்சள் தடவிப் பூ முடித்து, குழவிக் கல்லை அவள் மடியில் வைத்து, பாட்டுப் பாடி, பெண்கள் மட்டும் கூடிச் சடங்குகள் பல செய்து, வீட்டுக்குள் மேளதாளத்துடன் அழைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்தச் சடங்கை அதிகச் செலவிலும் செய்கிறார்கள்; குறைந்த செலவிலும் செய்கிறார்கள். மராட்டிய வம்சத்திலே பெண்ணுக்கு ஐந்து வயதிலும், பையனுக்கு ஒன்பது, பத்து வயதிலும் முன்காலத்தில் திருமணம் நடைபெறுமாம். மணப்பெண்ணை அவள் தகப்பனும், மணமகனை அவன் தகப்பனும் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு நடனமாடித் திருமணச் சடங்குகளைச் செய்து முடிப்பார்களாம். ஆனால் தற்காலத்தில் பெரியவளான சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் ஜாதகம் பார்த்துத் திருமணம் செய்வது உண்டு. முகூர்த்த நாளன்று அதிகாலையில் பெண்ணை அவள் வீட்டிலும், மாப்பிள்ளையை அவன் வீட்டிலும் மனையில் வைத்து, ஐந்து சுமங்கலிகள் கூடி, பாட்டுப் பாடி எண்ணெய் தேய்த்துத் தண்ணீர் ஊற்ற, வாசலில் மஞ்சள் துணியின்மேல் உட்கார வைப்பார்கள். குளிக்க உட்கார்ந்திருக்கும் மாப்பிள்ளையின் தலைமீது வயிறு படும்படியாகத் தாய் குனிய வேண்டும். தாயின் தலைக்குமேல் கவிழ்ந்து குனிந்து பையனின் தகப்பனார் நிற்க வேண்டும். பிறகு அந்த ஐந்து சுமங்கலிகளும் பாட்டுப் பாடி, தகப்பனின் முதுகில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு செம்பு தண்ணீர் ஊற்றுவார்கள். அந்தத் தண்ணீர் தாயின்மேல் விழுந்து, பிறகு பிள்ளையின்மீது விழும். இப்படிச் சுமங்கலிகள் ஊற்றிய பிறகு, பையன் போய்க் குளித்துவிட்டு வருவான். இதே சடங்கு பெண் வீட்டில் அவளுக்குமேல் நடைபெறும். பிறகு திருமணத்துக்குப் பெண் மஞ்சள் சேலையைக் கட்டாயமாக அணிய வேண்டும்.

ஆண்கள், திருமணத்தில் சுமார் ஏழு கஜம் நீளமுள்ள அங்கியைக் (கிறிஸ்துவக் குருமார்கள் போல்) கால்வரையில் அணிந்து, இடுப்பில் வாள் செருகிய கச்சை கட்டி, நெற்றிக்கு நேராக வரும்படி பட்டம் பதித்த தலைப்

பாகை தரிப்பார்கள். பையன் நெற்றியில் பட்டம் தரித்தபின், தாய் அவனைப் பார்க்கக் கூடாது. முகூர்த்தம் நடந்த பின்பு, புதிய தம்பதிகள் இருவருடைய முகங்களையும் ஒன்றாகக் கண்ணாடியில் பார்த்துவிட்டுப் பிறகே நேரில் மணவறையில் தம்பதிகளை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்.

புரோகிதரைக் கூப்பிட்டு, ஓமம் வளர்த்து, மற்ற இந்துக்களைப் போலவே திருமணச் சடங்குகளைச் செய்வார்கள். திருமணம் பெண்ணின் வீட்டிலேதான் நடைபெறும். இவர்களுடைய திருமணத்துக்குப் பொன்னால் பொட்டுத்தாலி செய்கிறார்கள். அந்தக் தாலியின் வடிவை டீ கோப்பையைப் போல் செய்து, அதையும் அதனுடன் இரண்டு பொன்குண்டுகளையும் சில கறுப்புக் கிரைமணிகளையும் மாங்கல்யக் கயிற்றில் கோத்து அணிந்துகொள்கிறார்கள். கோப்பை வடிவத்தில் இருந்தாலும், தாலி சிறியதாகவும் அரைச் சவரன் எடை உள்ளதாகவும் இருக்கிறது.

சில மராட்டியப் பிரிவில் விதவா விவாகமும் உண்டு. சில பிரிவில் இல்லை. விதவைகளின் திருமணத்தை, முதல் திருமணம்போல் வீட்டில் நடத்தாமல் முக்கியமாகப் பெண் வீட்டாரும் பிள்ளை வீட்டாரும் சேர்ந்து, தூரத்தில் இருக்கும் தேவாலயத்தில், மாலையில்தான் நடத்துவார்கள். விதவை மறுவிவாகம் செய்துகொள்வதாக இருந்தால், தன் புருஷன் வழியைச் சேர்ந்தவர்களுையோ நெருங்கிய உறவினர்களுையோ மணக்கலாகாது. அந்நியனையே மணக்க வேண்டும்.

சிலர் திருமணத்துக்கு முந்திய நாள், சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு 'உயிர்ப் பலி' இடுகிறார்கள். அதைப் 'பவானி பூஜை', 'துளுஜாபுர் அம்மன் பூஜை', 'அம்பாபாய் பூஜை' என்றெல்லாம் கூறுகிறார்கள். அன்று ஊர் விருந்தும் நடனமும் உண்டு. ஆனால் திருமணத்தின்போது முதல் மூன்று நாட்கள் வரையில் எந்தவிதமான புலால் உணவும் சேர்ப்பதில்லை. திருமணம், எங்கே யாருக்கு நடந்தாலும் சரி, புரோகிதர் மூலந்தான் சடங்குகள் நடைபெறும்.

இவர்கள் சாதாரணமாக ராமனையும் பாண்டிரங்கனையும் வழிபடுகிறார்கள். சிலர் சிவனை வழிபடுவதும் உண்டு. இவர்களில் ஆண்களும் பெண்களும் தேவாலயத்துக்குள்

மூலஸ்தானம் வரையில் சென்று, மூலஸ்தான மூர்த்தியை மாலையிட்டு, ஆலிங்கனம் செய்யலாம். இவர்களே பூஜையும் செய்யலாம்.

இவர்களுக்குப் புண்ணிய ஸ்தலம்பண்டரிபுரந்தான். அதற்குப் பம்பாய்க் குருடுவாடி ரெயில் நிலையத்திலிருந்து இருபத்தெட்டு மைல் கிழக்கு நோக்கிச் செல்லவேண்டும். சென்னையில் இருக்கும் மராட்டியரில் சிலர், திருவல்லிக் கேணித் திருவேட்டிசுவரன் பேட்டையில் இருக்கும் பாண்டூரங்கர் தேவாலயத்துக்கு, ஆனி மாதத்தில் 'நாக சவுதி' அன்று போய், ஒன்றாகக் கூடி ஆண்டுக்கு ஒரு முறை நடனம் ஆடுவார்கள். அந்த நடனத்தில் வாத்தியங்களும் வாசிப்பது உண்டு. பாண்டூரங்கர் பஜனையும் நடைபெறும். இந்தத் தேவாலயத்தை 1926-ஆம் ஆண்டு மராட்டியர் சொந்த முயற்சியால் கட்டியிருக்கிறார்கள். இவர்களின் தலைமைக் குலகுரு துளுஜாபுரில் இருக்கிறார்.

நகரமாக இருந்தாலும் சரி, கிராமமாக இருந்தாலும் சரி, மராட்டியரில் கிராமத்தலைவர் என்று ஒருவர் உண்டு. அவரை 'மெத்தர்' என்று அழைக்கிறார்கள். தலைவனும் குருவும் குடும்பத்திலே வயதானவர்கள் சிலரும் சேர்ந்து தான் ஒரு காரியத்தை முடிவு செய்வார்கள். குடும்பத்திலே தம்பதிகளின் சண்டைகளைச் சமாதானப்படுத்தி அவர்களை விலகாதபடி ஒன்றுசேர்த்து விடுவார்கள். இன்றும் இந்தப் பழக்கம் சில இடங்களில் உண்டு. பெரியவர்கள் கூடி அநுபவசாலியாகப் பார்த்துத் தலைவனைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள்.

தங்கள் குலத்தில் ஏற்படும் ஜனன மரணங்களை முதலில் தலைவனுக்கே சொல்லுவார்கள். விருந்தில் முதல் தாம்பூலம் தலைவனுக்குத்தான். திருமணத்தில் தலைவனுக்குக் 'கல்யாணக் கட்டளை'யாகப் பணம் கட்டவேண்டும். தலைவனுக்குச் சில கடமைகள் உண்டு. அந்தக் கடமைகள் இன்று பட்டணங்களில் இல்லாவிட்டாலும், தலைவனுக்குத் தெரியப்படுத்தியே சில காரியங்களைச் செய்கிறார்கள்.

இன்று இவர்களுடைய பிள்ளைகள் இலவசமாகக் கல்வி கற்க அரசாங்கம் உதவி செய்கிறது.

மராட்டியரில் யாராவது மரித்தால் சிலர் சுடுவார்கள்; சிலர் புதைப்பார்கள். இறந்தவனைப் படையில் படுக்க வைத்துப் பஜனையுடன் சடங்குகள் செய்துகொண்டு போவார்கள். பத்தாம் நாள், தோட்டங்களில் கருமாதி செய்து, பிறகு வீட்டில் விருந்தும் நடத்துவார்கள். புலால் சாப்பிடுகிறவர்கள் பதினாரும் நாள் இறைச்சி சேர்த்துக் கொள்ளுவார்கள். ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஒரே விதமான சடங்குதான்.

சிறு பிள்ளைகளாக இருந்தால் சாதாரணமாகச் சடங்குகள் நடைபெறும். ஆனால் மண வயதான பெண்ணுக்கும் ஆணுக்கும் மட்டும் வாழை மரத்தைக் கொண்டு வந்து அந்த மரத்துக்கும் பிணத்துக்கும் திருமணச் சடங்கு நடத்தி மயானத்துக்குக் கொண்டுபோகிறார்கள்.

எல்லாப் பிரிவு மராட்டியரும் சென்னையில் ஒற்றுமையாகச் சேர்ந்து ஒரு சங்கம் அமைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது பிராயணத்துக்கு வசதி செய்கிறது; வேறு பல பணிகளையும் நல்ல முறையில் ஆற்றி வருகிறது.

பில்லர்கள்

ஒவ்வொரு வம்சத்திலும் பல பிரிவுகள் இருக்கின்றன. அதில், ஒரு பிரிவுக்கும் மற்றொரு பிரிவுக்கும் பழக்கவழக்கங்களில் பல வித்தியாசங்கள் உண்டு. ஒருவருக்கொருவர் சரியான முறையில் புரிந்துகொள்ளாது போவதால் தவறான அபிப்பிராயங்கள் உண்டாகின்றன!

அதைப் போலவே இன்று இந்தியாவில் சுமார் இரண்டு லட்சம் ஆதிவாசிகள் இருப்பதாகக் கணக்கிடப்படுகிறது. நம் நாட்டு ஆதிவாசிகள் பலரில், 'பில்லர்களும்' ஒருவர்.

விந்திய சாத்திரா மலைகளின் சாரலில் இம்மக்கள் கூட்டங் கூட்டமாக வாழ்கின்றனர். ஒற்றையடிப் பாதையின் மூலமாக, பாறைகளையும், குன்றுகளையும் கடந்து சென்றால், இவர்களின் குடிசைகளைக் காணலாம். தூரத்திலிருந்து குடிசைகளைக் கண்டால் காண்கிறவர்களுக்குப் பெரிய கிண்ணம் கவிழ்த்தாற்போல் அது தோன்றும்.

குடிசைகள் அவர்களின் பிரியம் போல் சிறியனவாகவும் பெரியனவாகவும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. குடிசை முழுவதும் கொம்புகளைக் கொண்டே, (சுவர், கூரை, பரண் முதலியவைகள்) கட்டப்படுகின்றன. கூரைக் கொம்புகள் மிகவும் நெருக்கமாக இருப்பதால், மாரியில் மழை உள்ளே பிரவேசிப்பதில்லை.

ஆண்கள் பெரிய தலைப்பாகையைக் கட்டிக்கொண்டு நீலகிரித் தோதவர்களைப்போல் ஒரு துப்பட்டியைப் போர்வையாகப் போர் த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சிறுபையன்களும் தலைப்பாகையுடன்தான் இருக்கிறார்கள். ஆண்கள் தம் காதுகளில் வெள்ளி வளையம் அணிந்து

கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆண்களில் சிலர் முகத்தில் தாடி உண்டு. சிலர் கோவணத்துடனும் இருக்கிறார்கள். சிறுவர்கள் பெரியவர்களைக் கண்டவுடன் வணங்குவார்கள்.

பெரியவர்களை வணங்கும் முறை.

பெண்கள் லம்பாடிகளைப் போல் பெரிய பாவாடை அணிவர். அப்பாவாடையின் கரைகளில் மணிகள் வைத்துத் தைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு சாண்டி அளவுக்கு நம்பெண்கள் தட்டைக்காப்பு அணிவதைப்போல் பட்டைபட்டையாக வெள்ளிக் காப்புகளை ஒவ்வொரு கையிலும் சுமார் பதினைந்து அல்லது இருபது வரையில் இவர்கள் அணிந்திருப்பதைப் பார்த்தால் நமக்கே, 'ஐயோ' வென்று இருக்கும்.

இவைகளும் போதாவென்று தலையிலும், நெற்றியிலும், கழுத்திலும் பெரிய பெரிய நகைகளை அணிந்திருக்கிறார்கள். ருதுவாகாத சிறுமிகளும் புடைவை கட்டிக்கொண்டு, முக்காடு போட்டுக்கொள்ளுகின்றனர். நெற்றியில் குங்குமம் இடுகிறார்கள்.

பில்லர்களுக்குள் இரத்தக் கலப்பு இல்லை. ஆண்களும், பெண்களும் தம் தாயின் வம்சத்திலே, மூன்று தலைமுறை வரையில் இரத்தக் சலப்பில் மணம் செய்வதில்லை. பிள்ளை இல்லாமல், சுவீகாரப்பிள்ளை வளர்ப்பவர்களும், இச்சட்டத்தையே கையாளுகிறார்கள். ஒருவன் அக்காடையும், தங்கையையும் திருமணம் செய்யலாம்.

இரண்டு தாய்மார்கள் விதவைகளாக இருந்தால், அவர்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் பெண்களைக் கொடுத்து திருமணம் செய்யதுகொள்ளக்கூடாது.

சிலர் பிரியப்பட்டால் தங்கள் குடும்பத்திலேயே விவாகம் செய்கிறார்கள். மணமான அன்றே பெண், மாமனார் இல்லம் செல்லவேண்டும். சாதாரணமாகப் பன்னிரண்டு வயதாக இருக்கையிலேயே பெண்களுக்குத் திருமணம் செய்கின்றனர்.

பையனும், பெண்ணும் காதல் புரிந்து பின் கர்ப்பவதியாக இருப்பதை அறிந்த பெற்றோர், அக் காதலர் இருவருக்கும் யாதொரு சிக்கலும் இல்லாமல் திருமணத்தைச் செய்து முடிக்கின்றனர். ஆனால் பெற்றோர்கள் சம்மதத்தின் மேல் திருமணம் செய்வதைப்போல் இல்லாமல், சற்றுச் சிக்கனமாக இது நடக்கிறது. சடங்குகளில் சிலவற்றைக் குறைத்தும் விடுகின்றனர். ஒரே ஆணுக்குப் பல மனைவியர் இருப்பதைக் கண்டேன். ஆனால் முதல் மனைவி மட்டும் கற்புள்ளவளாகவும், சிறிய பெண்ணாகவும் இருக்கவேண்டும். மூன்றாவது, நான்காவது திருமணத்துக்கெல்லாம் இளம் விதவைகளாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கின்றனர்.

ஆதிவாசிகளாகிய இவர்களிடம் நல்ல பல நடைமுறைகள் இருப்பதைக் காணும்போது, கற்றவர்களை விடக் கல்லாதவர்களே 'நல்லவர்கள்' என்று கூறியது ஞாபகம் வருகிறது. ஆனால் கணவன் இருக்கும்போது, பல கணவரை மணம் செய்யும் பழக்கம் இப்பெண்களிடம் இல்லை.

மாப்பிள்ளையின் நண்பர்களும், உறவினர்களில் சிலரும் சேர்ந்து பெண்ணின் கிராமத்திற்குச் சென்று, அவளுடைய குணத்தையங்களைக் கண்டு வருவார்கள். பிறகு பெண் பிடித்ததும் பெற்றோர்கள் முடிவு செய்யச் செல்வார்கள்.

நிச்சயம் முடிந்ததும், முதலில் மத்தியஸ்தர்களாக இருந்து, திருமணம் முடித்தவர்களுக்கு தலைக்கு ஒரு ரூபாய் வீதம் மாப்பிள்ளை வீட்டார் கொடுக்கவேண்டும். இச்சடங்குக்கு அவர்கள் மொழியில் 'பாஞ்சிகாட்' என்றும், நிச்சயத்திற்கு, 'சாகை' என்றும் பெயர். பெண்பார்க்கவும், பெண் வீட்டுக்குச் செல்லவும் ஞாயிற்றுக்

கிழமைகள்தான் விசேஷமான நாட்கள் என்று கருதப்படுகின்றன.

திருமண விஷயங்கள் பேசும்போது, இரு சம்பந்திகளுக்குள் மதுபானத்தை மாற்றிக்கொள்ளுகின்றனர்; சம்பந்திகள் பேசும்போது, 'தார்வி'யை அருகில் வைத்தே பேசுகின்றனர்; (தார்வி-கிராமத் தலைவன்) நிச்சயம் முடிந்ததும் பெண் வீட்டார் வந்தவர்களுக்குச் சர்க்கரைப் பொங்கல் கொடுப்பார்கள். இதை அவர்கள் மொழியில், 'க்கீஸ்' என்பர். பிறகு நாளைக்குறித்ததும் வெள்ளித் தாலியோ மூக்குத்தியோ பொடுப்பார்கள்; இதற்கு மத்தியில் பெண் வெளியில் வரக்கூடாது, திருமணத்தன்று வேஷ்டியும், தலைப்பாகையும் அணிந்து கொள்ளுவான் மாப்பிள்ளை. திருமணச்சடங்கு, மாப்பிள்ளை வீட்டிலும் பெண் வீட்டிலும் நடைபெறும்.

பணப் புழக்கத்துக்குத் தகுந்தாற்போல் பந்தல் போட்டு, அதில் பெண்ணை உட்கார வைத்து பெண்ணின் சகோதரி, தட்டில் ஒரு மோதிரத்தை வைப்பாள். இந்தச் சடங்கை அவர்கள் மொழியில் 'சதா சடங்கு' என்பர், தம்பதிகள் பந்தலில் இருக்கும்போது பெண்ணுக்கும் பையனுக்கும் எட்டணை வெள்ளிக்காசு கொடுக்கப்படும். பிறகு ஊர்வலம் வரும்போது இன்னொன்றார், இவ்வளவு இவ்வளவு கொடுக்கவேண்டுமென்று ஒரு நிபந்தனை உண்டு.

எல்லா வெகுமதிகளையும் பெற்றதும், பணமும், ஆடு மாடு, கோழி, இவற்றையும் சக்திக்குத் தகுந்தாற்போல் கொடுப்பார்கள். எல்லாவற்றையும் கிராம எல்லைவரையில் கொண்டு போய், பெண்ணை வழிகுட்டி அனுப்பும் போது எல்லையின்மேல் நின்று, 'எங்கள் கிராமப் பெண் தப்பு நடத்தை நடந்தால், உடனே எங்களிடம் கூறவேண்டும். அதற்காக நீ அவளைக் சொலை செய்தால் எங்கள் ஊர் மக்கள் உன்மேல் வஞ்சம் வைத்துக் கொள்ளுவார்கள்' என்று மாப்பிள்ளையைத் திட்டிப் படுத்தி அனுப்புவார்கள்.

விதவைகளுக்குத் தம் கணவனின் இரத்தக் கலப்புள்ள சகோதரரைத் திருமணம் செய்யக்கூடாது என்ற ஒரு கட்டுப்பாடு உண்டு. விதவா விவாகம் இரவில் தான் நடைபெறும். விதவா விவாகம் செய்யும் பெண், புதிய

கணவன் இல்லத்தின் வாசற்படியையும் இரவில்தான் மிதிக்க வேண்டும்.

‘இச்சடங்குகளை இரவில் செய்யக் காரணம் என்ன?’ என்றதற்கு, ‘பகலில் இவைகள் நடைபெற்றால், எங்கள் ஊரில் கொடிய பஞ்சம் உண்டாகும்’ என்று பதில் கூறினார்கள். விதவைகளின் தகப்பனருக்கு இத்திருமணத்தின்போது ஒரு செலவும் இல்லையாம். விதவைகளுக்கு மூக்குத்தி இல்லை.

மனைவி வேண்டாமென்று விவாக ரத்துச் செய்யும்போது இரு கிராமத்து மக்களும் ஒன்று சேர்ந்து முடிவு செய்வார்கள். பின்பு கணவன், ‘இன்று முதல் என் மனைவி, என் சகோதரி’ என்று சொல்லிவிடுவான். இதைப் பஞ்சாயத்துக்காரரும் ஆமோதிப்பார்கள். விவாக ரத்துச் செய்யப்பட்டவள் மறுபடியும் ஒரு பிறைக்குப்பின், மறு விவாகம் செய்துகொள்ளலாம். அங்ஙனம் செய்யும்போது, விவாக ரத்துச் செய்த முதல் கணவனுக்குப் பணம் ஒன்றும் கொடுக்க வேண்டியதில்லை.

இவர்கள் எந்தக் காரியம் செய்தாலும் சகுனம் பார்த்தே தொடங்குகிறார்கள்.

இவர்கள் இந்துக்களைப்போல் பல திருவிழாக்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள். விஷ்ணுவின் வம்சம் என்று தங்களை எண்ணுகின்றனர். இராமசந்திரன், பகீரதன், ஹனுமான், சூரியன் முதலியவைகளை வழிபடுகிறார்கள். சூரியனுக்குத் தேங்காயும் வெண்ணெயும் படைக்கின்றனர். இத்துடன் கிராம தேவதை, காட்டுத் தேவதை, முதலிய தெய்வங்களையும் பால், பழம், தேங்காய் முதலியவைகளைப் படைத்து வணங்குகிறார்கள்.

மகமாரி, காலரா முதலிய வியாதிகள் இவர்களை அணுகினால் உடனே அவைகளையும் இவர்கள் தெய்வங்கள் என்று வழிபடுகிறார்கள். சற்றுக் குணமானதும், காட்டு மூலிகைகளைச் சாப்பிட்டு முற்றும் குணம் பெறுகிறார்கள். தெய்வ வழிபாடுகளுக்கென்று ‘தார்வி’ என்ற தலைவர்கள் பணிவிடை செய்கிறார்கள்.

குழந்தைப் பேறுகாலத்தில் இவர்கள் ஆஸ்பத்திரிக்கு செல்வதே இல்லை. இவர்கள் குல மருத்துவச்சியே பிரசவம் பார்த்துவிடுகிறாள். குழந்தை பிறந்த எட்டாம் நாள்

பில்லர்கள்

சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் கோதுமைப் பொங்கலிட்டு, குழந்தைக்கு நாமகரணம் செய்து, மற்றச் சடங்குகளை முடிப்பார்கள்.

வண்டிகள் இல்லாத பழங்காலத்தில் துப்பாக்கி சுட்டோ மேளமடித்தோ தங்கள் கிராமத்தில் நடைபெறும் சுகதுக்கச் செய்திகளை, மற்றக் கிராமங்களுக்குத் தெரியப்படுத்தி வந்தார்களாம். மயானச்சடங்கின்போது, இறந்தது ஆணாக இருந்தால், தலை சீவி வெள்ளைத்துணியைப் போர்த்துவார்கள். பெண்களாக இருந்தால், மாங்கல்யத்திற்கு மஞ்சள் தடவி, தலைவாரி உயிருள்ளவளைப் போல் அலங்கரித்து, பூ முடித்து, பெண்கள் கூடிச் சில சடங்குகள் செய்து மயானத்திற்குக் கொண்டுபோவார்கள்.

குற்றம் செய்தவர்களைப் பஞ்சாயத்துக்கு அழைத்த உடனே அவர்களுக்குப் பெரிய பயம் உண்டாகிறது. பில்லர்கள் சாதாரணமாகப் பயந்த சபாவம் உடையவர்கள். அந்நியரைக் கண்டால் சந்தேகப்படக்கூடியவர்கள். கிராமத்தில் வியாதி கண்டால், அந்தக் கிராமத்தையே காலி செய்துவிடுவார்கள். ஆனால் சத்தியம் தவறாதவர்கள்.

சிலர் கிழங்குகள், பழங்கள், தானியங்கள் இவற்றையே உண்பர். வேறு சிலர் ஆடு, மாடு, எருமை, மான், முதலியவற்றையும் உண்பார்கள்.

வில்லியர்

வில்லியர்கள் என்கிருந்து எப்பொழுது தென்னிந்தியாவில் தோன்றினார்கள் என்பதற்குப் பாதுமான சரித்திரச் சான்றுகள் இல்லை. பல இடங்களில் இவர்கள் பரவியிருக்கின்ற போதிலும் குறிப்பாகச் சித்தூர் செங்கற்பட்டு தென்னார்க்காடு, வட ஆர்க்காடு, நெல்லூர், குண்டூர், கம்பாக்கம் மலை முதலிய இடங்களிலேயே பெருவாரியாக வசிக்கின்றனர். சில இடங்களில் வில்லி, பூசாரி, காட்டுக்காரி என்றெல்லாம் வழங்கப்படும் இவர்கள் இருளர், வேதன், மலாயன் முதலிய வர்களைப் போல் தமிழ் பேசும் வகுப்பினரே.

நாடோடி ஆதிவாசிகளாகிய இவர்கள் எவ்விடத்தில் பணியாற்ற அழைக்கப்படுகின்றனரோ அங்கே மாந்தோப்புகளில் குடிசை கட்டி வாழ்கின்றனர். இக்குடிசைகள் பனை ஓலைகளினால் நீளவாட்டத்திலும் கூடாரம்போல் முக்கோண வடிவமாகவும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் பெரும்பாலும் அக்குடிசைகளுக்கு வெளியிலும் மரத்தடியிலும்தான் இவர்கள் வசிக்க விரும்புகின்றனர்.

ஆண்களும் பெண்களும் முரடான பரட்டைத் தலைமயிரை உடையவர்கள். நல்ல தேகக் கட்டுடன் இருந்தாலும், கறுத்த மேனியை உடையவர்கள். சிலருக்குக் கீழ் உதடுகள் பெரிதாக இருக்கின்றன. பெரும்பாலும் ஆண்கள் கோவணந்தான் அணிந்திருக்கின்றனர். பெண்களில் பெரும்பாலோர் கிழிந்த புடைவைத் துண்டுகளை மட்டும் இணைத்து அணிந்திருக்கின்றனர்.

ஆண்களும் பெண்களும் நீண்ட கூந்தலை வளர்த்துக் கோடரி முடிச்சுப் போடுகிறார்கள். கொண்டையில் இஷ்டப்பட்ட பூக்களை வைத்துக்கொள்கின்றனர்.

குழந்தைகளை இவர்கள் தோளின்மேல் உட்கார வைத்துக் கொண்டு, ஒரு கிராமத்திலிருந்து மற்றொரு கிராமத்துக்கு நடந்தே செல்கின்றனர். மங்கையர், பிரசவத்திற்கு வைத்தியசாலைக்குப் போவதில்லை. அவர்கள் குல மருத்துவச்சியே பிரசவத்தைப் பார்த்துவிடுகிறார். குழந்தை பிறந்து, பண வசதி ஏற்படும்போதுதான் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு நாமகரணம் செய்கின்றனர். தொட்டில் போடுவது வழக்கம் இல்லாவிட்டாலும், துணி ஏணையை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். ஆண்களுக்குக் கூலி வேலைகள் தவிர மற்ற வேலைகள் கிடைப்பதில்லை. தோட்டங்களைக் காவல் காப்பதும், நண்டு பிடிப்பதும் பெரிய பச்சைத் தவளைகளைப் பிடித்து, கல்லூரிகள் போன்றவற்றுக்கு விற்பதும் இவர்களுடைய வழக்கமான தொழில்களில் சில. வலை வைத்து முயல் பிடிப்பதிலும் வல்வர்கள் இவர்கள். வில்லிப் பெண்டிரும் கூலிவேலை செய்கிறார்கள். பெரிய மனிதர் வீடுகளிலும், வேலை செய்கின்றனர். பல பெண்கள் காட்டிலும், மலைகளின் மேலும் விறகுகளைப் பொறுக்கி, விற்பனை செய்கின்றனர். சில பெண்கள் எலி, நண்டு, பாம்பு முதலியவைகளைப் பிடித்து விற்பனை செய்கின்றனர். சாதாரணமாக வெள்ளி நகைகளைத்தான் இவர்கள் அதிகமாக அணிகின்றனர்.

வலைகட்டி முயல் பிடிக்கிறார்.

நரி, பாம்பு, காக்கை, பருந்து, மாடு இவைகளைத் தவிர மற்ற எல்லாப் பிராணிகளையும் உண்பார்கள் வில்லியர். விசேஷ தினங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் கூடி வாத்தியங்கள் வாசித்து, இன்பமாக நடனமாடுவார்கள். முன்பெல்லாம் இவர்களுக்கு வியாதி வந்தால் கன்னியம்மனைப் பூஜை செய்து, உடுக்கடித்து வரவழைத்து அம்மனின் சொற்படி மூலிகைகளை மருந்து செய்து சாப்பிடுவார்களாம். அப்போது ஒரு மரத்திலிருந்து மற்றோர் மரத்துக்குக் குடிபோவார்களாம். தங்கள் சாமான்களையும் அந்த மரத்தின் கிளைகளில் செருகி வைப்பார்களாம். இப்போதும் கூட இவர்களில் ஐந்து சதவிகிதம் பேர்தான் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றனர்.

வில்லிப் பெண்கள் ருதுவானால் பதினொரு நாள் வரையில் தனிக் குடிசையில் வசிக்கச் செய்து, பிறகு செல்வ நிலைக்குத் தகுந்தாற்போல் பிட்டுச் சுற்றி, ஏறச் சூறைய நம்மைப் போலவே சடங்குகள் செய்து, சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். சிலர் ருதுவான பின்னும், சிலர் முன்னும் திருமணம் செய்கிறார்கள். ருதுவான பெண் தங்கியிருந்த குடிசையைச் சடங்குகள் முடிந்தபின் எரித்துவிடுகிறார்கள்.

திருமணத்திற்கு மாப்பிள்ளை, தன் பெற்றோர்களுடன் பெண்ணில்லம் செல்லவேண்டும். பிள்ளை வீட்டார், பெண் வீட்டாருக்கு மூன்று வராகன் கொடுக்கவேண்டும். பெண்ணைக் கேட்டு முடிவு செய்தபின், எல்லோருக்கும் பிள்ளை வீட்டில்தான் திருமண விருந்து நடைபெறும். வில்லியர்களிலேயே ஒரு பெரியவரை நியமித்துத் திருமணச் சடங்கை முடித்து விடுகின்றனர். திருமணம் நடைபெறும்போது, இவர்களுக்குள்ளேயே சிலர் வாத்தியங்கள் வாசிப்பதுண்டு. இவர்களில் சிலருக்குத் தாலியே இல்லை. சிலர் மட்டும் கீரைமணியைத் தாலியாக அணிந்திருக்கின்றனர். சிலர் வெள்ளிப் பொட்டுத் தாலி அணிந்திருக்கிறார்கள். மாப்பிள்ளை வீட்டார்தான் தாலி செய்யவேண்டும். ஒரே ஆண் பல மனைவியரைக் காப்பாற்றும் சக்தி இருந்தால் பலரை மணக்கலாம். ஆனால் பெண்கள் ஒரே ஆணைத்தான் திருமணம் செய்யவேண்டும். கணவன் வேண்டாமென்றால் பஞ்சாயத்து மூலம் விவாக ரத்துச் செய்து, அவள் மறுபடியும் மறு

விவாகம் செய்ய
லாம். இதைப்போல்
பெண்கள் ஏழு
தடவை மறு விவா
கம் - மரத்தடி
யிலோ அல்லது
குடிசையிலோ
செய்யலாம். வில்
லிப் பெண்களைக்
கலப்பு விவாகத்திற்
கும் கொடுப்ப
துண்டு, பெண்களுக்
குச் சகல சுதந்திர
மும் கொடுக்கிறார்
கள்.

ஆண்களுக்கு
எப்படிப் பெண்கள்
வேண்டுமோ அப்
படித் தேர்ந்தெடுக்
கின்றனர்.

விவாகரத்துச்
செய்து கொண்டு
தம்பதிகள் பிரியும்
போது, அவர்கள் பெற்ற குழந்தைகள், பஞ்சாயத்தார்கள்
எப்படித் தீர்மானிக்கின்றனரோ அப்படி, தாயுடனே
தகப்பனரிடமோ இருக்கும்.

தெய்வ வழிபாட்டில் இவர்கள் மிகவும் ஈடுபாடு
உள்ளவர்கள். பலவிதமான தெய்வங்களை வணங்கு
கிறார்கள். மூட நம்பிக்கைகள் பல உண்டு. ஆடி
மாதத்தில் கன்னியம்மனுக்கு விமரிசையாகப் பூஜை
போடுகிறார்கள். அன்று இவர்களில் சிலர் கூழ் வார்ப்பு
துண்டு. இத்துடன் இவர்களில் சிலர் 'சப்த கன்னி
யர்கள்' என்ற தேவதைகளையும் வழிபடுகிறார்கள்.
சாதாரணமாகக் கன்னிமார் கோவில்களை ஒரு நீரோடைக்
குப் பக்கத்திலேதான் அமைப்பார்கள். இவர்களின்
கோவில்களில் என்றும் எண்ணெய் விளக்குகள் தான்
எரிப்பார்கள். அந்த அந்தத் தெய்வங்களின் பழக்க

வழக்கங்களுக்குத் தகுந்தாற்போல் புலால் உணவோ சைவ உணவோ படைக்கின்றனர். எந்த உணவு படைத்தாலும், அத்துடன் தேங்காய், பழம், பூ, வெற்றிலை முதலியவைகளைச் சேர்த்துப் படைப்பார்கள். வில்லிப் பெண்களும் தங்களுடைய கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கலாம்.

வில்லியர்கள் இறந்தால் சில மணி நேரத்துக்குள் பாடை கட்டிப் பிணத்தை எடுத்துச் சென்று, படுத்த மாதிரியாக வைத்துப் புதைத்துவிடுகின்றனர். ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் ஒரேவிதமான சடங்கைத்தான் செய்கிறார்கள். இவர்களில் தாலிகட்டும் பழக்கம் இல்லாத மங்கையர், தங்கள் கணவனின் பிணத்தின் எதிரில் தாலி கட்டிக்கொண்டு, உடனேயே அறுத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் இன்றும் உண்டு.

இவர்களுக்குள் எவ்விதமான சிக்கல்கள் உண்டானாலும், உடனே பஞ்சாயத்துக் கூடி, குற்றத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் அபராதம் விதிக்கின்றனர். அங்குள்ள கூட்டத்தாருக்கு ஒரு வேளையோ இரு வேளையோ விருந்தளிப்பதுதான் அபராதம். அப்படிப் பஞ்சாயத்தார் விதிக்கும் அபராதத்தை ஏற்றுக்கொள்ளா விட்டால், ஒருவரும் அக்குடும்பத்தாருடன் பேசமாட்டார்கள்.

இவர்கள் எந்த ஊர்களில் வேலை செய்தாலும் தமிழ்தான் சாதாரணமாகப் பேசுகிறார்கள். 'தமிழ் மக்கள்' என்றே தங்களைக் கூறிக்கொள்ளுகின்றனர். பெரியவர்களுக்கும் சிறியவர்களுக்கும் கல்வியே இல்லை.

குறும்பர்

நீலகிரியில் அரக்கோடு, நீர்குண்டிக்குக் கீழேயுள்ள பாகம், கடைஓலா முதலிய இடங்களில் இவர்கள் வசிக்கின்றனர். பஸ்ஸில் கொஞ்ச தூரம் சென்றபின், ஐந்தாறு மைல்கள் மேட்டிலும் பள்ளத்திலும் காட்டிலும் சோலையிலும் மேல் மூச்சுக் கீழ்மூச்சுடன் நடந்தே தான் இவர்கள் ஊருக்குப் போகவேண்டும். மலபாரில் நீலம்பூர் அட்டபாடி மலையிலும் அண்ணாமலையிலும், மைசூரிலும் இக்குறும்பரை வேறு பெயரால் அழைக்கின்றனர். இடத்திற்குத் தகுந்தாற்போல், அவர்களின் மொழி மாறுபட்டாலும், குறும்பர்களின் மொழி தமிழ் என்றே ஊகிக்கப்படுகிறது.

இவர்கள் வசிக்கும் இடங்களைப் பகலில் கண்டாலும் சற்று அச்சத்தைக் கொடுக்கும் என்றால், நள்ளிரவில் கேட்க வேண்டியதில்லை. நள்ளிரவில் பல மிருகங்களின் கூக்குரலைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இங்கே காதில் கேட்காது. அந்நியர்கள் ஓர் இரவு அவர்களின் இல்லத்திலே தங்கினால் போதும். இரவு முழுவதும் விநாடியை எண்ண வேண்டியதுதான். ஆனால் அவர்களோ, நிம்மதியாகக் குறட்டைவிட்டுத் தூங்குவார்கள்.

காட்டில் நுழைந்து நுழைந்து போகும்போது, அவர்களின் இருப்பிடங்கள் அருகில் வந்துவிட்டன என்பதற்கு, அடையாளமாக வாழை மரங்கள் முதலில் தோன்றும். ஒவ்வொரு குடிசையின் பின்பக்கத்திலும் சுமார் ஐந்தாறு வாழை மரங்களைக் காணலாம். மூங்கில் அல்லது காட்டுக் கொம்புகளைக் கொண்டு குடிசைகளைக் கட்டி, அதன்மேல், காட்டுக் கரும்பு என்ற ஒருவகை நீண்ட புற்களைக் கட்டுக் கட்டாக வைத்து, வளைவு வளைவாகக் கட்டுகிறார்கள். இவர்களில் சிலர் சற்று நாகரிகமாக ஒட்டு வீடுகளையும், தற்காலத்தில் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

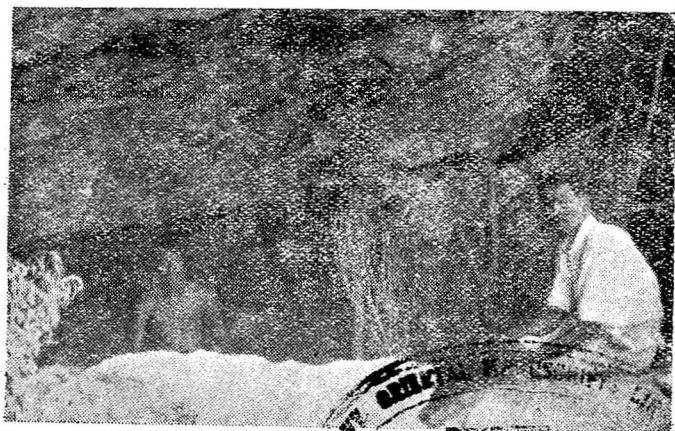
ஆதியில் இவர்கள் அகலமான மூங்கில் குழாய்களைப் பால் கறக்கவும், இதுபோன்ற வேலைகளுக்கும், சொர புரடையைத் தேன் சேகரிக்கவும் தண்ணீர் கொண்டு வரவும் மதுபானம் ஊற்றி வைக்கவும் உபயோகப் படுத்தி வந்தார்கள். இன்றும் சிறு பாறையையே அம்மி யாகவும் ஆட்டுக்கல் முதலியவைகளாகவும் உபயோகப் படுத்துகிறார்கள். சில இரும்பு ஆயுதங்களும் வைத்திருக்கிறார்கள்.

இவர்கள் பால் குறும்பர், முள் குறும்பர், காட்டுக் குறும்பர் என்று மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிந்திருக்கிறார்கள். ஆண்கள் குள்ளமாகவும் கறுத்தும் இருக்கிறார்கள். தலையின் முன்பக்கம் கூர்வரம் செய்து கொண்டு, பின் பக்கம் குடுமி வைத்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் நன்றாக ஓடக்கூடியவர்கள்; கூர்மையான பார்வையுள்ளவர்கள்; தூரத்திலிருக்கும் சிறிய பொருள்களையும் பார்க்கும் சக்தி இவர்களுக்கு உண்டு. பண்டைக் காலத்தில் ஆண்கள் கீழே ஒரு துண்டு கட்டிக்கொண்டு, மேலே ஒரு துண்டைப் போர்த்துக்கொண்டிருந்தார்களாம். சிலர் இன்று நம்மைப்போல் உடை அணிகின்றனர். பெண்கள் குள்ளமாகவும் கறுத்தும் இருக்கிறார்கள். பயந்த சுபாவம் உள்ளவர்கள். பெண்களில் சிலர் தம் தேகத்தில் பச்சை குத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சிலர் தம் நெற்றியில் இரண்டு அல்லது நான்கு குறுக்குக் கோடுகளைப்போல் பச்சை குத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது, சிவன் பச்சை என்கின்றனர். சிலர் காதுகளில் சிறிய வளையங்களையும், சிலர் சுருட்டிய ஓலையையும் அணிந்திருக்கிறார்கள். சிலர் கழுத்தில் கறுப்பு மணிச் சரமும், சிலர் வெள்ளி நகைகளும் அணிந்திருக்கிறார்கள்.

பெண்கள் நான்கு அல்லது ஐந்து கெஜ நீளமுள்ள பெரிய துண்டை மார்புக்குமேல் வேஷ்டி கட்டுவதைப்போல் கட்டி, பிறகு மார்பில் ஒன்றும் இடுப்பில் ஒன்று மாகக் கயிறுகளால் இரண்டு கட்டுகள் கட்டுகின்றனர். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் வரையில் ஒரு முழத் துண்டைத் தான் பெண்கள் இடுப்புக்குக் கீழே அணிந்திருந்தார்களாம். இன்றும் சிலர் அப்படி ஒரு முழம் துண்டுகளே இருப்பதைக் கண்டேன். ஆனால் இவர்கள் தூய உள்ளம் படைத்தவர்கள்.

இவர்கள் துஷ்ட மிருகங்கள் வாழும் காடுகளில் இருப்பதால், குண்டடிப்பட்ட துஷ்ட மிருகங்களால் சில சமயங்களில் இவர்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படுவதும் உண்டு. இவர்களுடைய உதவியை முதலில் நாடாமல் இவர்கள் இருக்கும் இடங்களுக்குப் போக முடியாது. காரணம்; பகலில் துஷ்ட மிருகங்கள் இல்லாவிட்டாலும், அன்னிய ருடைய மனித வாடையைக் கண்டாலே இவர்கள் வளர்க்கும் எருமைகளும் மாடுகளும் நம்மைத் துரத்த ஆரம்பித்துவிடும்.

பெண்கள், குழந்தைகளை நம்மைப்போல் தூக்குவ தில்லை. குழந்தையைத் துணியில் சுருட்டி, எதிர்ப் பக்கம் வயிற்றில் அணைத்துக்கொள்ளுகின்றனர். பிரசவங்களை அவர்கள் ஜாதி மருத்துவச்சிகளே பார்த்து விடுகிறார்கள். வைத்தியசாலைக்குப் போவதில்லை. பிரசவ மாகிப் பத்து நாட்கள் வரையில், இவர்கள் தங்கள் இல்லத்திற்குள் பிரவேசிக்க கூடாது. குழந்தைக்கு ஓர் ஆண்டு முடிந்த பிறகோ ஆறு மாதம் முடிந்தபிறகோ பெயர் வைப்பார்கள். குழந்தைக்குத் தாயின் முகம் தெரிந்ததும் ஏனையோ தொட்டிலோ கட்டுவது உண்டு.

பாறைக் குகை

சமீப காலம் வரையிலும் கூட இவர்கள் பாறைகளின் இடுக்குகளிலும், பெரிய மரத்தின் பொந்திலும் வசித்து வந்தார்கள். இப்பழக்க வழக்கங்கள் இன்றும் சிலருக்கு உண்டு.

சில இடங்களில் பெரிய பாறையினுள், பெரிய அறைபோல் செய்து, அதனுள் படுக்கை அறை, ஆடு கட்ட வசதி, சமைக்க வசதி முதலிய வசதிகள் இருப்பதைக் கண்டேன். பாறைக்கு வெளியில், காட்டு மரங்களால் இரவில் தீ மூட்டும் கனலையும் கண்டேன். சுமார் மூன்று, நான்கு தலைமுறையாக அக்குகைகளில் இவர்கள் வசிக்கிறார்களாம். அதனுள் ஒரே இருள்குழந்திருக்கிறது. சாதாரணமாக ஆண்கள்தான் அதிகமாக ஊருக்குள் உலாவுகிறார்களே தவிர, பெண்கள் அதிகமாக வருவதே இல்லை. நல்ல விசேஷமான நாட்களில் ஆண்களும் பெண்களும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் வரையில் மதுபானம் செய்து, பெளர்ணமியில் தீமூட்டி வேடிக்கையாக நடனம் ஆடுவார்கள். குறும்பர்கள் சாதாரணமாக எல்லா இறைச்சியையும் தின்பார்கள். விஷேசமாகக் காட்டெருமையைப் பலர் சேர்ந்து கொலை செய்து, அதைப் பங்கு போட்டுக்கொள்வார்கள். அன்றிரவும் நடனமாடுவது உண்டு. 'பறை, தம்பட்டம், குழல்' இம்மூன்று வாத்தியங்களைத்தான் இவர்கள் வாசிப்பர். எப்பணியை யார் செய்தாலும், எல்லோரும் ஒரே குலம் என்று எண்ணிப் பெண் கொடுக்கல் வாங்கல் உண்டு.

இவர்கள் நடனம் ஆடுவதைக் காணச் சென்றால், காணச் சென்றவர்கள், திரும்பும்போது இவர்கள் அவர்களை வெறும் கையுடன் அனுப்புவதில்லை. பழம், தேன் ஏதாவது கொடுத்தே அனுப்புவார்கள். பொன் நகைகளைவிடப் பெண்கள் வெள்ளி நகைகளைத்தான் அதிகமாக அணிகின்றனர். கழுத்தில் அணியும் வெள்ளி நகையைக் காண மிகவும் அழகாக இருக்கும். அதன் பெயர், செரப்பணி என்பது.

பெரியவர்களுக்கோ சிறியவர்களுக்கோ வியாதி வந்தால் காட்டு மூலிகைகளைக் கொண்டு மருந்து செய்து சாப்பிடுகிறார்கள். அவர்கள் இருக்கும் இடங்களில் என்ன பொருள்கள் விளையுமோ அவைகளைப் பயிர் செய்கின்றனர். ஆண்கள் தமக்குள்ளே ஒருவருக்

கொருவர் ஓடிந்த கண்ணடித் துண்டால் கூவரம் செய்து வந்தார்களாம். ஆனால் இன்று கத்தியால் செய்து கொள்கின்றனர். அநாகரிகமாக இருந்தாலும், அவர்களின் குடிசைக்குள் நுழையும்போது, நம்முடைய பாத ரட்சையை நீக்கிவிடும்படி கூறுகிறார்கள். இவர்கள் மந்திர தந்திரங்களில் கைதேர்ந்தவர்கள்.

ஆண்கள் தேன் சேகரித்தல், வேட்டையாடுதல், கிழங்கு பயிர் செய்தல், நிலம் இல்லாதார் கூலிவேலை செய்தல், கால்நடைகளை வளர்த்தல், காட்டில் விறகு வெட்டுதல், காட்டு மூலிகைகளைச் சேகரித்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்கிறார்கள். மான், கோழி, முயல், பன்றி முதலியவைகளை வேட்டையாட வேட்டை நாய்களுக்கு இவர்கள் பழக்கி வைத்துள்ளார்கள்.

நீலகிரியில் பெரிய தேன்கூடுகளைக் குறும்பரைத் தவிர மற்றவர்களால் எடுக்கவே முடியாது. இவர்கள் தேன்கூட்டைக் கண்டதும், உடனே தேன் எடுக்க மாட்டார்கள். தேன்கூட்டைச் சுற்றி இரு கொம்புகளால் பெருக்கல் குறிபோல் வைத்துவிடுவார்கள். இக் குறியைக் கண்டதும், வேறு குறும்பனோ அன்னியனோ அதைத் தொடமாட்டார்கள். ஏனென்றால் கொம்பு வைத்த குறும்பன் மந்திரத்தால் கொன்றுவிடுவான் என்று பயம். இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பின், தக்க முஸ்த்திப்புடன் தேன் எடுக்க வருவார்கள். தேன் எடுக்கும் முறை பல உண்டு.

இவர்கள் யானை பிடிப்பதும் உண்டு. மைசூர்க் குறும்பன் யானைக்கு முன், தீப்பந்தம் பிடித்துத் தன் தலைக்கு மேலே சுற்றியபடி, குறிப்பிட்ட இடத்தை நாடி யானையை ஓட்டுவான். அவை பயந்து ஓடும்போது, யானைக்கென்று தோண்டி வைத்திருக்கும் குழியில் அவை விழுந்துவிடும். அப்படித் தீப்பந்தம் பிடிப்பவன், ஏமாந்தால் அடுத்த விநாடி அவனை உயிருடன் காண முடியாது. யானை வேட்டைக்குச் செல்லும் சிக்காரிகள், குறும்பரின் உதவியின்றிக் காட்டில் பிரவேசிக்கவே முடியாது.

குறும்பர்கள் மீன் பிடிக்கும் விதமே ஒரு தனிக்கலை. ஓடையின் தலைப்பக்கம் சிறிது தூரத்திலே ஒருவகை விஷ வேர்களைத் தண்ணீரில் கரைத்துக்கொண்டே இருப்

பார்கள். அவ்வேரின் வாசனை பட்டதும் மீன்கள், குளோரோபாரம் கொடுத்ததுபோல் மயக்கத்தால் தண்ணீரில் மிதந்து, ஓடையின் சிறிது தூரத்திலே வைத்திருக்கும் கூடையில் வந்து சேர்ந்துவிடும். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் மயக்கம் நீங்கி, இவை துள்ள ஆரம்பிக்கும். பிறகுதான் அதைச் சமைப்பர். பெண்கள் வீட்டுத் தோட்டத்தைக் கவனித்தல், ஆடு, மாடு, கோழி, இவற்றை வளர்த்தல் முதலிய வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். சிலர் கூலி வேலையும் செய்கின்றனர். ஆணும், பெண்ணும் சேர்ந்து சில செல்வர்களுடைய வயல்கள் இரவில், மிருகங்களால் சேதமாகாதவாறு, காவல் காத்து, 'ஓய்! ஓயா!' வென்று குரல் கொடுத்தும் டின்னைப் பட படவென்று அடித்து ஓசை செய்தும், வரும் மிருகங்களை ஓட்டுவார்கள். இவர்களுக்கென்று, சிறிய, பரண் அடித்த குடிசை ஒன்று ஒவ்வொரு வயலிலும் இருக்கும். பண்டைக் காலத்தில் இவர்கள் காட்டில் கிடைக்கும் பொருள்களைத் தின்று ஜீவித்தாலும், இன்று பலவிதத் தொழில் செய்து ஜீவிக்கின்றனர்.

பெண்கள் பெரியவர்கள் ஆனதும் தனிக் குடிசையில் எட்டு நாட்கள் வரையில் இருக்கச் செய்து எட்டாம் நாள் குளிப்பாட்டி, பூ முடித்து, ஒரு மணையின் மேலே சதுரக்கல்லின் மேலே, உட்கார வைத்து, அவள் பக்கத்திலே மாப்பிள்ளைபோல் உடை அணிந்த ஒரு சிறிய பையனையும் உட்காரவைப்பார்கள். பிறகு ஒரு கிண்ணத்திலோ கொட்டாங்கச்சியிலோ நல்லெண்ணெய் ஊற்றி இந்தப் போலித் தம்பதிகளின் எதிரில் வைப்பார்கள். உறவினர்களும், வந்தவர்களும் இருவர் தலைகளையும் தொட்டு ஆசீர்வதிப்பார்கள். விருந்து முடிந்ததும், பெண் எப்பொழுதும் போலவே எல்லோருடனும் பழகுவாள். சாதாரணமாக மங்கையர்கள், வீட்டுக்கு விலக்கானால் மூன்று நாட்கள் வரையில் தனிக் குடிசையில் இருப்பார்கள். அவர்களுக்குத் தங்கள் கணவன்மார்தாம் ஆகாரம் சமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

பெண்கள் ருதுவான பின்தான் சாதாரண உடை அணிந்து, திருமணம் செய்கின்றனர். ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் திருமணத்திற்கென்று தனி வயது இல்லை. இவர்கள், திருமணத்தை இருவகையாகச் செய்கின்றனர். ஒன்று விமரிசையாக, மற்றொன்று தாம்பூலம் மாற்றுதல்

பெண்கள் நடனம்

என்று சுலபமாக. பண்டைக் காலத்தில் மாப்பிள்ளை ரூ. 1—4—0-ம், ஒரு ஜோடி வேஷ்டியும், பெண்ணின் தகப்பனாருக்குக் கொடுத்துப் பெண் கேட்டல் வேண்டும். இன்று ரூ. 60-யைத் தாம்பூலத்துடன் கொடுத்துப் பையன் பெண்ணை அழைத்து வரவேண்டும். பிறகு பையன் வீட்டில் நல்ல விருந்து நடைபெறும். விருந்து முடிந்தால் திருமணம் முடிந்தது என்பது பொருள். திருமணம் என்ற தனிச் சடங்கு ஒன்றும் இல்லை. பிறகு பெண்ணும் பையனும் தனித்து வாழ்வார்கள். குழந்தை பிறந்தால் இருவரும் சேர்ந்து அக்குழந்தையை வளர்க்கவேண்டும். தாலி என்ற நாமமே இங்கே இல்லை. ஒரு பெண் சுமங்கலியா என்று பார்த்தவுடன் தெரிந்து கொள்வது சிரமம். சிறு பெண்கள் கழுத்தில் மணி அணிந்திருப்பதைப்போல், திருமணமான பின்னும் மணிகள்தான் அணிந்திருக்கின்றனர்.

நீலகிரிக் குறும்பர்களிடம் ஒரே பெண்ணைப் பல சகோதரர்கள் மனைவியாகக் கொள்ளும் பழக்கம் சாதாரணமாக இருந்ததுடன், ஒருவன் மனைவி மற்றக் குறும்பர்களுக்கு மனைவியாக இருப்பதையும், அந்தக் குறும்பர்

சகோதரர்கள் பண்டைக் காலத்தில் தடை செய்யாமல் இருந்தார்களாம். ஆனால் இந்தப் பழக்கம் இன்று இல்லை. இன்று மனைவி, கணவன், மக்கள், குடும்பம், என்டெரல்லாம் ஓர் ஒழுங்கான முறையில் நடந்து கொள்ளுகின்றனர்.

விவாக ரத்துச் செய்தவளை, மறுவிவாகம் செய்கிறவன் அவளுடைய முதல் கணவனுக்கு ரூ. 60-ம், முதல் கணவனுடைய தகப்பனுக்கு ரூ. 60-ம் கொடுக்க வேண்டும். விதவையைத் திருமணம் செய்கிறவனுக்கு இந்த நிபந்தனைகள் இல்லை. விதவைக்கும் திருமணச் சடங்கு முன் சொன்னபடிதான். ஆண்கள் ஒரு மனைவிக்கு மேல் திருமணம் செய்யக்கூடாது என்ற பழக்கம் இன்று உண்டு. ஆனால் பெண் பிரியப்பட்டால் தன் கணவனை விட்டு விலகி, மற்ற ஆண்களிடம் கூடி வாழப் பெண்ணின் பெற்றோர்களே அனுமதிக்கின்றனர்.

திருமணம் வீட்டில், பிறைக்கு முன் ஒரு நல்ல நாளில் நடைபெறும். தம்பதிகளை முதலில் மாமியும், மாமனும் ஆசீர்வதிப்பர். பிறகு பெண்ணின் பெற்றோர்கள் ஆசி கூறுவார்கள். பெண்கள் விவாக ரத்துச் செய்து, பிறந்தகம் செல்லும்போது, குழந்தைகளையும் கூடவே அழைத்துச் செல்லுகிறார்கள். அநேகமாகப் பெண்ணின் மாமனே பெண்ணை மணக்கிறான். திருமணத் தன்று மரக்கறி உணவுதான் சமைப்பார்கள்.

பண்டைக் காலத்தில் பயிர் செய்வதற்கு முன், அரியதேவனுக்கு ஆடுபலி கொடுத்து, பிறகுதான் பயிர் செய்வார்கள். ஆனால் இன்று எதை விதைத்தாலும் விதைப்பதற்கு முன் அரிசிப் பொங்கலிட்டு பூசை செய்கிறார்கள். வியாதி வந்தால் சிலர் முலிகைகள் சாப்பிடுவார்கள்; சிலர் தேவதைக்கு உயிர்ப்பலி கொடுப்பார்கள். இவர்களுக்குக் குலதெய்வம் ஈர் ஓடியா என்பது. பெண்கள் இந்தக் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கக் கூடாது. பூஜை போடவோ கடவுளை வணங்கவோ செவ்வாய்க் கிழமைதான் விசேஷமான நாள். அன்று பால், பழம், தேங்காய் முதலியவைகளைப் படைத்து வணங்குவார்கள். ஒவ்வோர் ஆண்டும் சித்திரை மாதம் முதல்செவ்வாய்க் கிழமையில் ஒரு பூசாரி, மூன்று துணைவர்களுடன் எட்டு நாட்கள் வரையில் காட்டிலேயே, மங்கையர்களின் முகத்தைப் பாராமல் இருக்கவேண்டும். ஒன்பதாம் நாள்

காலையில் சூரியன் உதித்ததும் பூசை செய்யும் இடத்திற்குப் போகவேண்டும். குறிப்பிட்ட பாறையை நாடிச் சென்றதும், பாறையின் வெளியில் ஒரு பக்கம் புலியும், மற்றொரு பக்கம் நாகமும் படுத்திருக்குமாம். இவர்கள் தூரத்தில் வருவதைக் கண்டு, அவை இரண்டும் நீங்கி விடுமாம். பின்பு பாறைக்குள் பிரவேசிப்பர். அங்கே தங்கள் மூதாதையர்கள் வைத்த மண்பாண்டம் ஒன்றில் தண்ணீர் இருக்குமாம். அதன் பக்கத்திலே அணுநான்கு காணிக்கை போடவேண்டும். பிறகு அவர்கள் மொழியில் பூஜை செய்து, வெளியில் வரவேண்டும். இதைத்தான் ஆண்டு பூஜை என்று கூறுகின்றனர். பேய், பிசாசு, மந்திரம், சூனியம் முதலியவைகளில் இவர்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டு.

குறும்பர்கள் தங்கள் தலைவனை, முதலி என்று அழைக்கின்றனர். தலைவனுக்கு ஆண்டுதோறும் அணுநான்கு கொடுக்கவேண்டும். தலைவன் குடும்பத்தார் ஒருவரின் ஒருவராகப் பரம்பரை வரிசையில் தலைவன் பதவிக்கு வருகிறார்கள். மக்கள் தேர்ந்தெடுப்பதில்லை. அவர்கள் இருக்கும் வட்டாரத்தில் யாராவது குற்றம் செய்தால், நியாயம் விசாரித்து அபராதம் அணுநான்கை, எட்டு நாள் தவணையில் பண்டைக் காலத்தில் கட்டவேண்டும். இன்று சமாதானப்படுத்தி ரூ. 1—4—0 அபராதம் விதித்து, அதைச் செலவு செய்து, காபிகாய்ச்சி எல்லோரும் குடிப்பார்கள். ஒரு காட்டில் இருப்பவர், பக்கத்துக் காட்டில் இருக்கும் குடும்பத்தில் பெண்கேட்கவேண்டுமென்றால், முதலில் இரண்டு காட்டிலும் பஞ்சாயத்துப் பேசி, முடிவு செய்த பின்தான் பெண்கேட்க வருவதும் போவதும் நடக்கும்.

குறும்பரில் சிலர் இறந்தால் மூன்றாம்நாள் எரிப்பதும் உண்டு, புதைப்பதும் உண்டு. கணவன் இறந்தால் மனைவி, தன் காதிலிருக்கும் நகையையும், தன் வலதுபுறத்தலைமயிரையும் எடுத்து முடிபோட்டு, இறந்த தன் கணவனின் நெஞ்சில் வைக்கவேண்டும். இதுதான் குறும்ப மங்கைக்குத் தாலி எடுப்புச் சடங்கு. மனைவி இறந்தால், கணவன் தன் காதில் இருக்கும் நகையை எடுத்து, இறந்த தன் மனைவியின் நெஞ்சில் வைத்து விட்டு, மொட்டை அடித்துக்கொள்கிறான். இதுதான் கணவனுக்குத் 'தாலி எடுப்புச்' சடங்கு. படுத்த மாதிரியாகவே பிணத்தைப் புதைப்பார்கள்.

நீலகிரியில் வாழும் ஆதிவாசிகளாகிய இருளரில் யாராவது இறந்தால், குறும்பரில் ஒருவன், எதிர்ப்பக்கம் மட்டும் க்ஷவரம் செய்யவேண்டும் என்ற குடும்ப சம்பிரதாயம் இன்றும் உண்டு. ஆனால் இதற்குச் சரியான சரித்திரச் சான்றுகள் இல்லை. நல்லவர்கள் இறந்தபின் தேவர்களாகவும், பாவிகள் இறந்தபின் பேய்களாகவும் வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் இன்றும் உண்டு.

தமிழ்நாட்டுக் குறும்பர் பேசுவது தமிழ். மலபாரில் இருப்பவர்கள் மலையாளம், மைசூரில் இருப்பவர்கள் கன்னடம்; இப்படி இடத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் மொழிகள் மாறினாலும், இவர்கள் தமிழ் மக்களே என்று கருதப்படுகிறது. ஆனால் தமிழ், தமிழனுக்கும், மலையாளம் மலையாளிக்கும், கன்னடம் கன்னடியருக்கும் இவர்கள் பேசும்போது விளங்காது. ஏனென்றால் இவர்கள் மற்றப் பாஷைகளின் வார்த்தைகளைச் சற்று மாற்றி, பொருள் வேறுபட வேகமாகப் பேசுகிறார்கள். தாங்கள் பேசுவதை விரோதிகள் உணரா வண்ணம் பண்டைய மக்கள் செய்ததோர் சூழ்ச்சி இது.

நீலகிரியில் வாழும் தோதுவர்

நீலகிரி என்றதும் நம்மனக் கண் முன், தோதுவர் களும், கோத்தர்களும், படகர்களும் வராமல் இல்லை.

நீலகிரி, கடல் மட்டத்திற்கு மேல் 7758 அடி உயரத்தில் உள்ளது. அதன் தலைநகரம் உதகை; உதகையை ஆங்கிலத்தில் 'ஊட்டி' என்று அழைக்கின்றனர்,

தோதுவர்கள் நீலகிரியைச் சுற்றிலும் சுமார் எண்பது மந்துகளில் குடி இருக்கின்றனர். (மந்து அவர்கள் குடிசை கட்டிக்கொண்டிருக்கும் இடத்துக்குப் பெயர்) ஒவ்வொரு மந்திலும் சுமார் ஐந்து, ஆறு குடிசைகள் தான் இருக்கின்றன.

மலைகளின் உச்சியிலும், சோலைகளின் நடுவிலும் கானகத்தின் மத்தியிலும் குடி இருக்கும் இவர்களின் மந்துகளைத் தேடிப்பிடிப்பது வெகு கஷ்டம்.

சில இடங்களில் மலைச் சரிவுகளின் மூலமாகச் செல்லும் ஒடுக்கமான, ஒற்றையடிப் பாதைகள் வழியாகவும் ஒடுங்கிக் கிடக்கும் பள்ளத்தாக்குகளின் வழியாகவும் போகவேண்டும். உச்சியிலிருந்து பார்த்தால் எங்கும் பசுமை தவழ்ந்திருக்கும் மலைச் சரிவுகளை ஒரு புறம் காணலாம். மற்றொருபுறம் பசுமை என்பது மருந்துக்குக் கூடக் காண முடியாத பாதைகளும் குன்றுகளும் கண்ணில் படும். நல்ல குளிர்காற்றுச் சில்லென்று, ஆளை அடித்துத் தள்ளுவதுபோல் வீசும். ஆகாயத்தில் தூசி ஒன்றும் இருக்காது. வெகுதூரம் வரையில் பார்க்கலாம். எனவே தூரத்தில் இருக்கிற பொருள்கள், அருகில் இருப்பதாக எண்ணி, ஏமாற நேரும்.

தூரத்திலிருந்து இவர்களின் மந்துகளைக் கண்டால் கறுப்பான பாதைகள் கவிழ்ந்தாற்போல் தோன்றும்.

ஒரு மந்துக்கும் மற்றொரு மந்துக்கும் இடையே சுமார் எட்டு அல்லது பத்து மைல் தூரம் இருக்கும். அதைப் போல் நீலகிரி முழுவதும், குண்டு தூள் மந்து, கோம்பு தூக்கி மந்து, கக்கூடிமந்து, துவால்கண் மந்து, தாடி சோர மந்து, மால் கோல் மந்து, காட்டேரி மந்து, கண்ணகி மந்து, நீர்க்காசி மந்து, முதலிய எண்பது மந்துகள் இருக்கின்றன.

தோதுவர்கள் நீலகிரியில் மட்டும் வாழ்வதாகக் கூறப்படுகிறது. சில கிறித்தவப் பாதிரிமார்களின் உதவியால் தோதுவரில் சிலர் இங்கிலாந்து வரையில் போய்வந்துள்ளார்கள். உதகைக்குச் செல்லவேண்டுமானால் மார்ச்சுமாதம் முதல் மே மாதம் வரையில் உதகையில் தங்கிச் சுற்றிக் காணப் பஸ் மார்க்கமே சிறந்தது; தோதுவர்களைப் பற்றி அதிகம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் திரு. கோபிநாத் தாஸ் எழுதிய புத்தகத்தைப் படிப்பது மிகச் சிறந்தது.

தோதுவர்களின் குடிசைகள், வளைவாகக் கட்டி இருப்பதற்கும், நுழையும் இடம் சிறியதாக இருப்பதற்கும் காரணம்: 'கடவுள் வானவில்லை வளைவாக வைத்திருக்கிறார். வளைவான பெரிய மலைகளில் மக்கள் வாழச் சிறிய குகைகளை உண்டாக்கி இருக்கிறார். ஆகையால் நாங்களும், வளைவாகவும் சிறியதாகவும் உள்ள நுழைந்து போகும் இடம் ஏற்படுத்தி இருக்கிறோம்' என்று கூறினார்கள்.

குடிசைக்குள் குழந்தைகளைப்போல் ஒரு விநாடிக்குள் தவழ்ந்து போகவும், வரவும், அவர்களால் முடியும். ஆனால் நாம் நுழைந்து போகவேண்டும் என்றால் சுமார் பத்து விநாடி நேரம் ஆகிறது.

தோதுவர்களின் குடிசைக்குள் நுழைந்து, பழகியும் அவர்களின் சாம்பார் சாப்பாடு சாப்பிட்டு ரசித்தும் பார்த்தால்தான் பல விஷயங்களை அறியலாம். குடிசைக்குள் பொருள்களை ஒழுங்காகவும், பாத்திரங்களை அழகாகவும், பளபளப்பாகவும் சென்னைப் பொருட்காட்சிச் சாலையில் வைத்திருப்பதுபோல் வைத்திருக்கிறார்கள். பண்டைக் காலத்துப் பூவேலை தீட்டிய தம்ளர்கள் சிலவற்றைச் கடைபோல் வைத்திருப்பதையும் காணலாம்.

குடிசைகள் யாவும் கிழக்கு நோக்கியே கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. குடிசையின் உயரம் முப்பது அடி; அகலம் பதினேழு அடி. சிலர் குடிசைக் கதவுக்குப் பதிலாகப் பாறையை வைப்பதும் உண்டு. குடிசைக்குள் வலது பக்கத்தில் பத்தடி நீளமும், ஐந்தடி அகலமும் கொண்ட பெரிய திண்ணை ஒன்றைச் சுமார் மூன்றடி உயரத்தில் கட்டியிருக்கிறார்கள். குடும்பத்தில் உள்ள எல்லோரும் திண்ணையின் குறுக்குவாட்டத்தில்தான் படுக்கின்றனர். திண்ணையின் அகலத்தில் படுக்கும்போது, பெட்டிகளையும் படுக்கைகளையும் பயிர்த்தொழிலுக்கு வேண்டிய சாமான் களையும், கோடரி, தடி முதலியவைகளையும் தலைப்பக்கத்தில் வரிசையாக வைத்துக்கொள்ளுகின்றனர். திண்ணையின் மேல் ஓலைப்பாயும், அதன் மேல் கம்பளமும் விரித்திருக்கின்றனர்.

தங்கள் குடைகளை குடிசையின் வாரையில் செருகி வைத்திருக்கின்றனர்.

திண்ணைக்கு எதிர்ப்பக்கத்தில் வரிசையாகவும், தொடர்புள்ளனவாகவும் மூன்று கிளை அடுப்புகள் இருக்கின்றன. ஓர் அடுப்பில் வெந்நீர் காய்ந்துகொண்டே இருக்கும். மற்ற இரு அடுப்புகளிலும் சமையலுக்கு

தோதுவர் மந்து

உடை: பூத்துக்குளி.

வேண்டிய பணிகள் நடைபெறும். வரிசை அடுப்புக்கு மேல், காட்டு நாரகளைக் கொண்டு, உறி உறியாகக் கட்டி, அதில் காட்டு விறகுகளைப் பிளந்து அழகாகவும் ஒழுங்காகவும் சமை சமையாகவும் தொங்கவிட்டிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக நான்கு அறைகளில் வைக்கக் கூடிய சாமான்களை, அவர்கள் ஒரே குடிசையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். தோதுவர்கள் எல்லோருமே சிறு வயது முதல் பழகியதன் காரணமாக தங்கள் பொருள்களை ஒரே விதமாகக் குடிசைக்குள் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். குடிசைக்குள் நுழையும்போது எதிர்ப்பக்கத்தில் நான்கு அல்லது ஐந்து பரண்கள் கட்டி, அதன்மேல் வரிசை வரிசையாகவும் அழகாகவும் தங்களுடைய வெங்கலச் சமையல் பாத்திரங்களை அடுக்கி வைத்திருக்கின்றனர். அதற்கு முன்பக்கத்தில் சுமார் ஏழு, எட்டு உறிகள் தனித்தனியாகக் கட்டி அதில் ஒவ்வொருவருடைய உண்கலத்தையும் வைக்கின்றனர். உண்கலத்தைப் பூமியின்மேல் வைத்தால், பூமா தேவியின்மேல் எச்சில் கலத்தை வைப்பதாகுமாம். சாப்பிடும்போது பாய், மனை, பலகை, முதலியவைகளின் மேல் உண்கலத்தை வைத்துத்தான் ஊண் அருந்துகின்றனர். பரணின் அடியில் இருக்கும் சிறிய திண்ணையின் மேல் பல மூங்கிற் பாத்திரங்களில் உப்பு, தயிர், பால் முதலியவைகளை நிரப்பி வைத்திருக்கின்றனர். அவ்விதம் ஒரு குடிசையில் இருந்ததோர் மூங்கிற் பாத்திரத்தின் அகலம் சுமார் பதினான்கு அங்குலம் இருந்தது. மண் பாண்டங்களையும் கல்பாத்திரங்களையும் புழங்குகிறார்கள். கோரைப் புல்லையும் பிரம்புகளையும் ஓட மூங்கிலையும் பலகைகளையும் கொண்டு, அவர்களே அவர்களின் குடிசைகளை இன்று பலகணி வைத்துக்கட்டுவதால், குடிசைக்குள் இருளாக இல்லாமல் வெளிச்சமாக இருக்கிறது. மேலும், அவர்களின் குடிசைகளை 'ஆர்ச்-குடிசை' என்று அழைக்கின்றனர். அன்னியரை உபசரிக்கக் குடிசையின் வெளியில் இருபக்கங்களிலும், இரு திண்ணைகள் இருக்கின்றன. இவர்களிடம் சற்றுப் பழகி விட்டால் நம்மை, 'அண்ணாச்சி அண்ணாச்சி!' என்று அழைப்பார்கள், குடிசையின் உள், பல மூங்கிற் கொம்புகளின் நுனியில் எருமைக் கொம்புகளைப்போல், கம்பியை வளைத்து, சுமார் ஐம்பதுக்கு மேல் ஒவ்வொரு குடிசையின் வாரையிலும் செருகி வைத்திருக்கின்றனர்.

“எங்களிடம் வளர்ந்த எருமைகள் இறந்தாலும் சரி, அல்லது மயானச்சாவுக்குக் கோடரியால் அடிபட்டுச் செத்தாலும் சரி, இவை இறந்த எருமைகளின் ஞாபகச் சின்னங்கள்” என்று கூறினார்கள்.

பண்டைக் காலத்திலும், இன்றும் சிலர் எருமைக்குப் புல் வேண்டி, இடம் விட்டு இடம் மாறுகின்றனர்.

குடிசைக்குள் நெல் குத்த ஒரு கல் உரலைத் தரையோடு தரையாகப் புதைத்திருக்கிறார்கள். அதில் குழந்தைகளும் காலை வைக்கக்கூடாது.

தற்காலத்தில் அரசாங்கம் சுகாதார வசதிப்படி வீடுகள் கட்டிக்கொடுத்திருக்கின்றனர். ஆனால், அவர்கள், ‘குளிர்ந்தாங்க எங்கள் குடிசைகள்தான் வசதி’ என்று கூறுகின்றனர். வாரம் ஒருமுறை சாணத்தால் வீட்டை மெழுகிச் சுத்தம் செய்கின்றனர். நாகரிகம் அடைந்தால் நம்மவரின் வீடுகளிலேயே வாழப் பழகிவிடுவார்கள் போலும்.

தோதுவ ஆண்கள் சுமார் ஐந்தடி முதல், ஆறடி வரையில் உயரமாக வளர்ந்திருக்கின்றனர். தாடியும் அடர்ந்த தலைமயிரும், மீசையும் ரோமங்கள் வளர்ந்த மார்பும் உடலும் உடையவர்கள். பண்டைக் காலத்தில், இவர்கள் கூவரம் செய்துகொள்ள மாட்டார்கள். ஆண்களும் பெண்களும் செருப்பே அணிந்துகொள்வதில்லை.

பெண்களும் ஐந்தடி முதல், ஐந்தரையடி வரையில் வளர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் நீண்ட முகமும் எடுப்பான மூக்கும் இருக்கின்றன. இவர்களைக் காலைக் கதிரவனின் உதயத்தில் கண்டால் இவர்களின் முகம் பொன்போல் மிளிர்வதைக் காணலாம். பெண்கள் கையிலும் காலிலும் அடர்த்தியான ரோமம் உடையவர்கள்.

சாதாரணமாக எல்லா நாட்களிலும், பெரிய முண்டு தான் ஆண்களும் பெண்களும் அணிந்துகொள்ளுகின்றனர். ஒரு மந்திலிருந்து, மற்றொரு மந்துக்குச் செல்லும் போதும், முக்கியமான நாட்களிலும், கறுப்பு, சிவப்பு, ஊதா, நீலம், பச்சை முதலிய வர்ணம் இட்டுக் கெட்டியான நூலால் அவர்களே நெய்த முரட்டு, பெரிய

துப்பட்டியில், பூ வேலை பின்னிய, 'பூத்துக்குளி' என்று வழங்கும் போர்வைகளை ஆண்களும் பெண்களும் அணிந்து செல்லுகின்றனர். இவற்றை அவர்களுக்குள் மாற்றிக் கொண்டு அணிவதும் உண்டு.

பெண்கள் பூத்துக்குளியை அணிந்தாலும், நம் மங்கையர்கள், புடைவைக்குள் பாவாடை கட்டுவதைப் போல் இப்பெண்மணிகளும், 'தார்பை' என்ற ஒரு துண்டை மார்பை மறைக்கும்படி, அக்குள் வரையில் கட்டி அதன்மேல் பூத்துக்குளியைப் பாதம் மறைக்கும்படி, போர்த்துக்கொள்வார்கள்.

சாதாரணமாய் ஆண்கள் கையில் கோலும் விரலில் மோதிரமும் உடையவர்கள். காரணம்: பண்டைக் காலத்தில் இவர்கள் எருமையை ஓட்டியவர்களாம். ஆண்களும் பெண்களும் பொறுமை உடையவர்கள். எவ்வளவு குளி ராக இருந்தாலும் இவர்கள் அன்றும் இன்றும் கம்பள ஆடை அணிவதில்லை. தோதவ ஆண்கள் எல்லோரும், 'குமண்' என்று அவர்கள் பாஷையில் கூறும்படியான, 'கோவணம்' கட்டாமல் குடிசையின் வாசற்படி தாண்டக் கூடாதாம்;

தோதவ மங்கையர்கள் எல்லோரும் வெண்ணெயையோ நெய்யையோ தங்கள் தலையில் தடவி, தங்களுடைய கூந்தலை விரல் பருமனுக்கு அழகாகச் சுருட்டிச் சுருட்டித் தொங்கவிட்டிருக்கின்றனர். அதைக் காணும்போது எவ்வளவு ரம்மியமாக இருக்கிறது என்பதை ஏட்டில் வர்ணிக்க இயலாது; இப் பெண்மணிகள் வெண்ணெயைத் தலையில் தடவித் தங்கள் கூந்தலை அழகு செய்துகொள்வதும், வெண்ணெயைச் சில ஆண்களும் பெண்களும் தேகத்தில் பூசிக்கொள்ளும் பழக்கமும் இக்குடும்பத்தாருக்குத் தொன்று தொட்டு இருந்துவருகிற தாம். நாமும் டிசம்பர் மாதத்தில் உதகைக்கு சென்றால், உதடுகளும், உடலில் சில பாகங்களும் வெடிப்பதைத் தடுக்க வெண்ணெய் பூசிக்கொள்வது உண்டு.

அன்று மட்டும் அல்லாமல் இன்றும் சில சர்ம வியாதிக்குத் தமிழ் வைத்தியர்கள் உடம்பில் வெண்ணெய் தேய்த்துக் குளிக்கும்படி கூறுகின்றனர். அன்றும் இன்றும் உடம்பில் பூசப்பட்ட அந்த வெண்ணெய், இக்கால நாகரிகத்தில் ஸ்னோ (Snow) என்று

கூறப்படுகிறது. மங்கையர்கள் இயற்கையிலேயே நாணம் உள்ளவர்கள். மங்கையரிகளின் உடலில் முதலில் ஒரு விதப் பச்சிலையைத் தடவி, பிறகு அதன் மேல் தங்களுக்கு வேண்டிய அழகுள்ள வடிவத்தைத் தோள் முழுவதும், கை, கால், முதுகின் பாதி அளவுக்குப் பச்சை குத்திக் கொள்ளுகின்றனர். சில பெண்களுக்கு நெற்றியிலும் பச்சை குத்தப்பட்டிருக்கிறது. 'நகையில்லா அழகிகள்' என்று இவர்களைக் கூறலாம். வெளியில் சென்றால் மட்டும் இவர்கள் பூத்துக்குளியைப் போர்த்துக் கொண்டு இடது பக்கத்துத் தோளின் மேல், மாராப்பு வரும்படி மடித்துச் செருகிக்கொள்ளுகின்றனர்.

தோதுவ மங்கையர்கள் தங்கள் கணவன்மார்களை, 'என் ஆள்' என்று அழைப்பதன் காரணம், அவன் 'ஆண்மை உள்ளவன்' என்ற பொருளில் ஆகும். தங்களை இன்பமூட்டும் ஆண்களைத்தான் இவர்கள் மணக்கின்றனர். இவர்கள் அணியும் பூத்துக்குளி என்னும் முரடான துப்பட்டிகளைக் கோவை, சேலம் ஜில்லாக்களைச் சேர்ந்த கைக்கோளர்களும் தேவாங்கச் செட்டிகளும் நெய்து இவர்களிடம் விற்றுவிடுவார்கள். வாங்கிய துப்பட்டியில் தோதுவர்கள் வர்ணப் பூ வேலைப்பாடுகள் செய்து, அதைப் 'பூத்துக்குளி' என்று வழங்குகின்றனர்.

சில மங்கையர்கள் கையில் வெள்ளிக் காப்பும் கைமுட்டியில், கடகமும், கழுத்தில் மணியும் அணிந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் சாதாரணமாக நம்மவரைப் போல்தான் சமைக்கின்றனர். காலை ஒன்பது மணிக்கும், மாலை ஏழு மணிக்கும் சாப்பிடுகின்றனர்.

தோதுவப் பெண்களும், ஆண்களும் அணியும் கொண்டைக்கு, 'மட்டிகேள்' என்று பெயர்; அதைப் பார்த்தால் கொண்டை போலவே இராது. சாதாரணமாக இவர்கள் கொண்டை போடுவதில்லை. போட்டாலும் பூ வைப்பதில்லை. இவர்கள் சம்பிரதாயப்படி, தங்களுக்கு மகவு பிறந்ததும், தரையிலோ கோண்ப்பையின் மேலோ அதைப் படுக்க வைக்கின்றனர்.

குழந்தை பிறந்து மூன்று அமாவாசைகள் கழிந்த பின், முதலில் மேற்கில் தோன்றும் பிறையைக் கண்டு, மறுநாள் காலையில் குழந்தைக்கு நீராட்டி, கோவிலுக்கு எடுத்துச் சென்று, பிறகு வீட்டுக்கு வந்த

பின், கிழக்குப் பக்கம் உட்கார்ந்த தாத்தாவின் மடியில் குழந்தையைக் கிழக்குப் பக்கமாகப் படுக்கவைத்து, முதன் முதலாகத் தாத்தாவின் வாயால் பெயரைச் சொல்லி, பெயரின் கடைசியில், 'தோடா' என்று உச்சரித்து, 'நாமகரணம்' செய்வார்கள். அப்பெயரை எல்லோரும் சொல்லி, நடனமாடிய பின் அரிசி, பருப்பு, பால் முதலிவைகளைக் கொண்ட விருந்து நடைபெறும்.

பிறகு தாயிடம் குழந்தையைக் கொடுக்க, அவள் பூத்துக்குளியுடன் சேர்த்து அதைத் தூக்குவதைக் காணலாம். குழந்தைகளுக்குத் தொட்டிலோ ஏணையோ சுட்டும் பழக்கம் இல்லையாம். ஆண் குழந்தைக்கும் பெண் குழந்தைக்கும் சமார் ஏழு வயதுவரையில் எல்லாச் சடங்குகளும் ஒரே விதமாகத்தான் இருக்கும். ஒரே மந்திலோ குடும்பத்திலோ குழந்தைகளே இல்லாவிட்டால், மற்ற மந்திலிருந்தோ உறவினர்களிடமிருந்தோ தங்களுக்கு விருப்பமான குழந்தைகளை எடுத்து வளர்ப்பதும் உண்டு. அப்படி எடுத்து வளர்க்கும் குழந்தைகளுக்கு எல்லாச் சொத்துரிமைகளும் உண்டு.

ருதுவான பெண்களைத் தனிக் குடிசை கட்டி, சற்றுத் தூரத்தில் வைத்திருப்பார்கள்: இரவில் தனிமையில் குடிசையில் இருக்கப் பயப்படும் பெண்களுக்குப் பாட்டியோ தாயாரோ துணைக்குப் படுப்பது உண்டு. குடிசையில் இருக்கும் வரை, பெற்றோர்கள் சாப்பிடும் ஆகாரமே அவளுக்குக் கொடுக்கப்படும். தனிக் குடிசையில் இருக்கும் நாட்கள் வரையில், அவள் தரையில் தான் படுத்து உறங்கவேண்டும். பெண் ருதுவான நாளிலிருந்து தொடர்ந்து வரும் அமாவாசைக்குப் பின், முதல் வளர்பிறையன்று, அவளைக் குளிக்கச் செய்து, பூசாரியால் பூஜை செய்வித்து, மந்துக்கு வெளியில் நிற்க வைத்து, கர்ப்பூரத்தை மட்டும் சுற்றி, தீட்டுக் கழித்து, விருந்துடன் பெண்ணை அழைத்துக்கொள்வார்கள்.

இச்சடங்குகளை மங்கையர்களே கூடிச் செய்வார்கள். சாதாரண காலங்களில் வீட்டுக்கு விலக்கான பெண் தங்கள் குடிசையின் வெளித் திண்ணையில் ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி உட்கார்ந்திருப்பாள். இவளுக்காக மற்றவர்கள் சமையல் செய்வார்கள். இரவில் உதகையின் வெளியில் குளிராக இருப்பதால் குடிசைக்குள் கதவின் அருகில் படுத்து உறங்கவேண்டும். பண்டிகை நாட்களி

லும். கோவில் விசேஷங்களிலும், குழந்தைகளுக்கு நாமகரணம் செய்யும்போதும் ஆண்கள் மட்டும், பூத்துக்குளி அணிந்து வட்டமாக நின்று, நான்குவித நடனம் ஆடுவது உண்டு. நடனம் ஆடும்போது, எவ்விதமான வாத்தியங்களும் வாசிப்பதில்லை. பண்டைக் காலத்தில், 'கேள்ஸ் மரம்' என்ற காட்டு மரத்தைக் கொண்டு நெருப்பு உண்டாக்கி வந்தனர். இன்றும் பூசை செய்வதற்கும் வீட்டு விசேஷங்களுக்கும் இத்தீயைத்தான் உபயோகப்படுத்துகின்றனர். மற்ற விஷயங்களுக்கு இன்று இருக்கும் தீப்பெட்டியை உபயோகப்படுத்துகின்றனர். இன்றும் இரவில் நெய் விளக்கைத்தான் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். ஆனால், இன்று சிலர் மட்டும் நல்ல விலைக்கு நெய்யை விற்று, எண்ணெய் விளக்கு உபயோகப்படுத்துகின்றனர். ஆணும் பெண்ணும் அன்று முதல் இன்றுவரை நெற்றியில் சந்தனப்பொட்டு இடுவது உண்டு. ஆண்கள் மற்ற மந்திலிருந்து வந்தாலும் சரி, தங்கள் மந்தில் இருந்தாலும் சரி, வயதில் பெரியவர்களைக் கண்டால், பெண்கள் அவர்களிடம் வந்து, மண்டியிட்டு வணங்க, அவர்கள் தங்கள் காலைத் தூக்கி, வணங்கிய மங்கையின் நெற்றியில் வைப்பார்கள். இது அவர்களுடைய விசேஷ வணக்கமான, 'கால்மேல் புகுத்தி' - யாகும். 'காலை மேலே வைத்து' என்று இது பொருள்படும்.

பெண்கள் ருதுவாவதற்கு முன்னும் பின்னும் திருமணம் செய்யும் பழக்கம் உண்டு. பெண்களின் அழகைக் கண்டு திருமணம் செய்வதும் உண்டு. இன்று சாதாரணமாகப் பதினைந்து வயதுக்கு மேல்தான் திருமணம் செய்கின்றனர். பெளர்ணமி எந்த நாளில் வந்தாலும் சரி; அன்று திருமணம் செய்கின்றனர். திருமணத்திற்கு முன் தம்பதிகள் பேசக் கூடாதாம். ஆனால் இன்று சிலரிடம் காதல் திருமணமும் பெரியவர்களின் மூலம் நடைபெறுகின்றது. நம்மைவிட இவர்கள் பெண்களுக்கு நிறையச் சுதந்தரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

தோதுவப் பெண்களை மற்ற ஜாதியார் திருமணம் செய்வதும் உண்டாம். வசதி உள்ள ஆண்கள் இரண்டு மூன்று திருமணங்களும் செய்வது உண்டு. திருமணங்கள் இல்லாமல் சிலர், பல மங்கையர்களைத் தங்கள் ஆதரவில் வைத்துகொள்வதும் உண்டு. பஞ்ச பாண்டவர் வம்சம் என்று ஒரே மங்கையை மூன்று அல்லது ஐந்து சகோதர

மார்கள் திருமணம் செய்வதும் பண்டைக் காலத்தில் இருந்ததாம். கடந்த ஆண்டிலும் இருந்ததாகக் கூறினார் ஒரு தோதுவர். இதற்குக் காரணம் இவர்களில் பண்டைக் காலத்தில் ஒருத்தியை அண்ணன் திருமணம் செய்தால் அவள் அவனுடைய சகோதரர்கள் நான்கு, ஐந்து பேருக்கும் மனைவியாகவேதான் இருக்கவேண்டும். குடிசைக்குள் ஒரு சகோதரன் அவளிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தால், அவனுடைய தடியை வெளியிலே சாத்தி வைத்திருப்பானாம். அப்பொழுது மற்றொரு சகோதரன் உள்ளே நுழைய மாட்டானாம். இதற்குக் காரணம் கேட்டதற்கு, “நாங்கள் பஞ்ச பாண்டவர் வம்சம். நாங்கள் பஞ்சபாண்டவரை வணங்குகிறோம். இங்கிருந்து சுமார் இருபது மைல் தூரத்தில் அர்ஜுனன் குகை இன்றும் இருக்கிறது. நாங்கள் அவர்களைப் பின்பற்றி நடக்கிறோம். மேலும் பண்டைக் காலத்தில் எங்களுக்கு முக்கியமான சொத்தாக ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களும் ஆயிரக்கணக்கான ஏருமைகளும் இருந்தன. நாங்கள் தனித்தனியாகத் திருமணம் செய்துகொண்டால் ஏருமைகளும் நிலங்களும் சிதறுண்டு பிரிந்து போவதுடன். சகோதரர்களில் யாராவது இறந்தால், அந்தச் சொத்தும் கவனிப்பாரின்றி நாசமாகும். அண்ணன் மனைவி தம்பியின் மேல் கோள் சொல்லியும் தம்பியின் மனைவி அண்ணன் மேல் கோள் சொல்லியும் குடும்பத்தில் ஒற்றுமை இன்மை உண்டாகும். சொத்தும் நாசமாகும். சகோதரர்களுக்குள் பிரிவினை ஏற்பட்டால் அன்னியர்களின் எதிரில், தோள்வலி போம். எனவே ஒற்றுமையைப் பலப்படுத்துவதற்கும் நாங்கள் பஞ்ச பாண்டவர் வம்சம் ஆதலாலும், இப்படிப் பண்டைக் காலத்தில் ஒருத்தியைப் பலர் திருமணம் செய்தார்கள். ஆனால் இப்பழக்கம் இன்றும் அடியோடு மறைந்துவிட்டது என்று கூறுவதற்கில்லை” என்று விளக்கினார்.

பெண்கள் திருமணத்திற்கு முன் கர்ப்பம் தரித்தால் அவளை யாரால் இது ஏற்பட்டதோ அவனுக்கே, பஞ்சாயத்து மூலம், மந்துக்கு முன்னால் பெளர்ணமி அன்று திருமணம் செய்து கொடுப்பார்கள்.

சாதாரணமாய்த் திருமணத் தன்று மரக்கறிச் சமையலே சமைப்பார்கள். ஆனால் பெண்ணையோ பையனையோ கன்னியாதானமாகக் கொடுக்கும் பழக்கம் இல்லையாம். ஆனாலும், சிறு வயது முதல் பையனை வளர்த்துத்

தன் பெண்ணைக் கொடுக்கும் பழக்கமும் உண்டு என்று கூறுகின்றனர். திருமணத்தன்று தங்கள் மந்தைச் சுற்றிச் கூடத் தம்பதிகள் பவனி வருவதில்லை. ஆனால், மற்ற மந்தில் இருக்கும் பெண்களும் ஆண்களும் திருமணத்தில் கலந்து, இன்பம் கொண்டாடி நடனம் ஆடுவார்கள்.

மணமகள் பஞ்சாயத்தார் முன்னிலையில், கேஞ்சு செடியைப் பெண்ணிடம் கொடுப்பதுதான் தாலி கட்டுவதைப் போலாம். இச் செடியை அவள் கையில் ஏந்திக் கொண்டு, தாங்கள் வாழப் போகும் குடிசைக்கு முன்னால் வருவாள். நம்மில் திருமணமான பின், தம்பதிகள் வாழும் வீட்டுக்கு முதலில் வந்ததும், நாம் ஆலத்தி சுற்று கிறோம்; பால் காய்ச்சுகிறோம். இங்கே பெரியவர்கள் ஒரு வெங்கலச் செம்பில் தண்ணீரும், பூவும் வைத் திருப்பார்கள். அதை மணமகள் வணக்கமாகக் குனிந்து எடுத்துக்கொண்டு, முதலில் குடிசைக்குள் நுழைய வேண்டும். அவளுக்குப் பின்னால், மணமகன் நுழைய வேண்டும். பிறகு சுத்தமான இடத்தில் அதை வைப்பார்கள். இத்துடன் அரைக் கல்யாணம் முடிந்தது என்று விருந்தும் நடனமும் நடைபெறும். இக்கல்யாணம் நடந்த பின் அவள் மறுபடியும், கர்ப்பம் தரித்து, ஐந்து மாதக் கர்ப்பவதியாக இருக்கும்போது. நாகமரத்தடியில் நெய்விளக்கு வைத்து, அவளை அம்மரத்தை மும் முறை வலம் வரச் செய்து மறுபடியும், அவள் மரத்தடியில் உட்கார்ந்ததும்—பூசை செய்வார்கள். பிறகு கணவன் 'புவுதூர்' என்ற செடியின் குச்சியை வளைத்துக் கர்ப்பவதியின் கையில் கொடுப்பான். அவள் அந்த வளைந்த கொம்புடன் நாகமரத்தடியில் இருக்கும் விளக்கைத் தரிசனம் செய்து, விளக்கின் அருகில் சுமார் ஒரு மணி நேரம் உட்காரவேண்டும். பிறகு பூசாரியால் பூஜைச் சடங்குகள் முடிந்ததும், அவள் வீட்டுக்கு வருவாள். பிறகு தங்கள் மந்தில் இருக்கும் எல்லோருக்கும் விருந்து நடைபெறும்; இத்துடன் முழுத் திருமணமும் முடிந்தது என்பதாம். இச்சடங்குகளுக்குப் பின் சில மாதங்கள் கடந்து, முதல் பிரசவத்திற்கென்று பெண் தாயகம் செல்வதில்லை. எந்தப் பிரசவத்திற்கும் பெண்கள் தாயகம் செல்வதே இல்லை.

பண்டைக் காலத்தில் இவர்களின் வம்சத்தில் பெண்ணுக்கு மூன்று வயதுத் தொடக்கத்திலும், பைய

னுக்கு ஐந்து வயது தொடங்கும்போதும் பால்ய விவாகம் செய்துவிடுவார்கள். பால்ய தம்பதிகளுக்குச் சிக்கனமாக விவாகம் செய்துவிடுவார்கள். விவாகம் செய்த பின் பையனும் பெண்ணும் தங்கள் தங்கள் மந்துக்குச் செல்வார்கள். பெண் ருதுவானதும் இரண்டு மந்திலும் விருந்துகள் நடைபெறும். பையன், பெண்ணைப் பெரியவர்களின்மூலம் அழைத்துக்கொண்டு, தன் மந்துக்குப் போகவேண்டும். பால்ய விவாகம் செய்தபின் பெரியவர்களானதும், தங்களுக்குள் அபிப்பிராய பேதங்கள் ஏற்பட்டால், முதலில் யார் வேண்டாம் என்று கூறுகின்றனரோ அவர்கள் பால்ய விவாகச் செலவை எதிர்க்கட்சிக்கு, கிராமப் பஞ்சாயத்து மூலம் கொடுத்து, விவாக ரத்துச் செய்துகொள்ள வேண்டும். விவாக ரத்து முடிந்ததும் அவர்கள் மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம். விவாக ரத்துச் செய்யாமல், மறுமணம் செய்துகொள்ளக் கூடாது.

காதல் திருமணத்தை இவர்கள் போற்றுகிறார்கள். காதல் உண்டாகி, கர்ப்பவதியாவதற்கு முன் திருமணத்தின் பாதிச் சடங்கைப் பகலில் மந்திலேயே செய்து முடிப்பார்கள். முறை இல்லாதவனையும் மற்றொரு மந்தில் இருப்பவனையும் திருமணம் ஆன மங்கையையும் கூடக் காதல் செய்து திருமணம் செய்யலாம். பெரியவர்கள் கூடித்தான் இந்தத் திருமணமும் நடைபெறும். ஒருவனே சகோதரிகள் இருவர் மூவரையும் காதல்செய்து திருமணம் செய்துகொள்ளலாம். பெண்களுக்கு எல்லா உரிமைகளையும் கொடுத்துள்ளார்கள். இன்னும் சற்றுத் தூரத்தில் மலையின்மேல் இருக்கும் தோதுவர்களின் காதல் திருமணம் வேறு விதமாகவும் நிகழும். பெண்ணும் பையனும் காதல்கொண்டு முதலில் எங்கேயாவது ஓடிப் போவார்கள். சுமார் ஒரு வாரம் மறைந்திருந்து, பின்பே மந்துக்கு வருவார்கள். பெண்ணுக்குக் கர்ப்பம் தரித்ததும் திருமணம் நடைபெறுமாம். 'இப்படி ஓடிப் போவதுதான் எங்கள் தெய்வங்களுக்கு விருப்பம்; எங்கள் குடும்ப வழக்கமும்கூட. அப்பொழுதுதான் இல் வாழ்க்கை இன்பமாக இருக்கும்' என்கின்றனர் அவர்கள். இன்னும் சில இடங்களில் மற்றொரு முறையாகவும் திருமணம் நடைபெறுகிறது.

பெண்ணை அலங்கரித்துப் பையன் இல்லத்தில் இரவு முதல்ஜாமத்தில் அழைத்துவந்து விட்டுவிட்டுப்

போவார்கள். பிறகு கர்ப்பம் தரித்ததும் கல்யாணச் சடங்குகள் நடைபெறும். இதற்கு மத்தியில் அவரவர் குடும்ப வசதிக்குத் தகுந்தபடி பல சடங்குகள் செய்வார்கள். எந்தவிதமான திருமணமாக இருந்தாலும் சரி; இரு பெற்றோர்களும் தம்பதிகளைக் காலால் ஆசீர்வாதம் செய்வார்கள். பெண் வீட்டார், அப்பொழுது தங்களால் இயன்ற எருமைகளைச் சீதனமாகக் கொடுப்பார்கள். சாதாரணமாகத் திருமணத்திற்கு மண்டபமும் பந்தலும் கட்டுவதில்லை. திருமணம் பெண் இல்லத்தில் தான் நடைபெறும்.

விதவைகள் விரும்பினால், விரும்பும் வாலிபனை, விரும்பும் காலத்தில் மணக்கலாம். மறுமணம் ஆகும் வரையில் விதவைகள் பொட்டு வைக்கக் கூடாது. விதவைகளுக்கும் பகலில் எல்லோரையும் போலவேதான் திருமணம் நடைபெறும்.

விதவைகள் தாங்கள் ஈன்ற குழந்தைகளைத் தங்களிடமே வைத்துக்கொள்வர். விவாகரத்துச் செய்து, தாயகம் செல்லும்போது மட்டும், மகவுகள் தந்தையிடமே இருக்கவேண்டும். ஆனால் தாய், தன் குழந்தைகளைப் பார்க்கலாம். தம்பதிகளுக்குள் குடும்பத்தில் சச்சரவுகள் ஏற்பட்டால், கணவன் மனைவியைத் தீட்டுவதோ அடிப்பதோ கூடாது. கணவனே தன் மனைவியை அழைத்துச் சென்று தன் தாயின் இல்லத்தில் விட்டுவிட்டு, விஷயத்தையும் விளக்கிவிட்டு வரவேண்டும். பிறகு பெற்றோரிடம் பெண்ணும், 'எனக்கு அந்தக் கணவன் வேண்டாம்' என்று சொன்னபின், பெண் தன் தாயின் இல்லத்தில் இருந்து கொண்டுவந்த பொருள்களை எல்லாம், கணவனோ மனைவியோ கொண்டு வந்து விடுவார்கள். பிறகு பஞ்சாயத்தார் விவாகரத்துச் செய்வார்கள். அவள் விரும்பினால் மறுமணம், விரும்பும் நாளில் செய்துகொள்ளலாம்; அல்லது தன் கணவனிடமே சென்றாலும் செல்லலாம். தற்காலத்தில் ரிஜிஸ்டர் திருமணமும் இங்கே வந்திருக்கிறது.

ஆதிவாசிகளைக் கொடிய வியாதிகளும், தீராத வியாதிகளும் அண்டுவதில்லை. காய்ச்சல், மலேரியா வியாதிகள் மட்டும்தான் இவர்களுக்கு வருகின்றன. இன்று மலேரியாவும் அதிகமாக வராதபடி ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன.

அவர்களிடம் யானைக்கால், குஷ்டம், சுஷ்யரோகம், விரைவாதம், கண் தெரியாமை முதலிய வியாதிகள் இல்லவே இல்லை. சாதாரண வியாதிகளுக்கு அன்றும் இன்றும் பச்சிலை மூலிகைகளையே கையாளுகின்றனர். இன்று சிலர் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகிறார்கள்.

மங்கையர்கள் பிரசவத்திற்கு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவதில்லை. அவர்களுள் மருத்துவப் பணியில் கை தேர்ந்தவர்களே, அவர்களுடைய கணவனை வைத்துக் கொண்டு பிரசவத்தைக் கவனித்துவிடுகின்றனர். பிரசவம் சிரமமாக இருந்தால், ஏதோ மூன்றுவிதப் பச்சிலைகளை அரைத்து ஓர் உள்ளங்கையளவு குடிக்கக் கொடுத்தால், உடனே பிரசவம் இலேசாகி விடுகிறதாம். ஆனால் அப்பச்சிலைகள் எவை என்று மட்டும் தெரிய வில்லை. பிரசவத்திற்கென்று தனிக் குடிசை கட்டுவ தில்லை. பிரசவத்திற்குப் பின், காட்டுக் குறுமிளகு ரசம், அரிசிச் சாப்பாடு, இவை சுமார் பத்து நாட்கள் வரையில் கொடுக்கப்படும். குழந்தைக்கு எவ்விதமான பிணியும் வராமல் இருக்கத் தாய் சுமார் ஐந்து மாதங்கள் வரையில் பத்தியமாகவே கஷாயம் சாப்பிடுவார்களாம்.

மரிக்கும் தருவாயில் இருக்கும்போது, அவர்களின் வாயில் பொன் துண்டு ஒன்று வைத்துப் பாலும் ஊற்று வார்கள். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் ஒரு சிறு பொன் துண்டு வைத்திருப்பார்கள். பொன் துண்டை வாயில் போடுவதால், பொன்னாசை, மண்ணாசை, பெண்ணாசை முதலியவைகள் நீங்குமாம். இறந்தவர்களை இரண்டு நாட்கள் வரையில், தங்கள் உறவினர்கள் எல்லோரும் வரும் வரையில் வைத்திருப்பார்கள். இறந்தவர்கள் உபயோகப்படுத்திய துணி, சாமான்கள் எல்லாவற்றையும் பிணத்தின் அருகில் வைப்பார்கள். மட்டமான மரத்தால் சிக்கனமாகக் கட்டில் செய்து, அதில் சுத்தம் செய்த பிரேதத்தை படுக்க வைப்பார்கள். கணவன் இறந்துவிட்டால் மனைவியைப் பிணம் போகும் திசைக்கு எதிர்த்திசையில் அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள். பிறகுதான் பிரேதம் போகிறது.

கடைசியில் எல்லாவற்றையும் மயானத்தில் தீக்கு இரையாக்கி விடுகின்றனர் சிலர். இன்னும் சிலர் பிணத் துடன் உப்பையும் கொட்டிப் புதைப்பார்கள். ஆணுக் கும் பெண்ணுக்கும் ஈமச்சடங்கை ஒரே விதமாகத்தான்

செய்கின்றனர். ஆனால் பெண்ணுக்கு மட்டும், பூத்துக் குளி, நகைகள், வீட்டில் அவள் உபயோகப்படுத்திய சாமான்கள் முதலியவைகளை வைத்துச் சிலர் சுடுவார்கள். சிலர் புதைப்பார்கள். பிணத்தை மயானத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும்போது, மார்வார் நாட்டு மக்களைப் போல், முகத்தை நன்றாகத் துணியால் மூடி, நேராகப் படுக்க வைத்துக் கட்டிலைப் படையைப் போல் கட்டி, எடுத்துச் சென்று மயானத்தில் சுடுவார்கள், அல்லது புதைப்பார்கள். பிணத்தைப் புதைத்த அல்லது சுட்ட அன்றே அல்லது மூன்றாம் நாளோ அடுத்த பெளர்ணமி அன்றே அல்லது அடுத்த ஆண்டோ செய்யும் தோதவர்களின் மற்றொரு ஈமச் சடங்கில் இரண்டு வகை உண்டு: 1. அதை அவர்கள் பெரிய பண்டிகையைப்போல் கொண்டாடுகிறார்கள். இறந்த தினத்தன்றே மறு நாளோ செய்யும் சடங்கு, 'பச்சைச் சாவு'. அதற்கு அடுத்த பெளர்ணமியன்றே அல்லது அதற்கு அடுத்த ஆண்டோ செய்யும் சடங்கு, 'பால் சாவு' அல்லது 'காய்ந்த சாவு' எனப்படுகிறது. இறந்தவர்களை எரித்து விட்டு நகம், தலைமயிர், மண்டை ஓடு முதலியவற்றைப் பத்திரப்படுத்திச் சில மாதங்களுக்குப் பின் அவைகளை வைத்துக்கொண்டு, 'பால் சாவு' அல்லது 'காய்ந்த சாவு' என்று சடங்குகள் செய்கிறார்கள்.

பச்சைச் சாவில், எடுத்த நகம், மயிர் முதலியவைகளை நெருங்கிய பெண் பந்துக்களே பாதுகாக்க வேண்டும். சில சமயங்களில் கணவனுடைய பால் சாவுக்காக விரதம் இருக்கும் பெண்கள், ருசியுள்ள பதார்த்தங்களைச் சாப்பிடக்கூடாது. நாளுக்கு ஒரு வேளைதான் சாப்பிடவேண்டும். இந்தக் கடுமையான விரதம் பல மாதங்களுக்கு நீடிப்பதும் உண்டு. பால் சாவுச் சடங்கு முடிந்ததும், இறந்தவனுடைய சாமான்கள், அவன் தன் வாழ்க்கையிலே உபயோகப்படுத்திய சில முக்கியமான பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு பெரிய பாணையில் இட்டோ துணியில் மூட்டை கட்டியோ புதைத்து விடுவார்கள்.

புதைத்த இடத்தைப் பெரிய நீண்ட பாதையால் மூடிவிடுவார்கள்.

ஒருவன் இறந்தபின், 'பச்சைச் சாவும்', 'பால்சாவும்' கழிந்துவிட்டால் அவனுடைய ஆத்மா ஒரு நூல் பாலத்

தின் வழியாகத் தெய்வத்திடம் போய்ச் சேருமாம். பாவி களாக இருந்தால் நூல் அறுந்து இருளான பாதாலத்தில் போய்ச் சேருமாம். பாவம் தீரும் வரையில் இருந்து பின்பு தெய்வத்தை அடையுமாம்.

ஒரே மந்தில் பல 'பால் சாவு' அல்லது காய்ந்த சாவு' ஒன்றாகக் கூடுமானால், எல்லாவற்றையும் மந்துப் பூசாரி' ஒரே நாளில் மொத்தமாக வைத்துக்கொள்ளு வார். இவ்விதமான சந்தர்ப்பத்தில் பல எருமைகளைப் பலியிடுவார்கள். ஒவ்வொரு துக்கமடைந்த குடும்பத் தினரும் குறைந்தது இரண்டு எருமைகளாவது கொடுப் பார்கள். இதற்குப் புதியதாகப் பெரிய பந்தல் போடு வார்கள். தோதுவர்கள் புதிய வெள்ளை ஆடையாகிய பூத்துக்குளியை அணிந்து கூட்டமாகக் கூடுவார்கள். தோதுவப் பெண்கள் குளித்துவிட்டுத் தலைக்கு வெண் ணெய் தடவித் தங்களுடைய கூந்தலைப் புதியதாகச் சுருட்டிச் சுருட்டி விட்டிருப்பார்கள். எல்லாத் தோதுவப் பெண்களும் இச்சடங்குக்குப் பெரிய பெரிய வர்ணக் குடை பிடித்துக்கொண்டு தங்களால் இயன்ற ஆகாரத் தைத் தலையின் மேல் கூடையில் வைத்துக்கொண்டு குழிப்பிட்ட இடத்துக்கு வருவார்கள். ஆனால் தோது வர்களுடைய தலைவருக்கு மாத்திரம், பிரம்பால் கூடை செய்து பட்டை பட்டையாகப் பல வர்ணங்கள் பூசி, அதில் ஆகாரத்தை எடுத்துத் தோளின்மேல் வைத்து அழகாக ஆடிக்கொண்டு வருவார்கள்.

தோதுவப் பெண்கள் தலைவனுக்குப் பண்டங்கள் கொண்டுவரும் காலத்தில் மேளமும், பாட்டும் வானத் தையேப் பிளந்துவிடும்படி முழங்கும். ஒவ்வொரு தோது வப் பெண்ணும் இறந்தவனுடைய குடிசைக்கு எதிரிலும், தலைவனுக்கு எதிரிலும் இறந்தவனுடைய ஆடைகளையும் தலைப்பாகையையும் வைத்து மரியாதை செய்வான். இப்படி நடனமாடும் போது, அக்கூட்டத்தில் ஒருத்தி ஒரு வார்த்தை சொல்லுவாள். அப்பொழுது மேளங் களை முழக்குவார்கள். தோதுவர்கள் ஆடிப்பாடி ஆர வாரிப்பார்கள்.

இந்த ஆடல் பாடல் முடிந்ததும் இறந்தவனுக்காக எருமைகளைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்து அவற்றின் கொம்புகளுக்கு வெண்ணெயைத் தடவிப் பூஜை செய்து, பிறகு மரணமடைந்தவன் செல்வம் படைத்த தோதுவ

கை இருந்தால் மயானத்தில் சுமார் நான்கு எருமைகளைப் பிணத்தின் தலைப் பக்கத்தில் நிற்க வைத்து, அவற்றின் நெற்றியில் கோடரியால் அடித்துக் கொண்டு, மயானத்தில் படுக்க வைத்துச் சடங்குகள் செய்வார்கள்.

சடங்குகள் முடிந்ததும் - தோதுவர்கள் ஊன் உண்ண மாட்டார்கள் - வெட்டிய எருமைகளை யாருக்கு வேண்டுமோ அவர்களுக்குக் கொடுத்தது போக, மீதியை மயானத்திலேயே புதைத்துவிடுவார்கள். பிணத்தைப் படுக்கவைத்துச் சடங்குகள் செய்வார்கள். பின்பு பிணத்தைச் சுற்றி, மயான நடனமாடி, நாகமரத்தின் விறகை மட்டும் பிணத்தின் மேல் அடுக்கி, அத்துடன் ஒரு சிறு துண்டு சந்தனக் கட்டையையும் வைத்து, தீக்கடை கோலால், தீமூட்டி எரிப்பார்கள். அன்றே அல்லது மறுநாளோ தோண்டி, தண்ணீரை அதில் ஊற்றிய பின் சாம்பலை அதில் கொட்டி மூடுவார்கள். மூடின பின் குழிக்கு மேல் ஒரு கல்லை நாட்டி, 'நடுகல்' என்று சொல்லி, ஒரு புதிய மட்பானையை நடுகல்லின் மேல் உடைத்த பின், அக்கல்லை எல்லோரும் விழுந்து, விழுந்து வணங்கி விட்டு, திரும்பிப் பார்க்காமல் மயானத்திலிருந்து அவரவர்களின் மந்துகளுக்குச் சென்று, குளித்த பின் குடிசைக்குள் நுழைய வேண்டும்.

ஓர் அமாவாசை கழித்து, மரணம் அடைந்தவர்களுக்குக் 'கேடர் வித்யிள் (கருமாதி)' செய்வதும் உண்டு. இரண்டு எருமைகளைப் பலி கொடுத்து, எல்லோரும் கூடி, முதலிலேயே இறந்தவர்களிடமிருந்து எடுத்து வைத்திருந்த தலை மயிரை, அவர்கள் உபயோகப்படுத்திய பூத்துக்குளிக்குள் வைத்து, மயானத்தில் அப்படியே எரித்துவிட வேண்டும். இதற்கு, 'பர்ஸ் சாவ்' என்று பெயர். இச்சடங்கு செய்யும்போது சாமைப் பொறியை வீட்டில் செய்து, மயானத்திற்குக் கொண்டு போய், மயானத்தில் கூடி இருப்பவர்களுக்குப் பொறி ஒரு படியும் (சென்னை அரைப் படி) ஓர் அச்ச வெல்லமும் கொடுப்பார்கள். கணவன் இறந்தால் மனைவி மயானத்தில் பூத்துக்குளியால் முக்காடு போட்டுக்கொள்ள வேண்டும். மனைவி ஒரு மாத காலம் வரையில் முக்காடு போட்டுக்கொண்டிருக்கவேண்டும். கருமாதி செய்த பிறகு இதை எடுத்துவிடலாம். மற்ற நாட்களில் முக்காடு போடக்கூடாது. மனைவி இறந்தால் கணவன் மயானத்திற்குப் போகலாம். மேற்கண்ட சடங்குகள் போல்

செய்து கணவனும் ஒரு மாதம் வரையில் ஒரு துண்டுத் துணியால் முக்காடு அணிந்திருக்கவேண்டும். திருமண மாகாத குழந்தைகளும் வாலிபர்களும் மரித்தால், பெண்ணுக்கு ஆணை, ஆணுக்குப் பெண்ணை, இதைப் போல் முக்காட்டுச் சடங்கு செய்யவேண்டும். ஆனால் எல்லாச் சடங்குகளையும் செய்த பின் அவர்கள் மட்டும் அன்றே மயானத்தில் முக்காட்டை நீக்கிவிட வேண்டும்.

மயானச் சடங்கில், தாய் மாமன் இறந்தால் மட்டும், அவனுடைய சகோதரியின் பிள்ளைகள் யாவரும் மொட்டையடித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஈமச் சடங்கில் தாயும் தகப்பனும் மரணமடைந்தால் மட்டும் முதல் மகன் அரிசிச் சோறும், பாலும் பிணம் சுடும் வரையில் சாப்பிடக் கூடாது. சாமைச்சோறுதான் சாப்பிட வேண்டும்.

தோதுவர்கள் வாழும் ஊர் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித் தலைவன் உண்டு. ஊர்த் தலைவனை, 'பியின் இட்பா'. என்று அவர்களின் பாஷையில் அழைக்கின்றனர். ஊர்மக்கள் சேர்ந்து வயதானவராகவும் அநுபவம் உள்ளவராகவும் பார்த்துத் தலைவனைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். ஒரு மந்தில் பஞ்சாயத்துக் கூடும்போது அந்த மந்தில் உள்ள வயதானவர்கள் எல்லோரும் பஞ்சாயத்து அங்கத்தினராக, வட்டமாக உட்கார்ந்து குற்றங்களையும், கிராம விவகாரங்களையும், பஞ்சாயத்து மூலம் வாதாடி, குற்றவாளிக்கு ஓர் எருமை அபராதத் தண்டனையோ ரூபாய்கள் அபராதத் தண்டனையோ விதிப்பது உண்டு. எருமையும், ரூபாயும் கொடுக்க இயலாதவர்கள், எல்லோருடைய முன்னிலையிலும் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும். பூசாரி விரும்பினால் பஞ்சாயத்தில் கலந்துகொள்ளலாம். கொலை, களவு, சண்டைகள் ஒன்றும் இவர்களுக்குள் நடைபெறுவதில்லை. பெண்கள் விஷயமாகத்தான் கிராமத்தில் சிக்கல்கள் உண்டாவது உண்டு. திருமணம் ஆகாத மங்கையோ கணவனை ரத்துச் செய்யாதவளோ கற்புத் தவறினால் அவளுக்குக் கொஞ்சம் ரூபாய்கள் அபராதம் விதிப்பது உண்டு. கிராமப் பஞ்சாயத்திற்கு, 'நேயம்' என்று தொதுவ பாஷையில் பெயர். இச் சொல், 'நியாயம்' என்ற தமிழின் திரிபாக இருக்கலாம்.

ஆண்களும் பெண்களும் நாளொன்றுக்குச் சுமார் முப்பது மைல் சலிப்பின்றி நடக்கும் ஆற்றல் உடைய

வர்கள்: இவர்கள் ஓர் இடத்தில் நிரந்தரமாகக் குடி இருப்பதில்லை. ஏனென்றால், எருமைகளுக்குப் புல்கிடைக்கா விட்டால், நீலகிரியிலேயே புல்கிடைக்கும் இடத்தைத் தேடிச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பார்கள். தோதுவர்களுக்குச் சொத்து எருமைகள்தானாம். மந்தில் ஆயிரக் கணக்கான எருமைகளை வளர்த்துப் பால், தயிர், வெண்ணெய், நெய் முதலியவைகளை மலிவான விலைக்கு உதகையின் கடைவீதியில் விற்பனை செய்து, தங்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களை இன்று வாங்குகிறார்கள். பண்டைக் காலத்தில் கிழங்குகள், பால், பழம் முதலியவைகள்தான் ஆகாரமாம். இன்று பலர் பலவிதமான பயிர்த்தொழில்கள் செய்கிறார்கள். தோதுவர்களின் எருமைகள் கட்டி வைக்கும் பட்டிக்கு 'டி' என்று பெயர். ஆனால், எருமைகள், கன்று போடும் சமயம் பார்த்து அதற்கு என்றிருக்கும், 'குஷ்' என்ற தனி இடத்திற்குக் கொண்டு செல்கின்றனர். நாம் எப்படி, வீட்டு விலக்குக்கும் பிரசவத்திற்கும் தனியிடம் ஒதுக்கி வைக்கின்றோமோ அதைப்போல் தனி இடத்தில் எருமைகளையும் இவர்கள் வைக்கிறார்கள். கடவுள், மனிதன், எருமை இவற்றைத் தவிர உலகில் மதிப்புடைய வேறு ஒன்றும் இல்லை; எவருக்கும் கீழ்ப்படிய வேண்டியதில்லை என்ற நம்பிக்கை இன்றும் பலருக்கு இருக்கிறது.

பெண்கள் அன்றுமுதல், இன்று வரையில் பால்பாத்திரங்கள் துலக்குவது, குடும்பத்தைக் கவனிப்பது, முதலிய வேலைகளைச் செய்கின்றனர். ஓய்வு நேரத்தில், 'பூத்துக் குளி' என்னும் துப்பட்டிக்கு அழகாகக் கரைபின்னுதல் முதலியவைகளைக் கவனிக்கின்றனர்.

இவர்கள் காட்டு விலங்குகளை வேட்டை யாடுவதும் இல்லை; உண்பதும் இல்லை. ஆண்களுக்குக் கொஞ்சம் ஓய்வு கிடைத்தால் தேன் சேகரித்துச் சேமித்து வைக்கின்றனர். பெண்கள் தங்கள் 'ஆள்' சேகரித்த ஆகாரப் பொருள்களில் ஒரு பகுதியை மாரிகாலத்திற்கு என்று சேமித்து வைத்துக்கொள்ளுகின்றனர். ஆண்களோ நிகழ்காலத்தில் வாழ்கிறார்கள். பெண்களோ எதிர்காலத்தில் வாழ்கிறார்கள். மது கிடைத்தால் நன்றாகக் குடிப்பார்களாம். ஒரு நாளைக்கு மூன்று அல்லது நான்கு முறை நன்றாக ஆகாரம் சாப்பிடுவார்கள்! இவர்களுக்குத் திங்கட்கிழமைதான் விசேஷமான நாள். அன்று குளித்துப்

பூஜை செய்வார்கள். ஊரில் சந்தை முதலியவைகள் அன்று நடைபெறும். அன்று விடுமுறை நாள்.

ஒவ்வொரு மந்துக்கும் ஒரு பூசாரியும் தலைவனும் உண்டு. ஆண்களும் பெண்களும் காலையில் எழுந்ததும் கை, கால் முகம் முதலியவற்றைக் கழுவிக்காலேக் கடனை முடித்துக்கொண்டு, 'சூரிய வணக்கம்' செய்யும் பழக்கம் தொன்று தொட்டு இருந்துவருகிறதாம். இதைக் 'கைமுக்தி' என்று அவர்களின் பாஷையில் கூறுகின்றனர்.

'சூரிய வணக்கம்' முதல் முதலில் எந்நாட்டில் எக்காலத்தில் தோன்றியது என்பதற்கு, இன்றும் சரியான சரித்திரச் சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. அது எல்லா மதத்தினர்களிடத்திலும் அன்றும் இன்றும் இருந்து வருகிறது என்பதற்கு மட்டும் பல சரித்திரச் சான்றுகள் இருக்கின்றன.

ரிக்கவேதம் தோன்றுவதற்கு முன்னால், கல் தோன்றி மண் தோன்றாத வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கு மிகமிக முற்பட்ட பழங்காலந் தொட்டே, சூரிய வணக்கம் உலகின் கண் பல பாகங்களிலும், இருந்திருக்கிறது என்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன.

காஷ்மீரத்தில் உள்ள மார்த்தாண்டம் கோவிலும் (699. A. D.) பூரியிலிருந்து இருபது மைல் தூரத்திலுள்ள, சூரியனார் கோவிலும், (1238-64) சூரிய பகவானுக்காகக் கட்டப்பட்டவை. போர்ச்சுகீசியப் பிரயாணி ஒருவர், 'அக்பர் சூரிய வணக்கம் செய்தார்' என்று கூறியுள்ளார். ஷத்திரிய வம்சத்தினரும் சூரிய வணக்கம் செய்வார்கள். பைபிளில், யூத வம்சத்தார்கள் சூரியனை வணங்கியதாகப் பழைய ஏற்பாட்டில் எசேக்கியேல் தீர்க்க தரிசனம் கூறுகிறது. இப்படிப் பல செய்திகள் தெரிவதால் எந்நாட்டில், என்று, 'சூரிய வணக்கம்' முதல் முதலாக உண்டானது என்று கூறுவதற்கில்லை. தோதுவர்கள், பல தெய்வங்களை வழிபட்டு, பல கதைகளைக் கூறினாலும் பஞ்ச பாண்டவர்களை அதிகமாக வணங்குகிறார்கள்.

பண்டைக் காலத்தில் ஒரு கல் வைத்து வணங்கிய இடமே இப்போது, 'ஓத்தைக்கல் மந்து' (உதக மந்து) என்று ஆய்விட்டது. இன்றும், இவர்களின் பெரிய கோவிலுக்குள் ஒரு கல்லே இருக்கிறது. கோவிலின் உச்சியிலும் ஒரு பெரிய கல்லை வைத்திருப்பதைக் காணலாம். இவர்

கள் பஞ்சபாண்டவர் வம்சம் என்று கூறுவதற்குச் சான்றாக, கோத்தகிரியில், பஞ்சபாண்டவர் குகை ஒன்று இன்றும் இருக்கிறது.

இவர்கள் தெய்வத்திற்கென்று தலைவாழையிலையில் பால், தயிர், வெண்ணெய் முதலியவைகளைப் படைப்பார்கள். இவர்கள் பூசைக்கும், பாலில் கலப்பதற்கும் தண்ணீர் எடுக்கும் இடத்திற்கு, 'பாலி நீபா' என்று பெயர். இவ்விடத்தில் மற்றவர்கள் தண்ணீர் எடுக்கக் கூடாது, மற்றக் குடும்ப வேலைகளுக்குத் தண்ணீர் எடுக்க, 'அர்ஸ் நீபா' என்ற இடம் ஒன்றை ஒதுக்கி இருக்கின்றனர். எருமைகளைத் தெய்வமாக வழிபடுவதால், எருமைகள் போகும் பாதையில் பெண்கள் போகக் கூடாது. பால் சேகரிக்கும் பெண்கள் மட்டும், அப்பாதையில் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் பால் சேகரிக்க மட்டும் போகலாம். அப்பாதையை, 'கால் வல்' என்று அழைக்கின்றனர். 'கால் வழி' என்ற தமிழின் திரிபாக இது இருக்கலாம். 'மூக்குறிச்சி, தேக்குறிச்சி' என்னும் தெய்வங்களையும் கல். மரம், சந்திரன், சூரியன் முதலிய தெய்வங்களையும் இவர்கள் வழிபடுகிறார்கள். அதைப்பற்றிப் பல கதைகளும் உண்டு. எக்காரணங்களைக் கொண்டும், எவ்விதமான ஆபத்து ஏற்படும் நிலையிலும் பெண்கள் - முகம்மதிய மங்கையர்களைப் போல் - கோவிலின் எல்லைக்குள் போகக் கூடாது. கோவிலுக்கு வேண்டிய பணிகளை ஆண்களே செய்கின்றனர். பிரதி தினமும் காலையில் பூசை செய்யப்படும். விசேஷமான நாட்களில் பூசை செய்து விருந்தும் நடனமும் நடைபெறும். அப்பொழுது சிலருக்கு ஆவேசம் வந்து, நடக்கப்போகும் சில விஷயங்களைக் கூறி, அதற்குச் செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும், மற்றத் தோதுவர்களுக்குப் புரியாத பாஷையில் பேசுவார்கள். ஆனால் ஆவேசம் இருக்கையிலேயே, அதை விளக்கும்படி கேட்டு அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளுவார்கள்.

ஆண்டுக்கு ஒருமுறை தெய்வத் திருவிழா இங்கே நடைபெறும். மற்ற இந்துத் திருவிழாக்களையும் இவர்கள் கொண்டாடுவது உண்டு.

பேய், மந்திரம், சூனியம், கண்படுதல் முதலியவைகளில் இவர்களுக்குப் பூர்ண நம்பிக்கை உண்டு. 'கணர் வழுதுதா' என்று துணி, சாப்பாடு, பணம், உடல்

அமைப்பு, நகை முதலியவைகளைக் காட்டிக் 'கண் விழும்' என்று சைகை காட்டுவார்கள்.

கோவில் சடங்குகளுக்குக் கென்று கோவில் உண்டியில் பிரியப்பட்டவர்கள், பிரியப்பட்ட நாட்களில், பிரியப் பட்ட பணத்தைக் காணிக்கையாகச் செலுத்துகிறார்கள். ஆனால் கோவிலுக்கு என்று எவ்விதமான உயிர்ப் பலியும் கொடுப்பதில்லை. எருமைகள் கோவில் எல்லைக்குள் போகாதபடி, பாறைகளைக் கொண்டு சுவரும், வாசற்படியும் கட்டியிருக்கின்றனர். ஆனால், கெட்ட தேவதைகளுக்குக் கென்று ஆண்டுக்கு ஒருமுறை எருமைப் பலி கொடுக்கின்றனர். பாம்புக் கடிக்கு மந்திரம் உண்டு. எருமைகளைத் தாக்கும் புலி, சிங்கம் முதலிய கொடிய விலங்குகள் தங்கள் எல்லைக்குள் வராதவண்ணம் மந்திரத்தால் இவர்கள் கட்டுக் கட்டுகிறார்கள்.

இவர்கள் பேசும் பாஷைக்குத் 'தொதவ பாஸ்' என்று பெயர். அப்பாஷைக்கு இலக்கணமும், இலக்கியமும் இல்லை. அவர்கள் உச்சரிக்கும் சில வார்த்தைகளை எழுதமுடியாது. அவர்கள் பாட்டை எந்தப் பாஷையிலும் எழுதமுடியாது. ஆனால், 'டேப்ரிகார்டு' எடுக்கலாம்.

பலர் இவர்களைப் பல பாகங்களிலிருந்து காண வருவதால், பலர் பேசும் பாஷைகளை, இவர்கள் எளிதில் விளங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். சிலர் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் எழுதவும், வாசிக்கவும் பழகியிருக்கிறார்கள். உலகிலேயே தோதுவர்கள் ஒரு தனி ஆதிவாசி இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று மேலை நாட்டினர்களாலும், மற்றவர்களாலும் கூறப்பட்டிருப்பதால், இவர்களைப் போன்றவர் உலகில் இல்லை என்றே கூறலாம்.

இவர்கள் பாஷையில் கிழமைகள் தனியாக இருக்கின்றன.

கிழமைகள் :

தமிழ்		தொதுவ பாஷையில்
திங்கள்	..	துவ்வம்.
செவ்வாய்	..	ஆம்.
புதன்	..	புதுவும்.
வியாழன்	..	தாம்மு.
வெள்ளி	..	பில்ட்டி.
சனி	..	தன்னி.
ஞாயிறு	..	ஆஸ்கம்.

பாஷைகள்:

தமிழ்		தோதுவ பாஷைகள்
1. எருமை	..	ஈர்.
2. ஆணைக்கால்	..	ஆண்கோ
3. ஈரம்	..	சீத்
4. எலி	..	ஹிஸ்
5. ஏழை	..	ஏளி
6. கடவுள்	..	தேர்வ்
7. காகம்	..	காக் இ. 7
8. குடிசை	..	குடல்
9. கை	..	கை
10. தும்மல்	..	திப்பித்
11. தொடை	..	தொடர்
12. மருந்து	..	மத்து:

நூற்றுக் கணக்கான இவர்களின் பாஷைச் சொற்களை இங்கே எழுத முடியாது. பண்டைக் காலத்தில் தோதுவர்களுக்கும், கோத்தர்களுக்கும் நீலகிரி சொந்தமாக இருந்த ஒரு காரணத்தால், அரசாங்கம் இவர்களிடமிருந்து, நிலத்திற்கோ, வீட்டுக்கோ, வயல்களுக்கோ எவ்வித வரியும் இன்றுவரை வாங்குவதில்லை. இன்று படிப்படியாக இவர்களுக்குப் பல வசதிகள் செய்து கொடுத்து, இலவச விடுதியும் வீடும் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி ஞானமும் ஊட்டி வருகிறார்கள்.

நான் பழகிய கோத்தர்

தோ தவர்களைப் போலவே நீலகிரியைச் சேர்ந்த பழங்குடி மக்கள் கோத்தர், குறும்பர் என்பது அநேகருக்குத் தெரியாது.

நீலகிரியில் உள்ள அக்காலில்தான் கோத்தர்கள் கூட்டமாக வசிக்கிறார்கள். நீலகிரி ஜில்லாவிலேயே கோத்தர்கள் வசிக்கும் இடங்கள் மொத்தம் ஏழு கிராமங்கள். அவற்றின் பெயர்களையும், அவர்களின் பாஷையிலேதான் அமைத்திருக்கிறார்கள்.

1. அக்கால் கோத்தகிரி, 2. கீழ்க் கோத்தகிரி, 3. திருச்சிகடி கோத்தகிரி, 4. கொல்லிமலைக் கோத்தகிரி, 5. குந்தைக் கோத்தகிரி, 6. கோலூர்க் கோத்தகிரி, 7. வைனாடுக் கோத்தகிரி என்று கோத்தர் ஊர்களுக்குக் கெல்லாம் முடிவில் 'கோத்தகிரி' என்று வருவதற்குக் காரணம் என்ன? என்று கேட்டேன்.

“நாங்கள் பூர்வ காலத்தில் கோத்தகிரியில்தான் வசித்தோம். சந்ததிகள் அதிகமாக ஆகப் பல ஊர்களில் பரவினோம். தோதவர்களைப் போலும், படகர்களைப் போலும் எங்களை முதலில் ஆங்கிலேயர்களும் மற்றவர்களும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. ஏனென்றால் கோத்தகிரி, ரயில் நிலையத்திலிருந்து சுமார் இருபதுமைல் மேற்குப் பக்கத்தில் இருப்பதாலும், ரயில், பஸ், வண்டிகள் முதலிய போக்குவரவு சாதனம் குறைந்திருப்பதாலும், ரயில் வண்டி ஓடுவதற்கு இன்னும் இயற்கை இடம் அளிக்காததாலும், சமீபத்தில்தான் பஸ் போக்குவரவு ஏற்பட்டதாலும், அதிக நாட்கள் வரையில் நாங்கள் தனித்தே இருந்தோம்” என்று கூறினார்கள்.

சுற்றிலும் சோலைகளும், மலைகளும் சூழ்ந்த இடம். நீர்வீழ்ச்சிகளின் ஓசைகள் காதில் விழும். இவ்வளவு

இயற்கையின் மத்தியிலே கோத்தர்களின் ஊரான 'அக்கால்' அமைந்திருக்கிறது. இவர்கள் தங்களைக் கோத்தர் என்றும், தோதவர்களையும் குறும்பர்களையும் தங்கள் சகோதரர்கள் என்றும், ஒரு தாயின் மக்கள் என்றும் கூறிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

இவர்கள் எங்கிருந்து வந்தவர்கள் என்பது தெரியவில்லை. தொன்றுதொட்டு நீலகிரியில் வசிப்பவர் என்றும் கூறுவதற்கில்லை. எக்காரணம் பற்றியோ இவர்கள் மலைகளையும் அருவிகளையும் தாண்டித் தனித்துக் கோத்தகிரிக்கு வந்தனர் போலும்.

முற்காலத்தில் இந்த ஜாதியார்கள் கோத்தகிரியில் அதிகமாக வசித்ததால், அவர்கள் வசித்த இடத்துக்குக் 'கோத்தகிரி' என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று.

நெருங்கிப் பழகிய பிறகும் மங்கையர்களின் முக அடையாளம் கண்டுபிடிப்பது சற்றுச் சிரமம். சிறுமிகள் முதல் பெரியவர்களாக வளர்ந்த ஸ்திரீகள் வரையில் கோத்த மங்கையர்களின் முகத்தின் வடிவு, வட்டமாகவும் அழகாகவும் பரந்தும் இருக்கிறது. கபடமற்ற மனத்தை இவர்களின் முகங்கள் காட்டுகின்றன.

ஆண்கள் சாதாரணமாக நம்மைப் போலவேதான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள், பண்டிகைக் காலங்களிலும் சரி, விசேஷமான நாட்களிலும் சரி, தங்கள் பண்டைக் கால வழக்கப்படிதான் உடை தரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் சில ஆண்டுகளாகத்தான், ஆண்கள் மட்டும் நம்மைப்போல் பல வகையான உடைகளைக் கலந்து அணிந்துகொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், அன்றும் இன்றும் பூசாரி மட்டும் பண்டை வழக்கப்படி, 'பூத்துக்குளி' தான் அணிதல் வேண்டும் என்ற சட்டம் இன்றும் உண்டு.

பூத்துக்குளியை அதிகச் செலவுசெய்து நெய்ய வேண்டி இருப்பதால் இப்பொழுதெல்லாம் பூசாரி மேல் துண்டினும் வேஷடியுடனும் தான் இருக்கிறார். கல்லுருகப் பேய்ந்தாலும் சரி, புல்லெரியக் காய்ந்தாலும் சரி; பூசாரி வெள்ளைத் துண்டைவிட வேறென்றும் அணிவதோ போர்த்துக்கொள்வதோ இல்லை.

கோத்தர்கள் காலையில் தண்ணீரில் குளிப்பர், ஆண்கள் எல்லோரும் கோவிலுக்குச் செல்லுகிறார்கள்.

பூசாரி தூபம் போட்டபின் பூசை செய்யப்படுகிறது. பிறகு யாருக்காவது தெய்வ அருள் வருகிறது. அருள் வந்தவர் நெருப்பைக் கையில் அள்ளுகிறார். பிறகு தெய்வத்தின் பெயரால் சுமார் நான்கு அல்லது ஐந்து குண்டு எடையுள்ள உருண்டைக் கல் ஒன்றை வலது கையின் நடு விரல் ஒன்றாலேயே தூக்கித் தோளின் பக்க வாட்டமாகப் பின்புறம் போட்டுவிடுகிறார். அருள் வந்தவர் தூக்கிய அந்த உருண்டைக் கல்லை என் முழுப் பலத்தைக் கொண்டும் தரையில் உருட்டவே முடிய வில்லை. அன்று முதல் அருள் வந்து கல்லைத் தூக்கிய வருக்குப் 'பூசாரி' என்ற பட்டம் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். பூசாரி கிராப் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. குடுமிதான் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பூசாரி, என்றும் சுத்த மாகவே இருக்கவேண்டும். பூசாரியின் மனைவி இறந்தால், அன்று முதல், 'பூசாரி' என்ற பட்டம் நீங்கிவிடும். புதிய பூசாரியை ஏற்படுத்தி விடுவார்கள். மனைவி இறந்த பூசாரி மறுமணம் செய்துகொள்ளக் கூடாது. பூசாரி, என்றும் குடும்பத்துடன்தான் இருத்தல் வேண்டும். தெய்வத்திற்குப் பிரசாதம் வைப்பதும், காட்டு வாழை இலையில்தான் வைக்கிறார் பூசாரி. ஆண்களும் பெண்களும் அணியும் துப்பட்டி ஆடையைத் தோதவர்கள் 'புதுக்குளி' என்றும், கோத்தர்கள் 'பூத்துக்குளி' அல்லது 'வராடு' (கோத்த பாஷை) என்றும் கூறுகின்றனர். தம்பதிகளும் இது தவிர எவ்வித ஆடையையும் உபயோகப்படுத்தக் கூடாது.

இம்மங்கையர்களின் தோற்றங்களையும், உயரங்களையும் கண்டால் இவர்கள் பர்மா, சீனா, மங்கோலியா முதலிய நாடுகளிலிருந்து பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் சிதறுண்டு வந்திருக்க வேண்டுமென்று சிந்திக்கவேண்டி வருகிறது. ஏனென்றால் மங்கையர்கள் உயரத்தில் மட்டமாகவும், பரந்த முகத்தோற்றத்தை உடையவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். சுமார் நாலரை அடி உயரத்தில் ஒரே அளவாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் சிவந்த மேனியும், கறுத்த கூந்தலும் உடையவர்கள். கறுத்த முகமே இல்லை. கோத்தப் பெண்கள் ருதுவாவதற்கு முன் பெற்றோர்கள் திருமணத்திற்கென்று ஓர் ஆளை நிச்சயம் செய்துவிடுகிறார்கள்.

பெண்கள் ருதுவானால் நம்மைப்போலவே, சக்திக்குத் தகுந்தாற்போல் சாதாரணச் சடங்குகள் செய்து தேச

சுத்தம் செய்து 'மண்டுவ்'வுடன் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அது வரையில் ஊருக்குச் சற்றுத் தூரத்திலே தனிக் குடிசையில் தான் இருக்கவேண்டும். பெண்கள் வெண்ணெய் தடவித் தங்கள் கூந்தலைச் சுருட்டி அழகாக வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். மங்கையர்கள் 'மண்டுவ்' தவிர தங்கள் தலையில் எவ்விதக் காட்டுப் பூக்களையோ, நாட்டுப் பூக்களையோ அணிவதில்லை.

இவர்கள், 'மண்டுவ்' என்ற ஒருவகைச் செடியைக் கட்டாகக் கட்டித் தலைக்கு அளவாக அதை இரு பக்கங்களிலும் வெட்டி, அதைக் கூந்தலின் அடியிலிருந்து சுருட்டிக் கடைசியில் தலையின் முடிவில் சேர்த்து, நீண்ட வெள்ளிக் கொண்டை ஊசியினால் குத்தி உறுதிப்படுத்துகிறார்கள். வெள்ளி, பித்தளை, இரும்பு, செம்பு இவற்றால் செய்த கொண்டைஊசிகளை உபயோகிக்கிறார்கள். இக்கொண்டையை அவர்கள் பாஷையில் 'கொஞ்ஜிகோட்' என்று கூறுகின்றனர். இக்கொண்டை, சாதாரணமாக ஒரு வாரம் வரையில் கலைந்து போகாமல் இருக்கும். பெண்கள் வீட்டு விலக்குக் காலங்களில் 'மண்டுவ்' அணிவதில்லை. அந்நாட்களில் வீட்டுக்குள்ளும் வருவதில்லை. நம்மவர் போலவே கோத்த ஆண்களும் கொண்டை போட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் அக்கொண்டையை ஒரு கறுப்புக் கயிற்றால் சுற்றிக் கட்டுகிறார்கள். அக்கயிற்றின் முனையில் சிறு கோலி அளவு ஓர் உருண்டையை, வெள்ளியால் செய்து தொங்க விட்டிருக்கிறார்கள். அக்கோலி உருண்டைக்குள் கொஞ்சம் வெள்ளி, பொன், பித்தளை, இரும்பு, செம்பு, உருத்திராட்சக் காய் முதலியவைகளை வைத்துப் பூஜை செய்த பின் பூசாரி கொடுப்பார். அக்கயிற்றால் ஆண்கள் தங்கள் கொண்டையைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

இக்கொண்டையும் இக்கயிறும் பதினெட்டு வயது வந்த பின்னரே தான் ஆண்களுக்குப் பூசாரியால் சடங்குகள் செய்து கொடுக்கப்படும். நாகரிகப்படி இன்று 'கிராப்' வைத்துக்கொண்ட சிலர் கோவிலுக்குப் போவதாக இருந்தாலும் சரி, மத சம்பந்தமான சடங்குகளைச் செய்யும்போதும் சரி, அக்கயிற்றைக் கழுத்திலாவது சுற்றிக்கொண்டுதான் அக்காரியங்களுக்குப் பிரவேசிக்க வேண்டும்.

இவர்கள் வெகு தூரம் போகும்போதும் அல்லது மலையின்மேல் ஏறும்பொழுதும் தங்கள் குழந்தைகளைத் தோளின்மேல் உட்கார வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

கோத்தர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய பெண்ணை இன்று வரையில் தங்கள் ஜாதியிலேயேதான் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். தங்கள் ஏழு ஊருக்குள் முறைப்படியோ காதலாகவோ பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள்.

இன்று வரையில் பெண்ணுக்கோ ஆணுக்கோ கலப்புத் திருமணம் ஆனதில்லை. காதல் திருமணமாக இருந்தாலும் சரி, பண்டைச் சம்பிரதாயத்தின்படிதான் ஊர் ஜனங்கள் சூழத் திருமணம் நடைபெறுகின்றது.

பெண்களும் ஆண்களும் சந்தர்ப்பம்போல் அவர்களின் சக்திக்குத் தக்கவாறு சௌகரியம்போல் எந்தவயதிலும் திருமணம் செய்துகொள்ளலாம். திருமணத்திற்கும், தங்கள் சக்திக்குத் தகுந்த சடங்குகளைச் செய்துகொள்ளுகிறார்கள்.

பணக்காரர்களாக இருந்தால் பெண் வீட்டார் எருமை, பசு, கோழி, ஆடு, மரச்சாமான்கள் நிலம் முதலியவைகளைக் கொடுப்பது வழக்கம். அதுவும் அல்லாமல், பெண் வீட்டாரோ மாப்பிள்ளை வீட்டாரோ 'சீதனம்' கொடுப்பது உண்டு.

பெண்கள், திருமணத்திற்குப் பின் கால் பெருவிரலில் வெள்ளியால் செய்த 'காலாழி' அணிந்து கொள்ளுகிறார்கள். திருமணத்திற்கு நம்மைப்போலவே தாலி செய்து பூசாரியின் மூலம் மாப்பிள்ளையால் சடங்குகள் செய்து பெண்ணுக்குக் கட்டுகிறார்கள். தாலியின் தோற்றம் அவரவர் சக்திக்கு ஏற்றவாறும், அவரவர்குடும்ப சம்பிரதாயத்தின்படியும் இருக்கும். கோத்த மங்கையர்கள் எல்லோருமே சாதாரணமாகக் கைதேர்ந்த மருத்துவச்சிகளாக இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வாலிபப் பெண்ணுக்கும் மருத்துவப் பணியைச் சொல்லிக்கொடுத்து விடுகிறார்கள். பிள்ளைப்பேற்றுக் காலங்களில் இம்மங்கையர்கள் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவதோ, நாஸ் முதலியவர்களைக் கூப்பிட்டுப் பார்ப்பதோ இல்லை. தொன்றுதொட்டு, பரம்பரையான வழக்கத்தையே இன்றும் கையாண்டு வருகிறார்கள்.

படித்த சில கோத்தர்கள் மட்டும் இன்று பிள்ளைப் பேறு ஆபத்தானதாக இருந்தால், அச்சமயத்தில் மட்டும் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகிறார்கள். அவ்விதமான சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்பது மாதக் கர்ப்பவதியாக இருந்தாலும் சரி; நெருக்கடியான நேரமாக இருந்தாலும் சரி; மூன்று மைல் நடந்தோ அல்லது டோலியால் தூக்கியோதான் பிரசவ ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு வரவேண்டும். வண்டியோ பஸ்ஸோ காரோ அவர்களுடைய ஊராகிய அக்காலுக்குச் செல்ல முடியாது.

குழந்தை பிறந்து இத்தனை நாட்களுக்குப் பின் தான் பெயர் கொடுப்பது என்ற ஒரு பழக்கமோ வழக்கமோ, இல்லை. ஏனென்றால் குழந்தை பிறந்து அடுத்து வரும் முதல் வளர்பிறையில் பெயர் கொடுப்பது வழக்கம். அதாவது இரண்டாம் தேதி குழந்தை பிறந்து ஐந்து அல்லது இருபது நாட்களுக்குப் பின் மேற்கில் பிறை தோன்றினால் ஊரார் பிறை பார்த்த பிறகு மறு நாள் குழந்தைக்குப் பெயர் கொடுப்பது வழக்கம். அன்று அந்த ஊரார் எல்லோருக்கும் சக்திக்குத் தக்கவாறு விருந்து நடைபெறும். அன்று எல்லா வாத்தியங்களையும் வாசித்துச் சந்தோஷமாக நடனம் ஆடுகிறார்கள்.

மத சம்பந்தமான விஷயங்களிலும் சரி, ஆசார விஷயங்களிலும் சரி, பண்டிகைகள் கொண்டாடுவதிலும் சரி, பண்டிகைகளுக்குத் தேதிகள் குறிப்பிடுவதிலும் சரி இவர்கள் பிறையைப் பார்த்துத்தான் கணக்குச் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். இவ்விதம் பிறையைக் கண்டு கணக்கிடும் வழக்கத்தைக் கண்டதும், 'இவர்கள் மெக்கா மெடினா முதலிய இடங்களிலிருந்தோ எகிப்து முதலிய இடங்களிலிருந்தோ மத்திய ஆசியா மொகலாயவம்சத்திலிருந்தோ பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் சிதறுண்டு வந்திருப்பார்களா?' என்று சிந்திக்க நேர்ந்தது. எதற்கெடுத்தாலும் பிறை கண்ட பின்தான் தங்கள் மத சம்பந்தமான சடங்குகளுக்குத் தேதியை இவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். பிறையைக் கொண்டே மாதங்களையும் நாட்களையும் கணக்கிடுகிறார்கள்.

இவர்கள் தங்கள் கைக் குழந்தைகளை நம்மைப் போலவே அழகான மரத் தொட்டிலில் தூங்க வைப்பது வழக்கம். சிலர் பிரம்பால் செய்த தொட்டிலையும் உபயோகிக்கிறார்கள்.

ஆண் குழந்தைக்கும் பெண் குழந்தைக்கும் தொடட்டில் போடுவதிலும். நகை முதலியவைகள் போடுவதிலும் யாதொரு வித்தியாசமோ தனிச் சடங்கோ இல்லை. கோத்த ஆண்கள் பண்டைக் காலத்தில் பாறைகளை உருக்கி, அதிலிருந்து இரும்பெடுத்து எல்லா ஆயுதங்களையும் செய்துகொண்டார்கள். பண்டைக் காலத்தில் இவர்கள் காட்டில் வசித்தமையால், இக்கோத்தர்களில் பல தொழில் செய்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். தட்டார், கொல்லர். கருமார், வண்ணார், குயவர், நெசவாளி, வேளாளர், பால் கறந்து வெண்ணெய் நெய் முதலியவைகள் செய்கிறவர் என்று பல தொழிலாளிகள் எப்பணி செய்தாலும், எல்லோரும் கோத்தர் குலமென்று கருதி வருகிறார்கள். இன்றும் இவர்கள் வாத்தியங்கள் வாசிப்பதிலும் வாய்ப்பாட்டுப் பாடுவதிலும் தேர்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். நம் நாட்டில் எப்படி எல்லாத் தொழில் செய்கிறவர்களும் இருக்கிறார்களோ அப்படியே கோத்தர்களிலும் எல்லா வேலை செய்கிறவர்களும் உண்டு.

பண்டைக் காலத்தில் ஆண்களில் சிலர் வேட்டையாடி, அப்பொருள்களைப் பங்கிட்டுக்கொள்வதும் உண்டு. அப்பழக்கம் இன்றும் ஓரளவு இருக்கிறது.

வீட்டிலும் தங்களுடைய சொந்த வயல்களிலும் தோட்டங்களிலும் காலை முதல் மாலை வரையில் கோத்த மங்கையர் வேலை செய்கிறார்கள். குடும்பத்திற்கு வேண்டிய பலவிதமான தானியங்களை இன்றும் அவர்களே பயிர் செய்துகொள்ளுகின்றனர். தற்காலத்தில் வீட்டிலுள்ள சில மங்கையர்கள், நூல் நூற்பது 'லேசு' பின்னுவது, பாளை செய்வது, வர்ணம் பூசுவது முதலிய பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

ருதுவான பெண்களும் மணமான மங்கையர்களும் சாதாரணமாகத் தங்கள் ஊருக்குள்ளேயே தனிமையில் உலாவிக்கொண்டு வேலை முதலியவைகள் செய்யலாம். ஊருக்கு வெளியில் போவதாக இருந்தால் பெரியவர்களின் துணையின்றிப் போகக் கூடாது. கோத்த மங்கையர்கள் எங்கே சென்றாலும், இருவராகவே செல்ல வேண்டும்.

இவர்களின் கோவில்கள் தகரத்தால் மேய்ந்த குடிசைகள்போல் இருக்கின்றன. சாம்பிராணித் தூபத்

தைத்தான் இவர்கள், 'சக்தி' என்று கூறுகிறார்கள். இவர்கள் வழிபடும் தெய்வத்திற்குக் 'சம்மட்டிச்வரன்' என்று பெயர்.

'மங்கையர்கள் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கலாமா?' ஆண்டுக்கு ஒருமுறை, கோடி வஸ்திரம் அணிந்து புதிய 'மண்டுவ்'வைத் தலையில் அணிந்துகொண்டு கோவிலுக்குள் இவர்கள் பிரவேசிக்கலாம். பூசாரி கொடுக்கும் விபூதி முதலியவைகளை வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

கோத்தர்களுக்குத் திங்கட்கிழமை, சனிக்கிழமை இவ்விரண்டு நாட்களும் விசேஷமான நாட்கள். அன்றைக்குக் குளித்துச் சுத்தமாக இருப்பார்கள். திங்கட்கிழமையை விடுமுறை நாளாகக் கருதுகிறார்கள். அன்றைக்கு ஒருவரும் வேலைக்குப் போக மாட்டார்கள்.

'கூடல்' மாதத்தில் முதல் பிறைக்கு எங்கள் ஜாதியார் எல்லோருக்கும் பண்டிகை தொடங்கும்' என்று அவர்களில் ஒருவர் கூறினார்.

'கூடல்' மாதம் என்றதும் எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆகையால் 'கூடல்' மாதம் என்றால் என்ன!' என்று கேட்டேன்.

'முகம்மதிய மாதங்களைப் போலவும், தமிழ் மாதங்களைப் போலவும், மலையாள மாதங்களைப் போலவும், கிறிஸ்தவர் மாதங்களைப் போலவும் எங்களுக்கும் வாரங்களும் மாதங்களும் தனியாக இருக்கின்றன. 'கூடல்' மாதம் என்றால் ஜனவரி மாதம்' என்று விளக்கினார்.

வாரங்களையும் மாதங்களையும் அவர்கள் பாஷையில் சொல்லும்படி கேட்டேன்.

வாரங்கள்:

ஞாயிற்றுக்கிழமை: 'ஆச்வார்ம்'; திங்கட்கிழமை: 'தோ வார்ம்'; செவ்வாய்க்கிழமை: 'அங்கல் வார்ம்' புதன்கிழமை: 'புது வார்ம்'; வியாழக்கிழமை: 'துக்குரு வார்ம்'; வெள்ளிக்கிழமை: 'வெயிலி வார்ம்'; சனிக்கிழமை: 'சைதன்ய வார்ம்'; என்று விளக்கினார்.

மாதங்கள்:

(1) கூடல் (2) ஆலாணி (3) நல்லாணி (4) ஆணி (5) ஆடி (6) ஆதர் (7) ஆவணி (8) பெரட்டாதி

(9) தொட்திவிளி (10) கிர்தீவிளி (11) தை (12) பெம் மட்டி' என்றும் கூறினார்கள்.

இம்மாதங்களைத் தமிழ் மாதங்கள் தொடங்கும் அன்றே தொடங்கவேண்டும். கூடல் மாதத்தில் பிறையைக் கண்டதும் இவர்களுக்குத் திருவிழா தொடங்கும். இதை அறிய இவர்கள் பண்டைக் காலத்தில் ஓர் அடையாளம் வைத்திருந்தார்களாம்.

கூடல் மாதத்தில் பண்டிகை முடிந்த பின் அடுத்த மாதத்திலிருந்து தொடர்ந்துவரும் ஒவ்வொரு பிறைக்கும் பூசாரி எல்லோரிடமும் இருந்து வசூலித்த ஒரே ஒரு வெள்ளிக் கால் ரூபாயை கோவிலில் இருக்கும் உண்டியில் போடுவது வழக்கமாம். அப்படிப் பன்னிரண்டு கால் ரூபாய்கள் சேர்ந்ததும், பன்னிரண்டு பிறைகள் முடிந்தது என்று அந்தக் கடைசிப் பிறையாகிய கூடல் மாதப் பிறையில் திருவிழா நடத்துவார்களாம். இப்பழக்க வழக்கங்கள் இன்றும் உண்டு. அவர்கள் கூறும் கோத்த மாதங்களில் சில மாதங்கள் தமிழ் மாதங்களாகவே இருக்கின்றன.

பேய், பிசாசு, மந்திரம் முதலியவைகளின்மேல் இவர்களுக்குப் பண்டைக் காலத்தில் அசாத்திய நம்பிக்கை இருந்தது. யாரேனும் ஒருவர் இறந்துவிட்டாலும் கூட, 'பிசாசு அடித்துவிட்டது' என்று சொல்லும் ஒரு மூட நம்பிக்கை அன்று இருந்தது. ஆனால் இன்று அவ்விதமான மூடநம்பிக்கைகள் அதிகம் இல்லை.

தேவதைகளுக்கு விசேஷமான நாட்களில் தூபம் போட்டுப் படைக்கும்போது, இக்கூட்டத்தாரில் யாருக்காவது தெய்வம் வந்து ஆடுவது இன்றும் வழக்கம். அவர்களுடைய தெய்வங்களுக்குப் பால், சாமை அரிசி, நெய், உப்பு, கசல் தானியம் முதலியவைகளைச் சேர்த்து, மங்கையர்கள் தேக சுத்தத்துடன் குளித்துக் கோடி வஸ்திரம் அணிந்து- புதிய பாணையில் பொங்கல் இடுவார்கள். இப்பொங்கலைத் தெய்வத்திற்கு படைத்தபின் ஊரார் சாப்பிடுவார்கள்.

இவர்களும் தோதவர்களும், குறும்பர்களும் பேசுவது ஒரே பாஷை. அதற்குக் 'கோவ் பாஷை' என்று பெயர்.

ஆனால் இம் மூவரும் பேசும்போது நம் தமிழில் எப்படித் தஞ்சையிலும் திருநெல்வேலியிலும் சென்னையிலும் தமிழ் வித்தியாசப்படுகிறதோ அப்படி வித்தியாசப்படும்.

இவர்கள் தங்களுக்குள் இப்படிப் பேசிக்கொள்ளுகிறார்களே தவிர மற்றவர்களிடம் பேசும்போதும் கடிதம் எழுதும்போதும் தமிழைத்தான் உபயோகிக்கிறார்கள்.

திக்கற்ற விதவைகளுக்கும், இளம் விதவைகளுக்கும் என்று ஒரு திட்டம் வகுத்து வைத்திருக்கிறார்கள்: கோத்த விதவைகள் இளம் வயதுடையவர்களாக இருந்தால், கணவன்மார்களுக்கு ஈமச் சடங்குகள் முடித்து, மூன்றாவது பிறை கண்டபின், அம்மங்கைக்குப் பிரியம் இருந்தால் இரண்டாந்தாரமாக யாரையாவது திருமணம் செய்துகொள்ளலாம்; ஆனால் பூசாரியின் மனைவி மட்டும் மறுமணம் செய்துகொள்ளக் கூடாது. பூசாரியின் மனைவி இளம் வயதுடையவளாகவும், பிழைக்கும் வழியற்றவளாகவும் இருந்தால், அந்த ஊரார் எல்லோரும் ஒருமனப்பட்டு அவளுக்கு எருமையோ நிலமோ அவள் பிழைக்கவேண்டிய அளவுக்கு உதவி செய்வர்; அன்றுமுதல் அவள் உலகில் பாடுபட்டே ஜீவனம் செய்தல் வேண்டும். இது ஜாதிக் கட்டுப்பாடு. எவ்வளவு உயர்ந்த நோக்கம், எவ்வளவு அழகான ஏற்பாடு! கோத்த மங்கையர்கள் பிரியப்பட்டுத் திருமணம் செய்துகொள்ளும்போது, அவர்களுக்குத் திருமணச் சடங்குகளெல்லாம் ஒரே மாதிரிதான். ஆனால் முதல் கணவனுடைய குழந்தைகள் மட்டும் முதல் கணவனுடைய பெற்றோர்களிடமோ அவனுடைய உறவினர்களின் ஆதரவிலோதான் இருக்கவேண்டும். குழந்தைகள் தங்கள் தாயினிடம் வரலாம், சாப்பிடலாம், போகலாம். ஆனால் குழந்தைகளை வளர்க்க வேண்டுமே என்ற முழுப் பொறுப்போ கவலையோ தாய்க்கு இல்லை.

குல தேவதைக்கு ஏதாவது உயிர்ப் பலி கொடுக்கும் பழக்கம் உண்டா?

எவ்வித விசேஷமான நாட்களிலும் சரி; குடும்ப சம்பிரதாயமாக இருந்தாலும் சரி; அவர்கள் ஜாதியிலே அன்றுமுதல் இன்றுவரையில் உயிர்ப் பலியே இல்லை. கம்பட்டி தேவனுக்கும் தேவதைக்கும் சாம்பிராணித்

தூபம் தவிர வேறு எவ்விதமான படைப்பும் கூடாது. மேலும் அவர்கள் தேவதைக்குத் தூபம் போடுவதற்கும் கடையிலே சாம்பிராணி வாங்க மாட்டார்கள். அவர்கள் ஊரிலிருந்து சுமார் பத்து அல்லது பதினைந்துமைல் தூரம் சென்று, குறிப்பிட்ட சில மரங்களை வெட்டிவிட்டு வந்து விடுவர். பிறகு இரண்டு வாரங்கள் கழித்து, வெட்டிய மரத்தில் பால் வடிந்து கட்டியாகப் பிசின்போல் இருக்கும். அதைக் கொண்டுவந்து தேவதைக்குத் தூபம் போடுவார்கள். இதுவே மட்டிப்பால்.

* கோத்தர்கள் எல்லோருமே நாகரிகம் அடைந்து விட்டார்கள் என்று கூறுவதற்கில்லை. இவர்களில் சிலர் இன்னும் அநாகரிகமாகவும் வெளியாரிடம் அதிகப்படி பேசாமலும் இருக்கிறார்கள்.

இவர்களில் சிலர் மட்டும், தங்கள் ஜாதியார்கள் இடமே தினக்கூலிக்கு வேலை செய்வதும் உண்டு. கோத்தர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யவும், ஆடுமாடுகளை மேய்க்கவும் கீழ்த் தேசத்திலிருந்து வந்த ஆட்களை வீட்டோடு வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். செஞ்சியிலிருந்து வந்த ஒரு குடும்பத்தை அங்கே கண்டேன்.

மேற்கூறிய ஏழு கோத்த ஊர்களிலும் மொத்த ஜனத்தொகை சுமார் இரண்டாயிரத்திற்கு மேற்படாமல் இருக்கும். ஒவ்வொரு ஊரிலும் தனித்தனியாக ஒரு பூசாரியோ இரண்டு பூசாரியோ உண்டு. ஓர் ஊர்த் தலைவனும் உண்டு. தலைவனைக் கோத்த பாஷையில், 'கோத்த காரு' என்று அழைக்கின்றார்கள், அதாவது நாட்டாண்மைக்காரர்' என்று நாம் கூறவில்லையா? அது போல.

வாழ்க்கையில் ஒழுங்குள்ளவகைவும், மற்றவர்களிடம் பேசும்போது நேர்மையுடன் பேசுகிறவகைவும் உலக அநுபவம் உள்ளவகைவும், இடுக்கண் வருங்கால் நகைக்கக் கூடியவகைவும், சிக்கலான விஷயங்களில் நியாயம் கூறும் தன்மை உள்ளவகைவும், வயதிலே சற்று வாழிபகைவும் இருப்பவனைப் பார்த்துத் தலைவனைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். தலைவனை தேர்ந்தெடுக்கும்போது மற்றவர்களைக் கேட்டோ அவர்கள் கூறும் வார்த்தைகளை நம்பியோ, முக நாட்சனயத்திற்காகவோ தலைவனைத் தேர்ந்தெடுக்க மாட்டார்கள்.

ஊரில் ஏதாவது சச்சரவு நடந்தால் உடனே தலைவர், பூசாரி மற்றும் சில பெரியவர்கள் இவர்கள்

சேர்ந்து வட்டமாக உட்கார்ந்து, பேசி, குற்றம் செய்தவர்களுக்கு நியாயமான அபராதமோ தண்டனையோ கொடுப்பார்கள். சிறைத்தண்டனையோ மரண தண்டனையோ இல்லை.

குற்றம் செய்தவர்களுடைய வீட்டிற்கு, அந்த ஊர்க் கோத்தர்கள் ஒருவரும் நெருப்புக் கொடுக்க மாட்டார்கள். அக்குடும்பத்தாரோடு வேறு ஆண்களும் பெண்களும் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசமாட்டார்கள். இதைவிட நரகவேதனை ஒன்றுமே இல்லை. இத்தண்டனைகள் சாதாரணமாக எல்லா மலைவாசிகளிடமும் காட்டு வாசிகளிடமும் இருக்கின்றன. நெருப்பு வேண்டியதாக இருந்தாலும் கரி, உப்பு, பீடி, சுருட்டு முதலியவைகள் வேண்டியதாக இருந்தாலும் சரி; பத்து மைல், இருபது மைல் ஊருக்குள் வரவேண்டும். அப்படி ஊருக்குள் வருவதாக இருந்தால் வழியில் காடுகளைத் தனியாகத்தான் கடக்கவேண்டும். இவர்களில் ஆண்களோ பெண்களோ தனியாகப் போகும் பழக்கமே இல்லை. வழியில் விவங்குகளால் ஆபத்து ஏற்படலாம். ஆகையால் இது எவ்வளவு பெரிய தண்டனை என்பதை நீங்களே யோசிக்கலாம். சாதாரணமாக இத்தண்டனை இரண்டொரு நாட்களுக்குமேல் நீடிக்காது. அதற்குள் குற்றவாளி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளுவான்.

இவர்களின் தலைவன்தான் தங்கள் ஊரில் நடைபெறும் சகல விஷயங்களுக்கும் சகல சடங்குகளுக்கும் பொறுப்பாளி.

சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா, பத்திராசலம் முதலிய ஊர்களுக்குச் செல்ல இவர்களுக்கு மிகவும் பிரியம். ஆனால் நேரமுமில்லை; நாளும் இல்லை. கோத்த ஆண்கள் இரண்டு, மூன்று திருமணங்கள் வரையில் செய்யலாம். ஆனால் முதல் மனைவியரின் சம்மதத்தைக் கேட்டுத்தான் மறுமணம் செய்யவேண்டும். இவர்கள் தங்கள் மங்கையர்களை மிகவும் கௌரவமாக நடத்துகிறார்கள்.

ஒரு மங்கை, தான் பிரியப்பட்டால், தன் கணவனை விலக்கிவிட்டு, மற்றோர் ஆடவனை மறுமணம் செய்யலாம் என்கின்ற சுதந்திரம் இன்றும் உண்டு. ஆனால் இதைப் போல் ஈனபுத்தி இன்று வரையில், ஒரு மங்கையினிடமும் ஏற்பட்டதில்லையாம். அப்படித் தம்பதிகளைப் பிரிக்க

வேண்டுமென்று ஏற்பட்டால் கூட்டம் கூடி விசாரித்து, கூடுமானவரையில் ஒன்றாகச் சேர்த்துவிடுகிறார்கள். யார்மேல் குற்றமோ அவர்களுக்கு, நல்ல வார்த்தைகள் கூறி, சமாதானம் செய்துவிடுகிறார்கள். முடியாத காரியமாக இருந்தால், விலக்கிவிடுகிறார்கள். ஆனால் பூசாரியின் மனைவி, தன் புருஷன் வேண்டாமென்று எண்ணினால், இச்சடங்கு மட்டும் அவளுக்கோ அவனுக்கோ இல்லை.

மனைவி இறந்த பூசாரியும் உடனே துறவு பூண்டு, உலகத்தை வெறுத்துவிடுவது வழக்கம். இப்பழக்கம், இத்தெய்வபக்தி இங்கே இன்றும் உண்டு. சில மலை ஜாதியார்களிடம், மணப்பெண்ணும் பையனும் ஒரே காட்டில் இருக்கவேண்டுமென்ற வழக்கம் இன்றும் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட வழக்கம் இவர்களுக்கு இல்லை. கோத்தர் ஊராகிய இந்த ஏழு ஊர்களிலும் பெண் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யலாம். மேற்கண்ட ஏழு ஊர்களிலும் இவர்களுக்குள் தொடர்பு உண்டு. ஒரு கோத்தர் ஊரில் ஒரு விசேஷமானால் ஏழு ஊர்களில் இருப்பவர்களிலும் சிலராவது வந்து அந்த விசேஷத்தில் சேர்ந்து கொள்ளுகிறார்கள்.

கோத்தர்கள் சாதாரண நாட்களிலும் மதுபானம் செய்யும் பழக்கம் உண்டு. ஆனால் திருமணத்தன்றோ, தங்கள் ஊர்க் 'காப்பு'க் கட்டும் நாட்களிலோ இன்னும் மற்ற விசேஷமான நாட்களிலோ மதுபானம் செய்யும் பழக்கமே இல்லை. திருமணத்தன்று கோத்தர்கள் சைவச் சாப்பாடுதான் செய்கிறார்கள். திருமணத்திற்கு மூன்றாம் நாள்தான் மாமிச ஆகாரம் சேர்ப்பார்கள். ஆனால் பூசாரியின் வீட்டில் என்றுமே மரக்கறிப் பதார்த்தங்கள் தான் சமைக்கவேண்டும். பூசாரியின் வீட்டில் மாமிச உணவுப் பழக்கம் முதலில் இருந்தாலும், பூசாரியாகத் தேர்ந்தெடுத்தபின் மாமிசச் சாப்பாடே கூடாது. இது கோத்தர்களின் சட்டம்.

கோத்தர்கள் எல்லா ஆகாரங்களையும் உண்பார்கள். ஆனால் நண்டு, இரூ முதலியவைகளைச் சாப்பிடமாட்டார்கள். இப்பொழுது சிலர்மட்டும் பிரியப்பட்டால், சகலத்தையும் சாப்பிடுவார்களாம். அதையும் அவர்கள் தங்கள் ஊராருக்குத் தெரியாமல், ரகசியமாகச் சாப்பிடுவார்களாம். ஆனால் திங்கள், சனிக்கிழமைகளிலும், பண்டிகைக் காலத்திலும் எவ்விதமான மாமிசமும் சேர்த்துக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

நல்ல நாளிலும் சரி, திருமணம், பண்டிகைக் காலங்களிலும் சரி, வாத்தியங்கள் முழங்க நடன உடையை அணிந்துகொண்டு, இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்கள் வட்டமாக நின்று நடனம் ஆடுவார்கள்.

பெரிய விசேஷங்களில் மங்கையர்கள் மட்டும் இரவிலோ பகலிலோ குறிப்பிட்ட புனிதமான மைதானத்தில் நடனமாடுகிறார்கள்.

புனிதமான மைதானம் என்பது கோவிலுக்குப் பக்கத்திலோ சற்றுத் தூரத்திலோ, சுற்றிலும் மைல்கற்களைப்போல் கல் வைத்து, புற்கள் வளர்ந்த ஓரிடம். அதில்தான் ஊர் விவகாரங்களுக்குப் பஞ்சாயத்துக் கூடிப் பேசுவர்; தெய்வத் திருவிழாக்களைப்பற்றிப் பேசுவர், திருமணச் சடங்குகள் முதலியவைகளைப் பேசுவர். அந்த மைதானத்தில் பாதரட்சையுடன் போகக்கூடாது. தேச சுத்தம் இல்லாத மாந்தர்களும் மைதானத்தை மிதிக்கக்கூடாது. 'தெய்வத்தின் துணையைக் கொண்டு ஒரு காரியம் பேசி முடிப்போம்' என்ற நல்ல நம்பிக்கையால் அந்த மைதானத்தைத் 'தெய்வ மைதானம்' என்று சுத்தமாக வைத்துள்ளார்கள். பெண்கள் தெய்வத்திற்கும், ஜாதி வழிபாட்டின்படியும் நடனம் ஆடுவது அந்த மைதானத்தில்தான். கோத்தர்கள் எல்லோருமே வாத்தியங்கள் வாசிக்கிறார்கள். வாத்தியங்கள் மாட்டுத்தோலால் ஆனது. எப்படி மங்கையர்கள் எல்லோரும் மருத்துவப் பணியைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்களோ அப்படியே கோத்த ஆண்களிலும் கூடுமான வரையில் எல்லோரும், எல்லா வேலைகளையும் வித்தைகளையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். வாத்தியம் வாசிக்கும்போது மட்டும் அவர்களை, 'வாத்திய கோஷ்டிகள்' என்று அவர்கள் பாஷையில் அழைக்கின்றனர். அவர்களின் வாத்தியங்களில் சில பின்வருபவை. கோணத்தாரையைக் 'கொம்பு' என்றும், சேமக்கலத்தைச் 'செங்கட்டல்' என்றும், பெரிய (பேண்டு) மேளத்தை 'நாகாஜி' என்றும், தபேலாவைப் 'பறை' என்றும், நாகசுரத்தைக் 'கொள்ளு' என்றும், சாவுமேளத்தைத் 'தப்பிட்டை' என்றும் ஜாலர்த் தாளத்தைக் 'கைசல்' என்றும் கோத்தர்கள் கூறுகிறார்கள்.

இவ்வாத்தியங்களை வாசிக்கும்போது உற்சாகத்துடன் வாசிக்கிறார்கள். நம் வாழ்க்கையை நடத்து

வதற்கு எப்படி எல்லாத் தொழில் செய்கிறவர்களுடைய உதவியும் வேண்டுமோ அதைப்போலவே கோத்தரர்களிலும் எல்லா வேலை செய்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், நம்மைப்போல் தொழிலைக் குறித்து வண்ணான், தட்டான், அம்பட்டன் என்று எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் பிரிப்பதில்லை. பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நீலகிரியிலே மறைந்து வசித்த இவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய சாமான்களைத் தாங்களே செய்து கொள்ளப் பிரயாசைப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் எல்லாத் தொழிலிலும் இவர்கள் கைத்தேர்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

எத்தொழில் செய்தாலும் சரி, அவர்களுக்குள் பெண் கொடுக்கல் வாங்கலில் வித்தியாசமின்றிக் கோத்தர்களாகவே தோன்றுகிறார்கள். எப்பணி செய்தாலும் கோத்தர்கள் ஒற்றுமையாகவும் சந்தோஷமாகவும் செய்கிறார்கள்.

இவர்களின் இல்லங்களில் வெள்ளியாலும், வெண்கலத்தாலும் செய்த பாத்திரங்களைத்தான் அதிகமாகப் பழங்குகிறார்கள்,

கோத்த மங்கையர்கள், தோதவ, படக மங்கையர்களைப்போல் வெள்ளியால் செய்த நகைகளைத்தான் அதிகமாக உபயோகப்படுத்துகிறார்கள்.

காலில் பெரிய காப்பு, கைமுட்டியில் பெரிய வெள்ளி வளையம், கால் விரல்களிலும் காதிலும் கழுத்திலும் வெள்ளியால் செய்த நகைகள் இவைகளைத்தான் சிறியதாகச் செய்து மணிமணியாக அணிந்துகொள்கிறார்கள்.

கோத்தர்கள் மயானச் சடங்குகளை இரண்டு விதமாகச் செய்கிறார்கள். ஒன்று சுடுவது, மற்றொன்று புதைப்பது. குழந்தைக்குப் பூசாரியின் சடங்குப்படி பெயர் வைக்காமல் இருந்தால் புதைப்பது என்றும், பெயர் வைத்துவிட்டால் சுடுவது என்றும் பழக்கம். பண்டைக்காலங்களில் சுமார் ஏழு அல்லது எட்டு நாட்கள் வரையில் உப்பை வைத்துக் கட்டியும், பலவிதப் பச்சிலைகளைப் பிணத்தின்மேல் தடவியும் பிணத்தை வைத்திருப்பார்களாம். பல மலைகளைத் தாண்டித் தூரத்திலே இருக்கும் உறவினர்கள் வரவும் தெரியப்படுத்தவும்

வேண்டுமல்லவா?. ஆனால் இன்று நீலகிரி ஜில்லா முழுவதிலும் பஸ் போக்குவரவு இருப்பதால், இப்பொழுது தெல்லாம் இரண்டொரு நாட்களுக்கு மேல் பிணத்தை வைத்திருப்பதில்லை.

மங்கையர்களுக்கும் ஆண்களுக்கும் ஈமச்சடங்குகள் கோத்தர்களுக்குள் வித்தியாசப்படுகிறது. ஆண்களுக்குச் செய்யும் சடங்குகளில் சில பெண்களுக்கு இல்லை. பெண்களுக்குச் செய்யும் சடங்குகளில் சில ஆண்களுக்கு இல்லை.

திருமணமான கோத்த ஆண்மகனுக்கு உயிர் பிரியும் தருணத்தில் அவனுடைய வாயில் ஒரு சிறிய தங்கத் துண்டைப் போடுகிறார்கள். பண்டைக் காலத்திலே படுக்கப் பாயோ ஜமக்காளமோ இல்லாததால், இவர்கள் மிருகத்தின் தோலின்மீது படுத்துக்கொண்டிருந்தார்களாம். இது பண்டைக்கால வழக்கங்களில் ஒன்று. பண்டைக் காலத்தில் தோலில் படுத்ததால் இன்றும் இவர்கள் பண்டைச் சம்பிரதாயத்தின்படி கோத்தர்கள் உயிர் விட்டதும் சுத்தம் செய்த பாயின்மீதோ, ஜமக்காளத்தின் மேலோ படுக்கவைக்கும்போது, ஒரு மிருகத்தின் தோல் துண்டை வெட்டிப் பாயின்மேல் வைத்து அதன் மேல்தான் பிணத்தைப் படுக்க வைக்கிறார்கள்.

இறந்தவனுக்கு முறைப்படி யார் தலைப்பாகை கட்ட வேண்டுமோ அவர்கள்தான் தலைப்பாகை கட்டவேண்டும்; பிறகு கோடி வஸ்திரத்தால் முறைப்படி அலங்கரிக்க வேண்டும். ஏழு ஊரிலிருந்தும் கூடுமானவரையில் உறவினர்கள் வந்து மேளதாளம் வாசித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். நகாரி என்ற மேளத்தை முதலில் அடிக் கிறார்கள். பிணத்தை வெளியில் தூக்கும்போது, அவன் குடும்பத்தில் யாரானாலும் சரி, ஒரு மங்கை சாணியை ஒரு சின்ன உருண்டையாகச் செய்து அதில் மூன்று அருகம் புல்லைச் செருகி, நடுவீட்டில் வைத்து, அப்பொழுதே வீட்டை மெழுகுகிறார்கள். சவத்தை வெளியில் உள்ள அலங்கரிக்கப்பட்ட கட்டிலில் வைக்க வேண்டும், பிறகு இறந்தவனுடைய சாமான்களான, வாய்ச்சி (மரம் செதுக்குவது) கோடரி, உளி, கூடை இரண்டு, இரண்டு கூடை காஞ்சிப் பொரி, கீரைப் பொரி, இரண்டொரு அச்சுப் பனைவெல்லம் இவைகளைச் சவக் கட்டிலின் அடியில் வைக்கிறார்கள். இத்துடன் தனியாக மூங்கில் புல்லாங்குழல் ஒன்றும், (பச்சிலை ஒன்றில்

புகையிலை வைத்துச் சுருட்டிச் சுருட்டுப்போல் செய்த) 'பச்சிலைச் சுருட்டு' ஒன்றும் வைக்கிறார்கள்.

இறந்தவனுடைய மனைவி தலையை விரித்துப் போட்டுக்கொண்டு கோடித் துணி அணிந்துகொள்கிறாள். கணவனை அடக்கம் செய்யும் வரையில் மரித்தவர்களின் இல்லத்தில் தீழுட்டுதல் கூடாது. பெண்ணின் தாயகத்தில் இருந்துதான், காபியோ ஆகாரமோ கொடுக்கவேண்டும். 'வெக்கி'ச் செடியால் இறந்தவர் தேகம் முழுவதையும் தேய்த்து வெந்நீரால் ஸ்நானம் செய்வித்துச் சுத்தம் செய்வார்கள்.

'வெக்கி' என்பது ஒருவகைக் காட்டுச் செடி. இதைப் பண்டைக் காலத்திலே சோப்புப்போல் உபயோகப்படுத்தி வந்தார்கள். இன்றும் இதைச் சிலர் தலைக்குத் தேய்த்துக் குளிக்கிறார்கள். சோப்புப்போலவே நுரை கிளம்பி இது தேகத்தைச் சுத்தம் செய்கிறது.

பிணத்துக்கு நிழலுக்காகத் தேர் கட்டுகிறார்கள். அத்தேரின் உயரம் சுமார் ஐம்பது அடி இருக்கிறது. சவம் எரிப்பதற்காக ஆண் ஒவ்வொருவரும் ஒரு பெரிய சுட்டு விறகும், மங்கையர்கள் ஆளுக்கு ஒரு சுமை காட்டுச் சுள்ளியும் சுடுகாட்டில் முன் இரவே வைத்துவிடுகிறார்கள்.

மரித்தவனின் இல்லானை, அவள் சகோதரன் அல்லது தயாதிகள் இருவர் சேர்ந்து, மயானம் வரையில் தூக்கிச் செல்லுகிறார்கள். அவளுக்குத் தாலி அறுக்கும் சடங்குகளை அவளுடைய சகோதரர்களோ தூக்கிவந்த தயாதிகளோ செய்யவேண்டும். மேளவாத்தியத்துடன் பிணத்தையும், தேரையும், மரித்த கணவனின் மனைவியையும் தூக்கிக்கொண்டு, ஒரு புதிய மண் பாத்திரத்தில் நெருப்புடன் (உண்டாக்கிய புதிய நெருப்பு) பிணம் சுடும் இடத்திற்குப் பத்து கெஜ தூரத்திலே தாலி எடுக்கும் சடங்குகள் செய்கிறார்கள். தாலி எடுக்கும் சடங்குகள் முடிந்ததும் மனைவியைத் தன்னுடைய வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு முக்கியமானவர்கள் மட்டும் பூசாரியுடன் மறுபடியும் பத்துக்கெஜ தூரம் மயானத்திற்கு சவத்தைக் கொண்டு சென்று, ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கால், கை விரல்களை நன்றாகக் கழுவி, கத்தியால் கை கால்களின் நகங்களை அறுத்தபின் தகனம் செய்கிறார்கள்.

மறுநாள் காலையில் மயானத்திற்கு நெருங்கிய உறவினர்களில் ஐந்துபேர் சென்று தீயைத் தண்ணீரால் அணைத்து, பிணத்தின் எலும்பை எல்லாம் எடுத்து, ஒரு புதிய பாணியில்போட்டு அங்கேயே பூஜைச் சடங்குகள் செய்து, எலும்புகளுக்குப் பசும் பால் ஊற்றிப் பக்கத்திலே இருக்கும் ஆற்றில் விட்டுவிடுகிறார்கள். பிறகு தங்கள் ஊராருக்கும், வெளி இடங்களில் இருந்துவந்த கோத்த உறவினர்களுக்கும் பெரிய விருந்து நடக்கிறது.

விருந்துக்கு வேண்டிய அரிசியை ஊரில் உள்ள ஒவ்வொரு இல்லத்திற்கும் இவ்வளவு என்று கணக்குப் போட்டு வாங்கி மொத்தமாகச் சமைப்பார்கள். குழம்பு வகைக்கு மட்டும் சாவு வீட்டாரேதான் செலவு செய்து கொள்ளவேண்டும். இத்துடன் கருமாதியும் முடிந்து விட்டது. மனைவி மறுபடியும் ஆற்றுக்குச் சென்று ஸ்நானம் செய்து, புதிய துணி மாற்றிக்கொண்டு, தலையில் சுத்தமான நெய் தடவி, மண்டுவ் அணிந்து, நகைகளை மறுபடியும் அணிந்துகொள்ளுகிறாள். அவள் விரும்பினால் மறுபடியும் சில பிறைகளுக்குப் பின் மறு மணம் செய்துகொள்ளலாம்.

மருமகன் இறந்தால் மேற்கண்ட சடங்குகளைச் செய்து, அத்துடன் பத்து அல்லது இருபது ரூபாய் சாவுச் செலவுக்கும், எருமை ஒன்றும் மாமனார் வீட்டார் கொடுக்கவேண்டும். அப்படியே தன் மகளுக்கும் பசு ஒன்று தானம் கொடுக்கவேண்டும். கோத்த மங்கையர்கள் இறந்தால், பிணத்தைக் கட்டிலின்மேல் படுக்க வைத்து விடுகிறார்கள். பின்பு அக் கட்டிலின் அடியின் மூன்று கூடையில் மூன்று அச்சுப் பனைவெல்லமும் ஆதியில் உபயோகித்துக்கொண்டிருந்த பட்டாணி, கடலை, கோதுமைப் பணியாரம், சாமை அரிசி, ஒரு படி காஞ்சிப் பொரி, கீரைப் பொரி, புதிய நாணல், துடைப்பம், புதிய முறம், ஓர் அரிவாள் அவளே உபயோகித்த ஒரு வாய்க் கொத்தி, ஓர் உலக்கை, அகப்பை, களி கிளறும் துடுப்பு, எடுக்கும் சட்டுவம், பிரம்பால் செய்த ஒரு மணிபர்ஸ், செம்பால் இரும்பால் வெள்ளியால் செய்த ஊசி ஒவ்வொன்று எல்லாம் எடுத்து, பிரம்பு மணிபர்ஸில் போட்டுச் சவத்துடன் வைத்துவிடுகிறார்கள்.

பண்டைக் காலத்தில் 'படி' இல்லாததால், மூங்கிலைக் கணுவுக்குப் பக்கத்திலே அறுத்துப் படி

செய்து அரிசி, கோதுமை முதலியவைகளை அளக்க அதை உபயோகப்படுத்தி வந்தார்களாம். இன்றும் அந்த மூங்கில் படியின் மத்தியில் வெள்ளித் தகடு கட்டிப் பெண் சுவத்துடன் வைக்கிறார்கள். ஆதியில் தண்ணீர் கொண்டுவரச் சரைக்காயின் ஓட்டை உபயோகித்து வந்ததால், இன்றும் அதையும் மூன்று துவாரம் செய்து நெய் வார்த்துப் பிணத்தின் பக்கத்திலே வைக்கிறார்கள். மற்ற ஈமச் சடங்குகளை முன்சொன்ன ஆண்களின் ஈமச் சடங்குகளைப் போலவேதான் செய்கிறார்கள். ஆண், பெண் இரு சுவத்திற்கும் நாற்பது, ஐம்பது அடி உயர முள்ள பாடையைக் காவடிபோல் கட்டுகிறார்கள். பூக்களால் நல்ல அலங்காரம் செய்கிறார்கள். பாடையின் உச்சியில் பிள்ளையார் குடையைப்போல் சிறிய ஓலைக் குடைகளைக் கட்டிவிடுகிறார்கள்.

ஒரு விதமான கூடையிலே நவதான்யங்களைக் கொட்டிப் பாடைக்கு முன்னாலே எடுத்துக்கொண்டு போவார்கள். இந்த 'மயானக் கூடை' அல்லது 'சாவுக் கூடை'யைக் காட்டுப் பூக்களால் அலங்கரித்திருப்பார்கள்.

மயானத்தில் பாடை, மயானக் கூடை எல்லா வற்றையுமே தீயில் சாம்பலாக்குகிறார்கள்.

சொத்துள்ளவர்கள், ஏழை விதவைகளுக்கு எருமையோ பசுவோ சக்திக்குத் தக்கவாறு கொடுத்து உதவுகிறார்கள்.

கோத்தக் குடும்பத்தில் மகனோ மகளோ திருமணமாகாமல் இறந்தால் மரணச் சடங்குகளைப் பெற்றோர்களேதான் செய்யவேண்டும். ஆனால் சிக்கனமாகச் செய்துவிடுகிறார்கள்.

அவர்களுக்குள் எவ்விதமான வியாதி வந்தாலும் சரி, (கட்டி முதலியவைகளையும்) அவர்களே பச்சை மூலிகைகளால் குணப்படுத்துகிறார்கள். தற்காலத்திலும் வெகு சிலரே நம்மைப்போல் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகிறார்கள்.

பண்டைக் காலத்திலே கோத்தர்களே தங்கள் குடிசைகளைக் கட்டிக்கொண்டார்கள். குடிசை என்றதும் பனை ஓலையோ தென்னை ஓலையோ குருவிக்காரர்கள், லம்பாடிகளைப்போல் தகரக் குடிசையோ என்று நினைக்கலாம். நீலகிரி முதலிய மலைநாடுகளில் தென்னமரமோ,

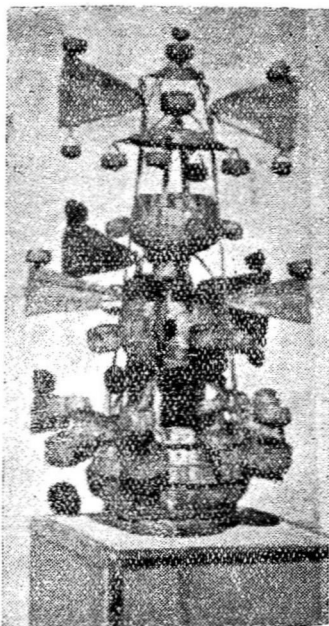
பனை மரமோ இல்லை. ஆகையால் அங்குள்ள மலைவாசிகள், தங்கள் சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு 'கண்க்' என்று அவர்கள் பாஷையில் கூறும் 'காட்டுப்புல்' அல்லது 'வீட்டுப்புல்' என்ற ஒருவகைப்புல்லால் காட்டுக்கொம்புகளைக் கொண்டு குடிசைகட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். இன்றும் அவ்விதமான குடிசைகள், அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இருக்கின்றன. மற்ற இடங்களெல்லாம் ஒட்டுவீடும் மச்ச வீடுகளுமாகத்தான் இருக்கின்றன.

இவர்கள் அன்றும் சரி, இன்றும் சரி, சாமை, காஞ்சி, கோதுமை, கேழ்வரகு, கீரைவகைகள், கடுகு, உருளைக்கிழங்கு இவைகளையும் இன்னும் பலவிதமான காய்கறி வகைகளையும் பயிரிட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள்.

ஆனால் எப்பயிர் செய்தாலும் முதல் பயிரில், முதல் அறுவடை செய்ததும் அதில் ஒரு சிறு பகுதியைத் தெய்வத்திற்கென்று படைக்கிறார்கள். இப்படிப் படைக்கும் பழக்கம் சுமார் 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன் எல்லோரிடத்திலும் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

ஏழு ஊர்களிலும் இன்றுவரையில் கொலைக்குற்றமே நடந்ததில்லை. அந்நியர்களைக் கொலைசெய்தான் என்ற அவதூறான வார்த்தையும் இதுவரையில் கோத்தர் ஜாதியில் இல்லை, 'கடவுள் படைத்தவனை' மனிதன் கொலை செய்வது பெரிய பாவம் என்பர்.

கோத்த மங்கையர்கள், பிற ஆண்டுகளிடம் சகோதரி பாவனையில் சகஜமாகப் பழகுகிறார்கள். ஆனால் ஆணை

மயானக் கூடை அல்லது சாவுக் கூடை

பெண்ணே இன்றுவரையில் அன்னிய இனத்தாரோடு கலப்பு விவாகம் செய்துகொண்டதே இல்லை.

அவர்கள் ஊருக்குள் எவ்விதமான வசைச் சொற்களையும் உபயோகிக்கக்கூடாது. அப்படி ஆண்கள் தவறி உபயோகித்து விட்டால், அவனைப் பெண்களும் மங்கையர்களும் கேவலமாக நினைத்து, அவனிடம் அதிகமாகப் பேச்சு வைத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

சாதாரணமாக நீலகிரித் தெருக்களிலும் குழாயினிடத்திலும் சண்டை உண்டாகத்தான் உண்டாகிறது. ஆனால் நியாயத்தைச் சொல்லிச் சண்டை செய்கிறார்களே தவிர வசைச் சொற்களை உபயோகிப்பதில்லை.

கோத்தர்கள் மொழியில் பள்ளிக்கூடத்தைப் 'பள்கூட்' என்றும் கோவிலை 'குடி' என்றும் பத்திரிகையைப் 'பட்டோல்' என்றும் கடையை 'அங்காடி' என்றும் அரிசியை 'அக்கி' என்றும் கடவுளைத் 'தேரல்' என்றும் வழங்குகிறார்கள்:

கோத்தர்கள் பழனி ஆண்டவர்மேல்

பாடும் பாட்டு

(இந்துஸ்தானி மெட்டு: "ஹம் தர்துகா அப்சானு")

1. பழனி வெட்டத்தில் ஒள்ளுவோனே, ..எதெமி
பாடெல்லுமெ, தீராகெ,
பாடெல்லுமே.. தீராகெ..., பச்செ
பயல் எல்லுமெ தாரீகெ,
அனாதாடெ, ஒள்ளுவே மெ.....,
ஆதரவெ, நீதாகே.. (பழனி)
2. மையில் உதாகெ நீ, அத்திவோனே..
மாயக்கார சோமெ.
மனசோடெ நீ வாகே....
மரதிலாரே மெ ஆமெ
மனமாரெ நீ தாகெ....
மாயக்கார வேல்ய்யா.
3. பட்ட நாமம் இட்டுப் போரே....
பரதேசாடெ ஓட்டெ,
பண்டார வேசமோ இட்டுட்டு
காவிடெ தூக்கிரெ ஓட்டே,
பழனி வெட்டத்தி ஒள்ளுவேனே....
பார்வை, நோச்சு வோனெ.

ஊராளியர்

நீலகிரியில் பலவித ஆதிவாசிகள் இருக்கிறார்கள். வண்டிகளிலோ நடந்தோ செல்லமுடியாத நீலகிரி மலையுச்சியிலும் இருண்ட காடுகளிலும் கொடிய வியாதிகளினாலும், கொடிய மிருகங்களினாலும் பல இன்னல்கள் உண்டாகக்கூடிய இடங்களிலும் இன்றும் அவர்களில் சிலர் வாழ்கின்றனர். சற்றுச் சிரமத்தைப் பாராமல் இந்த இடங்களுக்குச் சென்றால் பல சிறந்த விஷயங்களையும் மூலிகைகளையும் அவர்களுடைய அன்பையும் நாம் பெறலாம்.

ஏறக்குறைய நீலகிரி முழுவதிலும் இந்த ஊராளியர், ஒவ்வோர் ஊரில் இரண்டு, மூன்று குடும்பங்களாக வாழ்கின்றனர். குறிப்பாக எப்பனாடு, கல்லம் பாளையம், நாகாடா, நெரமொக்கே, கோத்தமூக்கு, அரக்கோடு, குஞ்சபனை, கோழிக்கொரை, செம்மநாரே முதலிய இடங்களில் இவர்கள் வசிக்கிறார்கள். இந்த ஊராளி ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களே கோவைக்கு அருகில் இருளர் என்றும், தமிழகத்தில் மற்றும் சில இடங்களில் வில்லியர் என்றும் வேறு பெயர்களுடன் வாழ்கின்றனர். இவ்விதம் வெவ்வேறு பெயர் பெற்றிருந்தாலும், பல் வேறு தொழில்கள் செய்தாலும் எல்லோரும் ஒரே ஜாதி என்ற மனப்பான்மையுடன் வாழ்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர்களுடைய குடிசைகள் சேர்ந்தாற்போல இருப்பதில்லை; குறைந்தது ஐம்பது அடிக்கு ஒன்று வீதம் பரவியே இருக்கின்றன. காட்டுப் புற்கள், காட்டுக் கொம்புகள், கொடும்பைக் கொடி முதலியவற்றாலேயே இக்குடிசைகள் அழகாகக் கட்டப்படுகின்றன. ஊராளியர் குடிசைகள் இடத்திற்கு இடம் சற்றே மாறுபட்டிருக்கின்றன. எனினும் எந்தக் குடிசைக்குள்ளும் குனிந்துதான் செல்லவேண்டும். ஆனால் இதிவிருந்தோ,

இவர்கள் மண் பாண்டங்களையே அதிகமாக உபயோகிப்பதினால்தோ, இவர்களை ஏழைகளென்று சொல்லிவிடுவதற்கில்லை.

சாதாரணமாக ஆணும், பெண்ணும் குள்ளமாகவும் பரட்டைத் தலையாகவும் கறுத்தும் (சிலர்) சரியானபடி ஆடையின்றியும் இருக்கின்றனர். பெண்கள் முந்தானைக்குப் பதிலாக, மார்பிலிருந்து நீண்டதோர் துப்பட்டியையோ துணியையோ கட்டி, அது முழங்காலுக்குக் கீழ்வரையிலும் வரும்படி அணிந்திருக்கிறார்கள். ஆண்கள் நம்மைப்போல் கலந்த ஆடைகளை அணிந்துகொள்ளுகிறார்கள். விசேஷ நாட்களிலும் இதுவேதான்.

ஆண்களும் பெண்களும் சாதாரணக் கொண்டையே போட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் ஆண்கள் மட்டும் முன்னால் பிறைச்சத்திரனைப்போல் க்ஷவரம் செய்து, பின்பக்கத்தில் வட்டமாக மயிர் வைத்துக் கொண்டை போட்டுக்கொள்ளுகின்றனர். சாதாரணமாகப் பெண்கள் சிவப்பு வர்ணப் பூக்களையே, அதிகமாக வைத்துக்கொள்கிறார்கள். நான் கண்ட வரையில் இவர்களில் பலர் வெள்ளி நகைகளையே பிரியமாக அணிகிறார்கள்.

ஆண்களும் பெண்களும் தேயிலைத் தோட்டங்களில் கூடி வேலை செய்கிறார்கள். சிலர் சுற்றுப்புறங்களிலுள்ள நிலங்களில் தங்கள் கால்நடைகளை விருத்திசெய்து கொண்டும், அங்கே பயிராகக்கூடிய பழவர்க்கங்களைச் சாகுபடி செய்தும், சிலர் தங்கள் சொந்தத் தோட்டங்களைக் குத்தகைக்கு விட்டும், சிலர் நாகப்பாம்புகள் பிடித்தல், மலைத்தேன் சேகரித்தல், காட்டு மூலிகைகள் சேகரித்தல் முதலியவைகளில் ஈடுபட்டும், சில பெண்களும் ஆண்களும் மூங்கிற்பாய், முறம், கோரைப்பாய் முடைதல் போன்ற தொழில்களைச் செய்தும் ஜீவிக் கின்றனர்.

இவர்கள் ராகி, அரிசி முதலியவைகளைச் சமைத்தோ பலகாரமாய்ச் செய்தோ உட்கொள்கிறார்கள். பன்றி, பூனை, தேரை, கரடி, குரங்கு முதலிய பிராணிகளின் மாமிசத்தைத் தவிர மற்றவைகளைப் பிரியப்பட்டவர்கள் சமைத்துப் புசிப்பார்கள். முற்காலத்தில் சிலர் மது பானம் செய்வது உண்டாம்.

சில, விசேஷ நாட்களில் ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து பக்கவாத்தியங்களுடன் (வாத்தியங்களுக்கெல்

லாம் தமிழ்ப் பெயர்களையே சூட்டியுள்ளார்கள்.) வட்டமாக நின்று, நடனமாடுகிறார்கள்.

இவற்றில் காதல் நடனங்களும் உண்டு. அப்போது பாடப்படும் பாட்டுக்களில் இரண்டைக் கீழே கொடுத்திருக்கிறேன்.

1. காட்டவரைக் காயோ
அல அல மலிகைக் காய்;
சூறை விடுகோ:
அல அல மலிகைக் காய்;

நெல்லி திம்பா நலிமே,
அலஅல மலிகை;
நெல்லிக்காய் சூறை,
அலஅல மலிகை.

2. ஆணுபிள்ளை புட்டின
ராம பாவ ஜோ;
பெண்பிள்ளை புட்டின
ராம பாவ ஜோ;

கோத்தி மொக்கை, ஆணுமக்க கலசிங்
கார, நொடிரோ,
ஐயாவே கலாசிங் காரனோடிரோ.

இக்காதல் நடனங்களை ஆடும்போது தேகத்தை நன்றாக வளைத்து ஆடும் இவர்கள், நடனக்கலையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களைப்போல் தோன்றுகிறார்கள்.

பண்டைக் காலத்தில் இவர்கள் மருத்துவ முறைகளைத் தங்களுக்குள்ளேயே, வயதான மங்கையர்களைக் கொண்டு கையாண்டு வந்தார்கள். இன்றும் இது குடும்பக் கலையாகக் கருதப்படுகிறது. ஆனால் சில இடங்களில் மட்டும், சிலர் ஆஸ்பத்திரிகளுக்கும் அனுப்புகிறார்கள். குழந்தை பிறந்து எட்டாவது நாள் பெற்றோர்கள் பிரியப்பட்ட பெயரை வைப்பார்கள். குழந்தைகளைத் துணி ஏணியில்தான் படுக்கவைப்பார்கள்.

ஊராளியர்களுக்கு வியாதி வந்தால் கடவுளுக்குக் காணிக்கை கட்டித் தங்களிடம் இருக்கும் பச்சிலை மருந்துகளைச் சாப்பிடுகிறார்கள். முக்கியமாக க்ஷயம், சோகை, ஓடிமா வீக்கம், விஷஜூரம், மலேரியா முதலிய நோய்களுக்கு இவர்கள் ஆளாகிறார்கள். வியாதி

கண்டால் பண்டைக் காலத்தில் கட்டையையோ சிக்கி முக்கிக் கல்லையோ உபயோகித்துத் தீ உண்டாக்கிப் பூஜை செய்வார்கள். ஆனால் தற்காலத்தில் தீப்பெட்டியை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள்.

இவர்களுக்கு வியாதி வந்ததும் குருவினிடத்தில் பூஜை செய்து காணிக்கை செலுத்த ஏற்பாடுகள் செய்கிறார்கள். சில சமயங்களில் குருவே குறி சொல்வதும் உண்டு. அப்படி அவர்களை நாடிக் குறி கேட்கும்போது கேட்பவர்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகக் குறி சொல்வதற்கு முன்னால், எரியும் தீக்கனலைக் கையில் எடுப்பார்கள். அப்பொழுது “என் முன்னோர் பொங்கும் அரிசிப் பாணையில் கையை விட்டுத் திராவிடக் கொடுப்பார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே தீக்கனலை எடுப்பார்கள்.

பெண்கள் ருதுவானபின் பெற்றோர்களின்மூலம், தங்களுக்குப் பிரியப்பட்ட மாப்பிள்ளையைத் தேடித் திருமணம் செய்கிறார்கள். திருமணத்திற்குக் கோடித்துணி எடுப்பதும் உண்டு. பெரியவர்கள் பஞ்சாயத்துப்பேசி, பெண்ணை மணக்கோலத்துடன் பிள்ளை இல்லத்துக்குக் கூட்டி அனுப்புவார்கள். திருமணத்திற்கென்று தாலி ஒன்றும் சிலர் கட்டுவதில்லை. சிலர் நம்மைப் போல் தாலி கட்டுகிறார்கள். கோவைக்கு அருகில் வாழும் ஊராளியரோ, பூக்களை ஓர் உயரமான கல்லின் மேல் வைத்துப் பூஜை செய்து, ‘சபம் என்றால் வலப்பக்கம் விழட்டும், இல்லையேல் இடப்பக்கம் விழட்டும்’ என்பார்கள். (இதற்குப் ‘பூ வைத்துக் கேட்டல்’ என்று பெயர்). இன்னும் சில இடங்களில் இருக்கும் இதே ஜாதியினரில் திருமணத்திற்குமுன் ‘கூடிவாழி’ என்ற முறைப்படி பிள்ளையும் பெண்ணும் தங்கள் பெற்றோர்களுக்குத் தெரியாமல் காட்டில் மறைந்து வாழ்வார்கள். பெற்றோர்கள் கண்டுபிடித்த பின், பஞ்சாயத்தார்கள்மூலம் கூடிப்பேசி, உறுதிப்படுத்தி, பெண் வீட்டார் கொடுத்த பணமும், காட்டைவிட்டும் வீட்டை விட்டும் போனதால் விதிக்கப்பட்ட அபராதமும் சேர்த்து வசூலித்து, அதே பெண்ணை அவனுக்கே திருமணம் செய்து கொடுப்பார்கள்.

திருமணத்தன்று மரக்கறியைத்தான் சமைப்பார்கள். சிலர் ராமனுக்குப் பூஜை போடுவார்கள். மறுநாள் கோவிலுக்குச் சென்று சும்பிட்டு வருவதும் உண்டு.

மனைவி மரித்தாலோ, விவாகரத்துச் செய்துகொண்டாலோ அன்றி ஆண்கள் மறுமணம் புரியலாகாது. விதவைகளும் விவாகரத்துச் செய்துகொண்ட மங்கையரும் விரும்பினால் ஓராண்டு கழித்து மறுபடி விவாகம் செய்துகொள்ளலாம். மங்கையர் விவாகரத்துச் செய்துகொண்டு தாயகம் செல்லும்போது, தங்கள் குழந்தைகளைத் தங்கள் கணவனின் உறவினர்களிடம்தான் விட்டு விடுகிறார்கள்; தாயுடன் குழந்தைகளும் செல்லக்கூடாது. அன்னிய புருஷரை இம்மங்கையர் மணம் புரியார்.

ஆண்களும் பெண்களும் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கலாம். இவர்கள் பிரியப்பட்ட பல தெய்வங்களை வழிபட்டாலும் விசேஷமாக ராமரையும் சிவலிங்கத்தையும் சில வியாதிகளுக்குக் காரணமாகக் கருதும் மற்றும் சில தெய்வங்களையும் வணங்குகிறார்கள்.

புதன் கிழமையும் வியாழக்கிழமையும்தான் தெய்வத்தை வணங்க முக்கிய நாட்களாம். இவர்கள் தைமாதத்தில் பிறைக்குப்பின் 'தை நோன்பை' மிகவும் விசேஷமாக அனுசரிக்கிறார்கள். 'வையாசித் திருவிழா' என்பது அவரவர் வளர்க்கும் கால்நடைகளுக்கு 'உப்பு நீர்' ஊற்றுவதாகும். இந்நாட்களில் தெய்வங்களுக்குப் பல தின்பண்டங்கள் படைப்பதும் உண்டு.

ஒவ்வோர் ஊரிலும் ஒவ்வோர் 'எஜமானன்' அல்லது 'தலைவன்' உண்டு. எல்லோரும் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பர். எஜமானனை ஊரார், 'அண்ணன்' என்று அழைப்பார்கள். ஊரில் குற்றங்கள் நடந்தால், ஊரார் கூடி, எஜமானனுக்கு முன்னால் குற்றவாளிக்குச் சக்திக்குத் தகுந்தபடி அபராதம் விதிப்பார்கள். 'எஜமானன்' வீடு, ஊரில் சற்று எடுப்பான ஓர் இடத்தில் அமைந்திருக்கும்.

இவர்கள் வம்சத்தில் யாராவது இறந்த செய்தியைப் பக்கத்தில் இருக்கும் 'நீலகிரிக் குறும்பன்' என்ற ஜாதியார் கேட்டதும் ஒரு குறும்பன் மற்றொரு குறும்பனுக்குச் கூவரம் செய்யும் பழக்கம் இன்றும் உண்டு. இப்பழக்கம் எப்படி ஆரம்பமாகிப் பரம்பரையாக அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதற்குச் சரியான ஆதாரங்கள் தெரியவில்லை.

பிணங்களை (தூரத்திலே இருக்கும் உறவினர்கள் கால் நடையாக வந்து சேரும்வரையில்) இரண்டு, மூன்று நாட்கள் வரையில் வைத்திருக்கிறார்கள். பின்பு, இறந்த

வர்களை உட்காரவைத்தபடியே, ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் புதைத்துவிடுவார்கள். பிறகு சக்திக்குத் தகுந்தாற்போல், குறிப்பிட்ட நாளில் இறந்தவர்களுக்காகக் கருமாதியும் செய்து முடித்துவிடுவார்கள்.

இவர்கள் எல்லாப் பாஷைகளையும் கலந்து வேகமாகப் பேசுகிறார்கள். அதில் தமிழைத்தான் அதிகமாகக் கலந்து பேசுகிறார்கள். பேசும்போது பொருள் விளங்குவது சற்றுக் கடினம்தான். ஆனால் இலக்கிய இலக்கணங்களுக்குத் தமிழைத்தான் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். சில இடங்களில் தங்கள் பிள்ளைகளைப் பள்ளிகளுக்கு அனுப்புகின்றனர் சில ஊராளியர்.
